H. C. Andersens

Samlede Skrifter.

Tredie Bind.

H. C. Andersens

Samlede Skrifter.

Tredie Bind.

Anden Udgave.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1876.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

Indhold.

O. T.

Første Deel.

I.

„Quod felix faustumque sit!“
Det academiske Borgerbrev.

Der gives een Lyksalighed, som endnu ingen Digter har ret besjunget, ingen nok saa elskværdig Læserinde har op=levet eller vil komme til at opleve i denne Verden; det er en Lyksaligheds=Tilstand, som kun er den mandlige Classe tildeelt og selv af denne kun de Udvalgte. Det er et Livsøieblik, som griber vore Følelser, vor Aand, vort hele Væsen. Der er flydt Uskyldiges Taarer, hen=gaaet søvnløse Nætter, i hvilke den fromme Moder og de kjærlige Søstre have bedet til Gud for dette Sønnens og Broderens kritiske Livsmoment.

Lyksalige Øieblik, som ingen Qvinde, hun være nok saa god, nok saa smuk og aandrig, kan opleve — at blive Student, eller, for almindeligere at betegne det, faae sin første Examen.

Kadetten, der bliver Officeer, Discipelen, som bliver academisk Borger, Læredrengen, der bliver Svend, Alle kjende de, i større eller mindre Grad, denne Vingernes Løsnen, denne Hoppen over Artiumsgjærdet ind paa Phi=losophiens Carrouselplads. Alle hige vi efter en større Bane, bruse afsted som Floden, der taber sig i Havet.

Det er første Gang, den ungdommelige Sjæl ret føler sin Frihed, og den føler den altsaa dobbelt; den higer efter at virke, den fatter sit Jeg, det er jo prøvet

og ikke fundet for let; den eier endnu alle Barnets uskuffede Drømme. Ikke Kjærligheds Lykke, ikke Begeistring for Kunst og Videnskab electriserer saaledes alle Nerver, som dette: nu er jeg Student!

Denne Livsens Foraarsdag, paa hvilken Skolens Iisdække sprænges, Forhaabningernes Træ skyder Knop, den varme Friheds Sol skinner, indtræffer hos os, som bekjendt, i October Maaned, just som Naturen taber sit Løv, som Aftenerne begynde at blive mørkere, og tungere Vinterskyer trække sammen, ret som vilde den lære de Unge: „Eders Vaar, som Examen føder, er kun Drømme! nu begynder det just at see alvorligt ud!“ men det tænker den lykkelige Ungdom ikke paa, og det ville vi ikke heller, men glæde os med de Glade og netop besøge deres Kreds. I en saadan er det, vor Fortælling tager sin Begyndelse.

II.

I Tiden, naar skilte vi gaae
Een vel i Jylland, i Fyen vel en anden,
For vor Erindring skal Rusen da staae —
— Mere livlig og munter
Neppe der kommer en Dag.

Carl Bagger.

Det var 1829, hen i October Maaned. Examen artium var endt. En Deel unge Studenter vare samlede til Aften hos een af deres Kammerater, en attenaarig Kjøbenhavner, som Forældrene lode gjøre Examensgilde for sig og de nye Venner. Moder og Søster havde arrangeret Alt paa det Nydeligste, Faderen givet en prægtig Viin fra Kjælderen, Studenten selv, der her var rex convivii, sørget for Tobak, ægte Oronoco-Kanaster. Men hvad Piber angik, da hed det paa Indbydelsen, der naturligviis var skrevet paa Latin, at Enhver maatte bringe sin med.

Selskabet, der bestod af en og tyve Personer, og det var kun de intimeste Venner, var allerede samlet. Omtrent en Trediedeel af disse var fra Provindserne, de Andre derimod Kjøbenhavnere.

„Den gamle Fatter Homerus skal staae midt paa Bordet!" sagde en af de Livligste, i det han tog ned af Kakkelovnen en Gibsbuste, som han satte paa det dækkede Bord.

„Jo, han har nok drukket, ligesom de andre Poeter!" sagde en Ældre. „Giv mig een af dine Stilebøger, Ludvig, saa skal jeg klippe ham en Krands af Drueblade, eftersom vi ingen Roser have og jeg heller ikke kan klippe disse!"

„Jeg vil begynde Libationen!" udbrød en Tredie. «Favete lingvis!» og nu kastede han en Knivsod Salt hen over Busten, medens han tillige hævede Viinglasset, for at gyde nogle Draaber over Busten.

„Behandl ikke min Homerus, som en Oxe!" udbrød Verten. „Homerus skal have Hæderspladsen midt imellem Bollen og Krandsekagen! han er just min Poet! det var ved ham, jeg fik laudabilis et quidem egregie i Græsken! nu ville vi drikke hverandres Skaal! Jørgen skal være magister bibendi, og saa synge vi «gaudeamus igitur» og «integer vitæ».

„Degnen med Cardinalhatten maa være Forsanger!" udbrød een af Provindsialerne, i det han pegede paa en rødmusset Knøs.

„O, nu er vi ikke Degn længer!" sagde denne leende. „Ripper Du op, saa faaer Du ogsaa dit gamle Skolenavn: Røgsprutten!"

„Ja, men det er en deilig Historie!" sagde denne. „Ham kaldte vi Degnen, fordi hans Fader var Degn; det var nu ikke saa vittigt! men om Hatten var det meget godt; thi den lignede en Cardinalhat. Jeg fik mit Navn paa en lystigere Maade!"

„Han boede ved Siden af Skolen," begyndte den Anden, „altid, naar vi havde Friqvarteer, kunde han smutte ind til Sit; saa tog han en Dag Munden fuld

af Tobaksrøg, for at sætte os den lige i Ansigtet; men da han, med de opspilede Kinder, kom ind i Gangen, var Qvarteret ude og vi inde i Classen; Rector stod endnu i Døren, saa turde han ikke slippe Røgen, og vilde luske sig ind. „Hvad har han der i Munden!" spurgte Rector, men Philip kunde ikke svare, uden at Røgen maatte futte ud. „Naa, maaber han!" sagde Rector og gav ham En paa Siden af Hovedet, saa Røgen spruttede ud af Næse og Mund. Det saae deiligt ud! Rector selv blev saa fornøiet, at han slap for Notabene!"

«Integer vitæ!» faldt Forsangeren ind, og smukt harmonisk fulgte de andre Stemmer. En ung Kjøbenhavner viste derpaa sit dramatiske Talent, ved ganske skuffende at tale efter Academiets Professorer, og gjengive disses Eiendommeligheder, dog paa en saa godmodig Maade, at det selv vilde have moret de Paagjældende. Nu fulgte Skaaler: «vivant omnes hi et hæ!»

„Den bedste Piges Skaal!" raabte dristigt een af de lystige Brødre.

„Den bedste Pige!" gjentog et Par af de Yngre og stødte Glas imod Glas, medens Blodet steg dem op i Hovedet over deres Kjækhed, thi de havde endnu aldrig tænkt paa et elsket Væsen, men det skulde nu være saa raskt. Rundsangen begyndte, hvori hver skulde nævne Fornavnet paa den Elskede, og vistnok greb hveranden et ud af Luften, men Enkelte udtalte ogsaa et med nogen Hjertebanken. Samtalen blev livligere; de forestaaende militaire Øvelser, den smukke Uniform, Optagelsen i Studenterforeningen, Fornøielserne der, Alt var af stor Interesse; men den kommende philologicum og philosophicum, ja om disse blev der ogsaa talt, der skulde man vise sig i Latinen.

„Hvad synes De!" sagde Een af dem, „om vi skifteviis samledes een Gang om Ugen hos hinanden, og holdt Disputeerøvelse? Men der maa da ikke tales et dansk Ord. Det kan blive ypperligt!"

„Jeg er med!" gjentog Flere.

„Der maa ordentlig skrives Love!"

„Ja, men vor bedste Latiner, Kronjyden, Otto Thostrup, maae vi have med! han skrev sin Stiil paa Hexameter!“

„Han er ikke inviteret her i Aften!“ udbrød Sidemanden, den unge Baron Vilhelm fra Fyen, den eneste Adelsmand i hele Selskabet.

„Otto Thostrup!“ svarede Verten. „Ja, han er vistnok en flink Fyr, men han seer saa storagtig ud. Han har Noget i sit Væsen, som slet ikke behager mig. Fordi han fik ni præcæteris, ere vi Andre da ikke Sinker!“

„Ærgerligt var det dog!“ udbrød en Anden, „at han skulde faae det ene non i Mathematik. Han var ellers blevet indkaldt! nu maa han kun ærgre sig over de mange brillante Characterer!“

„Ja, og han er god i Mathematik!“ tilføiede Vilhelm. „Der var noget Vrøvleri med det Skriftlige! det var Opsynsmandens Skyld! jeg veed ikke hvorledes, men Thostrup er saa rasende hæftig, kan reent glemme alle Omstændigheder; han blev gal i Hovedet og gik sin Vei, der kom kun et Stykke reent Papir op fra ham, og det var da Nul, som det Mundtlige ikke kunde hjælpe op høiere, end til Non. Thostrup er bestemt en herlig Fyr! vi have gjort en Tour sammen med Dampskibet fra Helsingøer til Kjøbenhavn, og ved det Skriftlige sad vi ved Siden af hinanden, paa den Dag nær vi havde Mathematik, da var jeg neden under. Jeg synes just godt om ham, paa Stoltheden nær, og den maa man vænne ham af med!“

„Hr. Baron,“ sagde Naboen, „jeg er af Deres Mening. Skal vi drikke Dus?“

„Vi ville allesammen drikke Dus iaften!“ sagde Verten, „det er saa flaut, at Kammerater og gode Venner sige De!“

«Evoe Bacchus!» jublede de Lystige. Glassene fyldtes, man bøiede sin Arm om Naboens og tømte Skaalen, medens Enkelte istemte: «dulce cum sodalibus!»

„Siig mig, hvad Du hedder?“ spurgte een af de Yngre sin nye Dus-Broder.

„Hvad jeg hedder," svarede denne, „jeg hedder, paa eet Bogstav nær, ligesom Baronen!"

„Baronen!" udbrød en Tredie, „ja, hvor blev han af?"

„Der staaer han og sladdrer ved Døren; vil han tage Glasset! nu have vi Andre drukket Dus!"

Glassene hævede sig, den unge Baron loe, klinkede og raabte til dem rundtom: „Du, Du!" men der laae dog noget Tvunget i hele Maaden, som dog intet af de unge Gemytter lagde Mærke til, mindre gjorde sig Tanke over, at hans pludselige Trædentilbage, medens den første Dusdrikken fandt Sted, maaskee ene og alene var for at undgaae den. Men snart igjen var han en af de meest Overgivne, lovede Enhver, som vilde studere Theologie, skulde blive Præst paa hans Gods, naar han fik det under Hænder, og foreslog derpaa, at de latinske Disputeer-Øvelser skulde begynde hos ham, og det den første Fredag, som kom, men at Otto Thostrup skulde med, — at sige, dersom han vilde — han var en rask Student og hans Ven, de havde jo reist sammen og begge været Naboer ved det grønne Bord.

Mellem dem, som tidligst gave deres valete amici! var Baronen; en Deel vilde endnu ikke forlade den lystige Kreds. Ude paa Gaden var allerede ganske stille, det var deiligt Maaneskin. I de fleste Huse var Alt til Ro, kun i en enkelt Etage saae man endnu Lys, de fleste Folk sov, ja flere, end Pligten tillod det; saaledes sad der en sølle Hyrekudsk høit paa Kareth-Sædet og nød, med Tømmen snoet om Hænderne, den forønskede Hvile, udenfor et Huus, hvor han ventede paa sit Herskab. Vilhelm (vi ville herefter nævne den unge Baron kun ved hans Fornavn) kom alene gjennem Gaden. Vinen havde opvarmet det nordiske Blod, — det fløds desuden aldrig langsomt; hans ungdommelige Sind, overgivne Lune og Glæden fra det lystige Selskab, han havde forladt, tillod ei heller, at han gik saa stille forbi denne sovende Endymion. Hurtigt fik han det Indfald at aabne Karethdøren og springe derind, trak nu Glasset ned og raabte

med stærk Stemme: „kjør til!" Kudsken foer op af sin velsignede Søvn og spurgte ganske besippet: „hvorhen?" Uden at betænke sig, raabte Vilhelm: „Skibet paa Vestergade". Kudsken kjørte; men paa Halvveien fik Vilhelm Døren op igjen, gjorde dristigt et Spring ud, og Vognen foer afsted. Den holdt ved Vertshuset Skibet. Kudsken steg ned og aabnede Karethdøren; der var slet Ingen derinde, han stak Hovedet ind i Vognen for ret at overtyde sig derom, nei, der var tomt! „besynderligt!" sagde Karlen, „kan jeg have drømt det? Men jeg hørte jo ganske tydeligt der blev sagt: kjør til Skibet! Gud bevar' os, nu vente de mig!" og han foer op paa Bukken og jog igjen tilbage.

Imidlertid var Vilhelm kommet til sit Hjem i Viingaardstræde, havde aabnet Vinduet i den smukke Nat, og saae ud over den øde Kirkegaards Plads, som Boutikerne indeslutte; sove havde han ingen Lyst til, skjøndt Alt i Gaden, lige til Vægteren, syntes at nyde denne Gudsgave. Vilhelm tænkte paa det lystige Aftenselskab, paa sit Eventyr med den stakkels Hyrekudsk, tog derpaa Violinen ned af Væggen og begyndte at spille nogle Variationer.

Efternølerne fra det hæderlige Rusgilde, lystigere, end da Vilhelm forlod dem, kom nu vandrende gjennem Gaden. En af dem jodlede smukt, og ingen Vægter viste sig, som forstyrrende Princip. De hørte Vilhelms Violin og kjendte Spillemanden.

„Spil os en Française, Du deroppe!" raabte de.

„Men Vægteren —?" hviskede en af de mindre Modige.

„Død og Pølse, der sidder han!" udbrød en Tredie, og pegede paa en sovende Gjenstand, der hvilede Hovedet op til en stor Trækasse udenfor de lukkede Boder.

„Han er salig!" sagde den Første. „Havde vi bare den stærke Islænder her, han skulde snart faae ham hængt op ved Bandeleret paa en af Jernkrogene. Det har han gjort før! han har Hestekræfter. Han tog saadan en Gripomenus, ret saa nydeligt om det Smalle af Livet

og hængte ham ved Beltet op paa en af Krogene ved Veierboden. Det har seet deiligt ud. Der hang Vægteren og peeb af de Andre. Den Første, der kom, blev strax hængt op ved Siden, og saa løb Islænderen, mens de to blæste Duetter!"

„Hør, tag fat!" raabte en af de lystige Brødre, i det han hurtigt aabnede Trækassen, hvor kun en Pind holdt Laaget til. „Lad os faae Vægteren her ned, han sover jo, som en Hest!"

Øieblikkelig havde Fire fat paa den Sovende, der rigtignok vaagnede herved, men han var alt i Kassen. Laaget fløi til, og et Par af Vennerne sprang ovenpaa, medens Pinden blev sat for. Vægteren inde i Kassen greb strax fat paa sin Pibe og udstødte den meest hjerteskjærende Lyd. Hurtigt trak hans Plageaander sig bort, dog ikke længer, end at de kunde høre Piben og see, hvad der vilde skee.

Nu kom Nabovægterne til.

„For en Ulykke! hvor er Du?" raabte de og fandt nu Stedet.

„O, Gud hjælpe mig!" raabte han derinde. „Luk mig ud, luk mig ud! jeg skal jo raabe!"

„Du har nok faaet lidt over Tørsten, Kammerat!" sagde de Andre. „Er Du faldet i Kisten, saa lig der, din So!" leende forlode de ham.

„O, de Kjeltringer!" sukkede han og arbeidede forgjæves paa at faae Laaget op. Kisten væltede om ved hans voldsomme Bestræbelser. Nu traadte de unge Mennesker frem, og som forbausede over hele Historien, den han maatte fortælle, lode de sig bevæge til at aabne Kassen, men kun paa den Betingelse, at han skulde holde Gaden reen for de andre Vægteres Indblanding, medens de dandsede Française efter Vilhelms Violin.

Den arme Mand kom ud af sit Fængsel og maatte nu smukt staae Skildvagt, medens de stillede sig op til Françaisen. Vilhelm blev opmuntret til at give dem en, og Dandsen begyndte; men der manglede een Dandser. En skikkelig Borgermand kom i det Samme forbi.

Den af Herrerne, som stod uden Dame, nærmede sig ham med komisk Ærbødighed, og bad ham om at tage Partie.

„Jeg dandser aldrig!“ sagde Manden leende og vilde bort.

„Ja,“ svarede Kavaleren. „De maa alligevel gjøre mig den Fornøielse! ellers faaer jeg jo ikke dandset!“ tog ham derpaa om Livet, og Dandsen begyndte, enten den gode Mand vilde eller ei.

„Vægteren bør have en Mark af os hver!“ sagde de, da Françaisen var endt. „Han er en brav Mand, som holder Orden i Gaden, saa man kan faae sig en Dands!“

„Det er honnette Folks Børn!“ sagde Vægteren til sig selv, medens han fornøiet stak Pengene i sin Skindpung.

Alt var igjen stille paa Gaden, ogsaa Violinen taug.

III.

Wer blickt in meines Herzens Schattenreich?
A. v. Chamisso.

Vi hørte i det Foregaaende nævne en ung Student, Otto Thostrup, en flink Fyr med ni præcæteris, som Kammeraterne sagde, men ogsaa med en Stolthed, som han skulde vænnes af med. Vi ville ikke gjøre hans Bekjendtskab ved de omtalte Disputeerøvelser, skjøndt man der maatte faae Agtelse for den gode Latiner; ikke i stort Selskab, hvor hans smukke Udvortes, det talende melancholske Blik, maatte gjøre ham interessant; ikke heller i Hofparterret, som man for Spøg, i den sidste Tid, har kaldet Hjertets Side i Parterret, skjøndt hans der faa, men træffende Bemærkninger vilde vise os en ung Mand med megen Aand; vi ville første Gang søge ham hos Vennen, den unge Baron Vilhelm. Det er i Begyn-

delsen af November, vi finde dem begge med Piben i Munden; paa Bordet ligger Tibul og Anakreon, som de læse sammen til den forestaaende philologicum.

I Værelset staaer et Fortepiano med en Mængde Musicalier, paa Væggen hænge Weyses og Beethovens Portraiter, thi vor unge Baron er musikalsk, ja Componist ovenikjøbet.

„See, nu have vi da der igjen den velsignede feige Taage!“ sagde Vilhelm, „den kan ordentlig smages derude. Hjemme var den min Pest, her londoniserer den kun Byen!“

„Jeg kan godt lide den!“ svarede Otto. „Mig er den en gammel Bekjendt fra Vestervovov! det er, ligesom om den bragte mig Hilsener fra Havet og Sandklitterne!“

„Jeg gad nok seet Vesterhavet, men boe der, det maatte Fanden gjøre! hvilken Kjøbstad ligger Deres Bedstefaders Gaard nærmest?“

„Lemvig!“ svarede Otto. „Vil man ret see Vesterhavet, maa man op i Thisted og Hjørring Amt; jeg har reist der, besøgt Familien i Børglum-Kloster og desuden gjort kortere Reiser. Aldrig glemmer jeg en Aften, ja, det var et Uveir! Sligt har man ei Begreb om inde i Landet. Jeg reed med en af vore Karle, jeg var kun en Dreng, en vild Krabat; vi vare mellem Sandklitterne, da Stormen begyndte. Det skulde De have seet! Sandet gjør langs Stranden høie Banker, som dæmme mod Havet! de ere nu beplantede med Klittag og Marehalm, men faaer Stormen Hul, saa gaaer det Hele! det fik vi at see. Det var en arabisk Sandflugt, og Vesterhavet brølte, saa det kunde høres milevidt. Det salte Skum fløi os med Sandet ind i Ansigtet!“

„Det maa være herligt!“ udbrød Vilhelm, og hans Øine funklede. „Jylland er dog den meest romantiske Deel af Danmark! Jeg har ret faaet Interesse for det Land, siden jeg læste Steen-Blichers Noveller. Jeg synes, det maa have meget tilfælles med de skotske Lavlande! og der er jo Zigeunere!“

„Kjæltringer kalde vi dem," sagde Otto med et uvilligt Træk om Munden. „De svare til Navnet!"

„Fiskerne paa Kysten ere nok heller ikke bedre! lade de endnu fra Prædikestolen bede vor Herre om Stranding? Slaae de endnu de Skibbrudne ihjel?"

„Jeg har hørt vor Præst, der er en gammel Mand, fortælle, at i de første Aar, han kom i Embede, maatte han i Kirken bede, at skulde Skibe strande, det da maatte skee i hans District; men jeg har aldrig hørt det. Hvad man ellers fortæller om, at de slaae ihjel, ja, — Havgasserne*) ere ikke blødhjertede Folk, men saavidt gaaer det heller ikke i vor Tid. Der døde en gammel Bonde deroppe; om ham fortalte de rigtignok, at han i ondt Veir havde bundet en Lanterne under Bugen paa sin Hest og derpaa ladet den gaae frem og tilbage ved Stranden, for at den fremmede Skipper, som seilede derude, skulde troe, det var et Skib, som krydsede, og at han altsaa endnu var et godt Stykke fra Land; saaledes gik da mangen en Seiler til Grunde; men see, det er Historier fra Thisted Amt, og før mine Jagttagelser begyndte; det er fra den gyldne Tid, da man i den forfaldne Fiskerhytte kunde efter saadan en god Stranding finde ægte Schawler, lidt søslaaede kun, benyttede som Sengeomhæng. Støvler og Skoe bleve smurte med den fineste Pomade. Faaer de nu Sligt, vide de bedre at sætte det om i Penge. Strandkommissairerne passe paa; nu skal det være en sand Kobberalder deroppe!"

„De har da seet en Stranding?" spurgte Vilhelm med stigende Interesse.

„Vor Gaard ligger kun en halv Miil fra Havet. Hvert Aar, paa denne Tid, naar Taagen, som i Dag, faldt paa, og Stormene begyndte, saa gik det lystigt til. I mit Vildskab, som Dreng, og under et eensformigt Liv, kunde jeg ordentlig længes derefter. Paa en Reise til Børglum Kloster oplevede jeg en Storm. I Morgenstunden var det ganske blikstille, men graat, og vi fik et

*) Dette Navn bruges skjemteviis om Kystbeboerne.

Slags Fata Morgana. Et Skib, endnu ikke kommet frem over Horizonten, viste sig derude, men var vendt om med hele Takkelagen, Masten ned og Skroget op. Det kalder man Dødningskibet, og naar det sees, er man vis paa et Uveir og en Stranding. Op ad Formiddagen begyndte det ogsaa at lufte, og inden en Time var det en ordentlig Kuling. Havet brummede ganske artigt! vi kjørte op mellem Klitter og Miler, de see ud som Høie og Dale ved Vintertid; men her er det ikke Snee, der smelter, her kommer aldrig et grønt Straa; hist og her skinner en sort Pæl frem, det er en Stump af et Vrag, hvis Historie man ikke kjender. Hen paa Eftermiddagen blev det da en Storm, som den jeg prøvede, da jeg og Karlen reed mellem Klitterne. Vi kunde ikke kjøre længere, og maatte derfor tage ind i en af Boderne, som Fiskerne havde reist sig mellem de hvide Miler. Der bleve vi, og jeg saae en Stranding, jeg glemmer den aldrig! En Amerikaner laae ikke et Bøsseskud fra Land. De kappede Masten; sex, syv Mand klyngede sig fast til den ude i Vandet! O, hvor de gyngede i det sprøitende Skum! den tog Fart op mod Kysten; tilsidst hang kun tre Mand ved, den kastedes op paa Land, men Søen, der gik tilbage, rullede den med sig, den knuste Arme og Been paa dem, som klyngede sig fast, knuste dem, som Orme. Jeg drømte om det flere Nætter. Bølgerne slyngede Skroget af Skibet høit op, hvor man ellers kjørte, og borede det ned i Sandet. Da vi senere reiste samme Vei tilbage, var For- og Bagstavn borte, man saae ligesom to stærke Plankeværk, Veien gik derimellem. Endnu kjører man tvertigjennem Skroget!"

„Derovre maa jo ethvert poetisk Gemyt blive en Byron!" sagde Vilhelm. „Paa mine Forældres Gods have vi ikke uden Idyller; hele Fyen er en Have. Vi besøge hinanden paa Herregaardene, hvor det gaaer lystigt til, dandse med Bønderpigerne til Høstgilde, tage paa Jagt i Skoven, og fiske paa Indsøerne. Det eneste Triste, vi have, er en Liigbegjængelse, og af romantiske Characterer en lille puklet Spillemand, en klog Kone og en

ærlig Skolemester, der endnu, som Jeronimus, fuldt og fast troer, at Jorden er flak, og at man jo maatte falde Fanden i Vold, dersom den dreiede sig."

„Jeg elsker Jyllands Natur!" udbrød Otto. „Det aabne Hav, den brune Hede og det buskede Moseland! De skulde see Vildmosen i Vendsyssel, det er en Strækning! næsten altid svæver den vaade Taage over dens utilgjængelige Midte, som Ingen kjender. Det er ikke halvtredsindstyve Aar siden, den endnu var Opholdssted for Ulve. Ofte kommer der Brand derude, Svovlstofgasset gjennemtrænger den, milevidt kan man see Ilden!"

„Alt det skulde min Søster Sophie høre!" sagde Vilhelm. „De vilde gjøre Lykke hos hende! den velsignede Pige! hun er det bedste Hoved hjemme, men hun holder af Effect. Hun er forfalden til Hoffmann og Victor Hugo. Byron har hun hver Nat i Sovekammeret. De var istand til, ved at fortælle hende om den jydske Vestkyst, Heder og Moser, at faae hende til at gjøre en Reise derover. Man skulde heller ikke troe, vi havde saa romantiske Situationer i vort eget Land!"

„Hun er Deres eneste Søster?" spurgte Otto.

„Nei!" svarede Vilhelm „jeg har to; Louise hedder den anden. Hun er nu en ganske modsat Characteer; jeg veed ikke, hvilken af dem man maa holde meest af. Har De ingen Sødskende?" spurgte han Otto.

„Nei!" svarede denne, med det forrige uvillige og halv veemodige Træk. „Jeg er eneste Barn. Der er stille og eensomt ovre i mit Hjem; jeg har kun min Bedstefader levende. Han er en rask, stærk Mand, men af de alvorlige Folk. Han læste Mathematik med mig, det kan han tilgavns. Præsten lærte mig Latin, Græsk og Historie; men i Religionen havde jeg To, som toge sig af mig, Præsten og min gamle Rosalie. Hun er en god Sjæl. Hvorofte drillede jeg hende ikke, var kaad, næsten ond. Hun holdt dog saa meget af mig, hun var mig Moder og Søster, hun gav mig Religion, ligesaa godt, som Præsten, skjøndt hun er katholsk. Fra min Faders Barndom har hun været, som et Slags Gouver-

nante, i Huset. De skulde see, hvor veemodigt hun smilte, naar hun hørte mig i Geographie, og vi da læste om hendes kjære Schweits, hvor hun var født, om Sydfrankrige, hvor hun engang, som Barn, havde reist. Den jydske Vestkyst maa ogsaa tage sig mager ud oven paa disse Lande!"

„Men hun kunde jo have gjort Dem katholsk! der skulde dog aldrig hænge lidt ved?"

„Rosalie var en fornuftig gammel Pige; hendes Lærdomme kunde Luther selv være bekjendt. Hvad der er helligt for Menneskets Hjerte, bliver ogsaa helligt i hver Religion!"

„Men at bygge Altere for Madonna!" udbrød Vilhelm, „at tilbede En, som ei engang Bibelen gjør til en hellig Person, det er dog lidt for galt! og saa alt det Brøvl, de have for med Røgelse og Klokkeringning! jo, jeg kunde have Lyst at slaae Hovedet af Paven og hele Cleresiet! sælge Aflad —? Men det maa ogsaa være Folk, der ret troe paa det! jeg vil ikke engang tage Hatten af for Madonna!"

„Da vil jeg! og i mit Hjerte bøie mig for hende!" svarede Otto alvorligt.

„Tænkte jeg det ikke nok! hun har gjort Dem katholsk!"

„Paa ingen Maade! jeg er saa god en Protestant, som De; men hvorfor skulde vi ikke agte Christi Moder? Hvad Katholicismens Ceremonievæsen, Aflad og alle disse Præste-Tilsætninger angaaer, er jeg med at kappe Hovedet af Alle, som saaledes nedværdige Gud og den menneskelige Forstand. Men i Meget ere vi ubillige. Vi glemme saa let det første og store Bud: elsk din Næste, som Dig selv! vi ere ikke tolerante. Blandt vore Fester have vi een for de hellige tre Konger, den holdes endnu af Menigmand; men hvad have disse Konger gjort? De knælede for Christi Krybbe, derfor hædre vi dem. Guds Moder har derimod ikke en Festdag! ja, Mængden smiler selv ved Navnet! — Vil De blot roligt høre mit simple Raisonnement, og vi skulle blive enige. De vil tage

Hatten af og bøie Dem for Madonna. Kun to Tilfælde ere tænkelige: Christus har enten ganske været et Menneske, eller, som Bibelen lærer os, et guddommeligt Væsen; jeg vil nu antage dette Sidste. Han er en Gud selv, der paa en os ubegribelig Maade fødtes af Jomfrue Maria. Men da maatte hun være det reneste, det fuldkomneste qvindelige Væsen, da Gud fandt hende værdig at føde Sønnen, den Eenbaarne; hun bliver da saa hellig, som et Menneske kan blive det, og vi maae bøie os dybt for den Rene, den Ophøiede. Jeg antager, at Christus var et Menneske, som vi, ellers kan han, efter min Tro, ikke opfordre os til at efterligne sig; det var heller ikke stort, som Gud at gaae en legemlig Død imøde, hvor han kunde banlyse hver Smerte. Var han nu kun Menneske, født af Maria, da bør han dobbelt beundres, da maae vi knæle for hans store Aand, hans oplysende og trøstelige Lære. Men kunne vi da glemme, hvormeget Moderen har virket ind paa Barnet, hvor ophøiet og dyb hendes Sjæl har været, hun som først talte til hans Hjerte. Vi maae agte og ære hende! Overalt hvor hun i Skriften træder frem, see vi et Exempel paa Omhu og Kjærlighed; med hele sin Sjæl hænger hun ved Sønnen. Husk, hvorledes hun ængstedes og søgte ham i Templet, husk hendes milde Bebreidelse. Mig har altid Sønnens Ord klinget haarde. „Det er Østerlænderens stærke Udtryk!" sagde min gamle Præst. Frelseren var stræng, stræng, som han maatte være det! alt da laae Strængheden mig i hans Ord! hun var ganske Moder; hun var det da, som da hun græd paa Golgatha. Ære og Agtelse fortjener hun af os!"

„Men det har hun da ogsaa!" svarede Vilhelm og tilføiede med et Smiil, i det han slog ham paa Skulderen: „De er jo nærved, paa romersk-katholsk Viis at sætte Moderen over Sønnen! gamle Rosalie har gjort Proselyter! De er dog en halv Katholik!"

„Det er jeg ikke!" svarede Otto, og vil ikke være det!"

„See, Tordenskyen trækker!" lød det nede fra

Gaarden; den smukke neapolitanske Folkemelodie naaede Vennernes Øre. De traadte ind i Sideværelset og aabnede et Vindue. Tre fattige Drenge stode dernede i Regn og Rusk og istemte Sangen. Den største var fjorten eller femten Aar, hans dybe raa Stemme syntes mere ved Regn og Slud, end ved Alder, at være bragt til Styrke og Dybde. De smudsige, vaade Klæder hang i Laser om Kroppen; Tøflerne paa de nøgne Fødder, og Hatten, hvis Pul var riet fast med hvid Traad, vare Luxusartikler; de to andre Drenge havde hverken Sko eller Hat; men i Klæder vare de dog hele og rene. Den yngste syntes sex til syv Aar, hans sølvhvide Haar kontrasterede med det brune Ansigt, de mørke Øine og de lange sorte Øienhaar. Hans Stemme klang, som en lille Piges, saa fiin og blød mod de to Andres, som Høst-Aftenens Luftninger mod det ublide Novemberveir.

„Det er en deilig Dreng!“ udbrøde Vennerne paa eengang.

„Og en yndig Melodie!“ tilføiede Otto.

„Ja, men de synge falskt!“ svarede Vilhelm, „den Ene synger en halv Tone for lavt, den Anden en halv Tone for høit!“

„Ja, det kan jeg Gud skee Lov ikke mærke!“ sagde Otto. „Det klinger smukt! og den Lille kunde blive en Sanger! Stakkels Unge!“ tilføiede han alvorligt. „Bare Fødder, vaad til Skindet, og saa faaer den Store ham vel til at drikke Brændeviin. Stemmen gaaer maaskee inden en Maaned. Saa er den Nattergal død!“ Hurtigt kastede han et Par Skilling ned, indsvøbte i et Papir.

„Kom op!“ raabte Vilhelm og vinkede. Den største af Drengene fløi, som en Piil, men Vilhelm sagde, at det var den mindste meent. De andre stode udenfor Døren, den Lille traadte ind.

„Hvis Søn er Du?“ spurgte Vilhelm. Drengen taug og slog forlegent Øinene ned. „Naa, Du skal ikke blive undseelig. Du er af godt Blod, kan man nok see paa Dig! er Du ikke din Moders Søn? Jeg vil give

Dig nogle Strømper, og hilledød! her er et Par Støvler, som ere mig for smaa: drukner Du ikke i dem, skal de være dine! men Du maa synge!" han satte sig ved Claveret og slog an. „Naa, hvor bliver Du af? udbrød han lidt uvilligt. Den Lille saae mod Jorden.

„Hvad, græder Du, eller er det Regnen, som staaer Dig i de sorte Øienhaar?" sagde Otto og løftede hans Hoved iveiret. „Vi ville jo ikke gjøre Dig uden godt. Der har Du endnu en Skilling fra mig!"

Den Lille blev endnu temmelig ordknap; Alt, hvad man fik at vide var, at han hed Jonas, og at hans gamle Bedstemoder holdt saa meget af ham.

„Her har Du Strømper!" sagde Vilhelm, „og see her, en Kjole med Fløiels Krave, høilovlig Ihukommelse. Støvlerne! — Du kan vist faae begge Been i den ene. See, det er saa godt som to Par at skifte med! Lad os see!"

Drengens Øine straalede af Glæde; han trak Støvlerne paa, Sokkerne kom i Lommen, og den hele Bylt op under Armen!

„Men Du maa synge en Vise for os!" sagde Vilhelm, og den Lille begyndte den gamle Sang af Fruentimmerhaderen: „Ei paa Kupido kan man lide!"

Det levende Udtryk i de mørke Øine, Drengen selv i de vaade, fattige Klæder, de store Støvler og med Bylten under Armen, havde noget saa characteristisk, at var det malet og Maleren havde kaldet Billedet: Amor paa Vandring, vilde Enhver have fundet den lille Gud træffende, uagtet han ikke var blind.

„Den Dreng og den Stemme kunde der blive Noget af!" sagde Vilhelm, da den lille Jonas, nok saa glad, med de to andre Drenge havde forladt Huset.

„Stakkels Barn!" sukkede Otto. „Jeg er ordentlig bragt i slet Humeur derved. Det ryster mig saa forunderligt, naar jeg seer Elendighed og Genie samlet. Der kom engang til vor Gaard i Jylland en Mand, som blæste Rørfløite og slog tillige paa Bækken og Tromme, en lille Pige stod ved Siden og spillede Triangel. Jeg

kom til at græde derover; det uskyldige Barns Ulykke følte jeg, uden at begribe den. Jeg selv var kun en Dreng!"

„Han saae saa komisk ud med de store Støvler, at jeg blev lystigt og ikke alvorligt stemt. Synd er det ellers, at saa ædelt Blod, som man strax seer, han er af, saa kjøn en Unge, skal blive en raa Klods, og den smukke Stemme gaae over i et saadant Brøl, som det den anden lange Laban opvartede os med. Hvo veed, om ikke den lille Jonas kunde blive den første Sanger paa den kongelige danske Skueplads! ja, fik han Dannelse paa Sjæl og Stemme, hvo veed? Jeg kunde have Lyst at prøve derpaa, hjælpe Een frem i Verden, før jeg enduu selv kom ret i Trit!"

„Blev han født til Tigger", sagde Otto, „da lad ham leve og døe som Tigger, og ikke faae Begreb om noget Høiere. Det er bedre, det er ønskeligere!"

Vilhelm satte sig til Claveret og spillede en af sine egne Compositioner. „Det er svært!" sagde han. „Enhver spiller ikke det!"

„Jo simplere, jo smukkere!" svarede Otto.

„I Musik maa De ikke tale med!" svarede Vennen. „Den forstaaer De Dem ikke paa! italienske lette Operaer er det let at lave!"

Ud paa Aftenen skiltes Vennerne ad. I det Otto tog sin Hat, bankede det paa Døren, Vilhelm lukkede op. Der stod udenfor en gammel, fattig Kone, med et blegt skarpt Ansigt; hun holdt en lille Dreng ved Haanden, det var Jonas; altsaa et Besøg af ham og Bedstemoderen.

De andre Drenge havde solgt baade de Støvler og Klæder, han fik. De skulde dele, paastode de. Denne himmelraabende Uretfærdighed havde bragt den gamle Bedstemoder til strax at gaae med den lille Jonas til de to gode Herrer og fortælle, hvor Lidet den stakkels Dreng havde faaet af det, som de dog ene og alene havde forundt ham.

Vilhelm talte om Drengens smukke Stemme, og

meente, at han kunde gjøre sin Lykke ved Theatret; men da maatte man ikke nu lade ham trave barbenet om i Regn og Slud.

„Men derved bringer han en Skilling hjem!“ sagde den Gamle. „Det seer hans Fader og Moder paa, og Skillingen kan man altid bruge.“ Ellers havde ogsaa hun tænkt paa at faae ham anbragt ved Theatret, men det skulde være ved Dandsen, for der fik de frit Sko og Strømper at dandse med, og disse kunde de da ogsaa løbe med hjemme. Det var allerede nogen Fordeel.

„Jeg vil lære Drengen Musik!“ sagde Vilhelm, „han kan imellem komme til mig!“

„Og saa faaer han vel lidt Gammelt, gode Herre!“ sagde Bedstemoderen, „en Skjorte og en Vest, som det kan falde sig.“

„Bliv Du Skrædder eller Skomager!“ sagde Otto alvorligt og lagde sin Haand paa Drengens Hoved.

„Han skal være et Genie!“ sagde Vilhelm.

IV.

Juletid
Af Snee var Skoven saa glimmerhvid.
Oehlenschlägers Helge.

Vi lade igjen nogle Uger glide hen, det var lille Juledag, der bringer os den smukke Julefest. Vi finde begge Vennerne paa en Spadseretour.

Beskriv for en Sydbo et Land, hvor Jorden synes bedækket med det reneste Marmor fra Carrara, hvor Træernes Grene ligne hvide Coraller, oversaaede med Diamanter, og dertil en Luft saa blaa, som Syden eier den, og han vil sige: det er i et Feeland. Kunde Du da pludseligt føre ham fra hans mørke Cypresser og Olietræer til Norden, naar den friske Snee ligger paa

Jorden, naar den hvide Riimfrost har puddret Grenene og Solen skinner fra den blaa Himmel, da vil han gjenkjende Skildringen og kalde Norden et Feeland.

Det var denne Pragt, Vennerne beundrede. De store Træer paa Castelsvolden syntes crystalliserede imod den blaa Luft. Sundet var endnu ikke lagt til, Skibe glede forbi med udspændte Seil i den røde Aftensol. Den svenske Kyst syntes at være rykket nærmere, man kunde see de enkelte Huse i Landskrone. Det var smukt, derfor var der ogsaa mange Spadserende paa Volden og Langelinie.

„Sverrig synes saa nær, at man kunde svømme derover!“ sagde Vilhelm.

„Den Tour blev for lang!“ svarede Otto, men jeg gad nok boltre mig derude i det blaa, dybe Vand!“

„Hvor det forfrisker En!“ sagde Vilhelm, „naar Vandet spiller op om Kinderne! mens jeg var hjemme, svømmede jeg altid i store Belt. Ja, De er nok en halv Fisk, naar De kommer i Vandet!“

„Jeg?“ gjentog Otto og taug, men begyndte derpaa med et Slags Forlegenhed, som var ham fremmed, man skulde troe, det var ham ubehageligt at tilstaae en Mangel. „Jeg svømmer ikke!“

„Det maa læres til Sommer!“ sagde Vilhelm.

„Der er Meget, der skal læres!“ svarede Otto, „Svømning bliver nok det Sidste.“ Han vendte sig nu pludselig mod Castellet og blev staaende. „See dog, hvor melancholsk og stille!“ sagde han og ledte igjen Samtalen hen paa, hvad der omgav dem. „Skildvagten ved Fængselsbygningen gaaer saa roligt op og ned; Solen skinner paa hans Bajonnet. Hvor det minder mig om et nydeligt Digt af Heine; det er, som om han skildrede denne Fæstning og denne Soldat, men i Sommervarme, man seer det lyslevende, som her, Geværet glindser i Solen, og Digteren ender saa gribende: „ich wollt' er schösse mich todt!“ — Her er romantisk smukt! til høire den levende Promenade og Udsigten over Sundet, til venstre den øde Plads, hvor de militaire

Forbrydere blive skudte, og tæt derved Fængselet med Bjælkepalissader. Solskinnet kommer neppe ind af disse Vinduer. Dog kan Fangen vist see os, som spadsere paa Volden!"

„Og misunde os vor gyldne Frihed!" sagde Vilhelm.

„Maaskee spotter han den!" svarede Otto. „Han er bundet til sit Kammer og den lille Gaard bag Bjælkeplankeværket; vi ere bundne til Kysten, kunne ikke med Skibene flyve ud i den store, deilige Verden. Vi have ogsaa Lænke om Benet, kun at vor er lidt længere end Fangens; men det ville vi ikke tænke paa! lad os gaae ned, hvor de smukke Damer vandre!"

„For at see og sees!" udbrød Vilhelm. «Spectatum veniunt; veniunt spectentur ut ipsæ», som Ovid siger!"

Vennerne gik ned af Volden.

„Der kommer jo min Elev, den lille Jonas!" udbrød Vilhelm. Drengen saae anderledes heel ud i Klæder, end da han sidst optraadte; ihast tog han sin lille Kasket af og blev staaende, en ung fattig Pige holdt ham ved Haanden.

„God Dag, min raske Dreng!" sagde Vilhelm, og hans Blik faldt paa Pigen; hun var af en overordentlig fiin Skabning; havde hun holdt sig bedre, havde hun været en fuldkommen Skjønhed. Det var Psyche selv, som stod hos Amor. Hun smilte venligt; den Lille havde vist sagt hende, hvem de Herrer vare; men hun blev blodrød og slog Øiet ned, da Vilhelm saae tilbage paa hende; han vinkede af Jonas, der strax kom. Pigen var hans Søster, sagde han, hun hed Eva. Vilhelm nikkede til hende, og Vennerne gik videre.

„Det var en deilig Pige!" sagde Vilhelm og saae endnu engang tilbage. „En Rosenknop, der kunde kysses, til den blev en udsprungen Rose!"

„Ved det Experiment kan Rosenknoppen let knækkes!" svarede Otto, „det er i det Mindste Tilfældet med de

virkelige Blomster; men see dog ikke mere tilbage! det er Synd!"

„Synd? gjentog Vilhelm, „ja, det er da en meget uskyldig Synd! De kan troe, det smigrer det lille Væsen, at vi beskue hendes Deilighed. Jeg kan ret tænke mig, hvor lokkende et kjærligt Øiekast af en ung, rig Herre kan være for sligt et svagt, qvindeligt Gemyt. De søde Ord, man kan sige, er en Gift, der gaaer over i Blodet. Endnu har jeg da en god Samvittighed, ikke een uskyldig Sjæl har jeg forgiftet!"

„Og De er dog ung og rig nok dertil!" gjentog Otto med en blandet Bitterhed. „Vore Venner foregaae os med et godt Exempel! der komme nogle fra vort Aar! De kjende til Roserne!"

„God Aften Du!" raabte Tre, Fire til Vilhelm, hvem Hilsenerne meest syntes at gjælde.

„Er De Dus med alle disse?" spurgte Otto.

„Ja!" svarede Vilhelm, „vi bleve det ved et Rusgilde. De drak Alle Dus, jeg kunde da ikke undslaae mig. Jeg giver ellers ikke gjerne mit Du, uden til mine Nærmeste. Det har mig noget beslægtet, noget helligt. Mange kunne strax kaste det til den Første den Bedste, drikke de et Glas sammen. Ved Rusgildet kunde jeg ikke sige nei."

„Hvorfor ikke det?" svarede Otto, „det vilde aldrig have generet mig."

Begge Vennerne vandrede Arm i Arm videre. Vi see dem først igjen ud paa Aftenen hos en adelig Familie, hvis Navn og Stand findes i den danske Statskalender; det vilde altsaa være udelicat at nævne disse i en Fortælling, hvis Begivenheder ligge os saa nær.

Store Selskaber ere de kjedeligste. I disse har man to Slags Pinebænke. Enten bliver man spændt fast ved Spillebordet, eller faaer en Plads, stillet op til Væggen, hvor man med Hatten i Haanden, eller senere, med denne ved sine Fødder, maa staae, selv under Maaltidet. Dog dette Huus var et af de aandrige. Du, som

gjenkjender det, vil erkjende, at det ikke kan tælles mellem dem

„Hvor Hverdags-Sladdrens matte Fisk
Blev daglig dækket Dig paa Disk.*)"

Denne Aften lære vi ikke at kjende Familien, men kun dens smukke Julefest.

I et stort Værelse var Selskabet samlet, Astral-Lampen brændte svagt, men det var med Flid, for at Effecten kunde være større, naar Salsdøren aabnedes, og Børnene flokkede sig der, forventningsfulde og lykkelige.

Nu traadte Vilhelm hen til Claveret, nogle Accorder bragte Stilhed og Opmærksomhed. Under dæmpede Toner traadte da fra Sidedøren tre hvidklædte Piger ind; hver med et langt Slør over Nakken, et blaat, et rødt og et hvidt. Hver holdt en Urne i Armen, og de forestillede Sandsigersker fra Østerland. De bragte Held eller Uheld, hvilket de fortalte hver i et lille Vers. Man maatte trække et Nummer, og efter dette fik man siden sin Gave paa Juletræet. Een af Pigerne bragte Nitter, men hvilken? Ja, nu gjaldt det at være et Lykkens Barn. Enhver, selv Børnene, drog sit uvisse Nummer, kun med Huuslægen og et Par ældre Damer af Familien skete der Undtagelse; dem blev et særegent Tal stukket i Haanden, deres Gaver vare beregnede forud.

„Hvo bringer mig Lykke?" spurgte Otto, da de tre smukke unge Piger nærmede sig ham. Den hvidklædte var Vilhelms ældste Søster, Frøken Sophie, som var her i Besøg denne Vinter. Hun lignede Broderen. Det hvide Liin om Hovedet hævede hendes udtryksfulde Ansigt; hun hæftede sit Øie fast paa Otto, og maaskee fordi han var Broderens Ven, hævede hun Pegefingeren. Mon hun vilde advare eller tilskynde? Otto ansaae det for en Tilskyndelse, greb i Urnen og fik Nummer 33. Alle vare forsørgede. Pigerne forsvandt, og Salens Fløidøre aabnedes.

---

*) Christian Winther.

Et blændende Lys strømmede Selskabet imøde. Et prægtigt Grantræ, besat med antændte brogede Smaalys, og behængt med Knitter-Guld, forgyldte Æg og Æbler, Krakmandler og Druer, blændede Øiet. Paa begge Sider af Træet vare Grotter af Gran og Mos, behængte med røde og blaa Papirslygter. I hver Grotte var et Alter; paa det ene stod Johan fra Bolognas svævende Merkur, paa det andet, i halv Størrelse, en Gips-Afstøbning af Thorvaldsens Hyrdedreng. Trinene vare overdyngede med Presenter, paa hvilke de forskjellige Nummere vare hæftede.

„Superbe! nydeligt!" lød det fra alle Sider, og de lykkelige Børn jublede i Glæde. Man tog Plads i en Halvkreds, den ene Række bag den anden. Nu traadte en af Husets Fættere frem, en ung Poet, der, om vi ikke feile, senere er traadt op mellem Anonymerne i Nytaarsgave fra danske Digtere; han var i Aften klædt som Magier og fremsagde et lille Digt, der forklarede, at Enhver havde jo selv grebet i Skjebnens Urne, Ingen kunde altsaa blive vred, om der fulgte Hæder eller Spot. Det var Skjæbnen og ikke Fortjenesten, som her dominerede. — To smaa Drenge, med store Sommerfuglevinger og Gevander, frembar de forskjellige Gaver. Et af de Nummere, der med Flid var givet en af de ældre Damer, blev nu opraabt, og begge Drengene frembar en stor, tung Hankekrukke af Pottemagerleer. En lang Signatur af to Ark Papir hang ned fra den, og man læste med store Bogstaver: „Middel mod Frost." Krukken blev aabnet og en nydelig Boa trukket frem, den overraktes til Damen.

„Hvad Nummer har De, min naadige Frøken?" spurgte Otto Vilhelms Søster, der nu, befriet fra sit lange Slør, traadte ind og tog en Plads ved Siden af ham.

„Nummer 34," svarede hun. „Jeg skulde beholde det sidste, jeg havde tilbage, naar de Andre havde taget."

„Vi ere da Naboer i Skjæbnens Række!" svarede Otto. „Jeg har Nummer 33.

„Saa faaer En af os vist noget meget Daarligt!" sagde Sophie. „Saa vidt jeg veed, er kun hvert andet godt."

I det Samme lød hendes Nummer. Digtet, som fulgte med, forklarede, at kun et poetisk, ædelt Gemyt fortjente denne Gave. Det var et fransk, illumineret Træsnit, en simpel, men rørende Idee. Man saae en tilfrosset Sø, kun den nøgne Isflade til Horizonten. Et Hul var brudt i Isen, tæt ved laae en Hat med rødt Foer; ved Siden sad en Hund med alvorlige Øine, stille og ventende. Rundtom Isens gjennembrudte Aabning viiste sig Spor af, at Hunden havde kradset i den faste Iisskorpe. «Il attend toujours», var den hele Underskrift.

„Det er herligt!" udbrød Otto. „En rørende Tanke! Hans Herre sank i Søen, og den troe Hund venter stedse; gid det var tilfaldet mig!"

„Det er smukt!" sagde Sophie, og et veemodigt Blik gjorde den unge Pige skjønnere.

Senere kom Touren til Vilhelm.

„Luk Pakken op, og De skal finde
Det Allerskjønneste herinde!"

lød Verset. Han lukkede op, og der laae et lille Speil. „Ja, det var bestemt for en af Damerne!" sagde han; „der havde det talt Sandhed, her gjør det kun Nar af Folk!"

„Til mig er der nok slet Intet, uden mit Nummer!" sagde Otto til sin Nabo, da alle Presenter syntes uddeelte.

„Det sidste er 33!" sagde Fætteren, og fremtog en Papirs-Rulle, der havde forstukket sig mellem det Grønne. Den blev rullet op. Det var et gammelt Stamtræ af en uddød Slægt. Ridderen laae nederst med Skjold og Harnisk, ud af Brystet voxte det mangegrenede Træ med Skjolde og Navne. Rimeligviis var det kjøbt paa en Auktion mellem andet Skramleri og nu ved Julen, da alle Gjemmer bleve efterseete for at benytte Alt som

Spøg eller Alvor, taget med til Juletræet. Fætteren læste følgende Vers:

Er Du af Adel ei — nu desto bedre:
Da gjælder dette Træ ei dine Fædre,
Din stolte Slægt, det gjælder Dig alene!
Fra Dig udgaae berømmelige Grene.
Fremstaaer Du der, hvor Adel er det største,
Viis da dit Stamtræ. Du er der den første!
Fra denne Time her Du adlet være,
Du vil ei glemme Ridderpligt og Ære!

„Gratulerer!" sagde Vilhelm leende. „Nu kommer De til at betale Rangskat."

Et Par af de nærmeste Damer frembragte ogsaa smilende en Slags Lykønskning; Sophie alene blev taus og betragtede en af de andre Damers Presenter, en smuk Naalepude i Form af en broget Sommerfugl.

Den forreste Række reiste sig nu, for nærmere at see, hvor smukt Juletræet var arrangeret. Sophie drog een af Damerne med sig.

„Lad os see de smukke Statuer!" sagde hun, „Hyrdedrengen og Mercur!"

„Det passer sig ikke!" hviskede Damen, „men see, hvilke deilige, store Rosiner der hænge i Træet!"

Sophie traadte hen for Thorvaldsens Hyrdedreng. Damen hviskede til en Veninde: „det seer dog underligt ud, at hun seer paa de Figurer!"

„O", svarede denne, „hun er en Kunstelsker, veed De nok! tænk, paa den sidste Udstilling gik hun med sin Broder ind i den store Sal, hvor alle Gibs-Afstøbningerne staae. Dem saae hun paa! baade Herkules og de andre uanstændige Figurer, og saa sagde hun, det var ypperligt! det skal nu være saa naturligt! ellers er det en nydelig Pige!"

„Skade, hun er lidt skjæv!"

Sophie nærmede sig; begge Damerne gjorde Plads for hende og indbød hende kjærligt, dog at sidde hos dem. „Du søde Pige!"

V.

— Hør nu Paukers og Trompeters Klang,
Forstemte Violiner, Skrig og Sang.
Jetzt ist, Hurra!
Der Doctor da!
Her Bakken er, som vi vil gjæste!
J. L. Heiberg.

Ikke Skridt for Skridt ville vi følge Hovedpersonerne i vor Fortælling, men kun gjengive de fremtrædende Livsmomenter, disse være smaae eller store; vi gribe dem, naar de kunne bidrage til at gjøre det hele Malerie mere beskueligt.

Vinteren var forbi; Trækfuglene havde alt længe været der, Marker og Skove stode grønne, og hvad der for Vennerne var lige saa interessant, de havde heldigt bestaaet examen philologicum. Vilhelm, der, strax efter denne, havde ledsaget Søsteren hjem, var igjen vendt tilbage, sang med den lille Jonas, tænkte paa philosophicum, men ogsaa paa at nyde Sommeren, saa smuk og kort den er her i Norden.

Det var Sanct-Hans Dag. Familierne fra Kjøbenhavn vare flyttede ud i deres smukke Lystfteder paa Strandveien, hvor Ridende og Kjørende bruste forbi, og hvor Chausseen var opfyldt med Gaaende. Den hele Vei gjengav et Billede af Livet paa Parises Boulevard. Solen brændte, Støvet hvirvlede høit op i Luften, derfor valgte en Deel den behagelige Tour med Dampskibet langs Kysten, hvor man kunde see den hele Færdsel paa Landeveien, uden at lide af Støv eller Solhede. Skibe krydsede forbi; raske Matroser kappedes, ved stærke Aaretag, at roe omkap med Dampskibet, hvis sorte Røg, som en Dæmon, halv hvilede paa Skibets Top, halv svævede hen i Luften.

Flere unge Studenter, blandt hvilke Vilhelm og Otto vare, stege iland ved Charlottenlund, Kjøbenhavnernes meest besøgte Lystskov. Det var første Gang, Otto var her, første Gang han skulde see Dyrehaven.

En Sommer-Eftermiddag i Linke's Bad ved Dresden har noget Beslægtet med Charlottenlund, kun at den danske Skov er større, at vi, istedetfor Elben, have Sundet, der her er tre Mile bredt, og hvor ofte over hundrede Skibe, alle tænkelige europæiske Flag, glide forbi. Et Musikchor spillede af Preciosa, de hvide Telte skinnede som Snee eller Svaner mellem de grønne Bøge. Hist og her var gjort af Græstørv en Kamin, hvori man kogte og stegte, saa den blaa Røg hvirvlede op mellem Træerne. Udenfor Skoven holdt, i lange Rækker, Bøndervogne, „Caffemøller" kaldede; de svare til Neapolitanernes Corricolo, Parisernes Coucou, samme Billighed, samme Overlæssen med Passagerer, og derved høist malerisk Gruppering. Vi have det genialt opfattet paa et Malerie af Marstrand. Mellem Ager og Eng gaaer det saa lystigt til Dyrehaven; Vennerne vandrede langs Stien.

„Skal jeg børste Herrerne!" raabte paa eengang fem til sex Smaadrenge, som trængte sig om Vennerne, i det de nærmede sig Indgangen til Dyrehaven. Uden at faae Svar, begyndte Drengene strax Alle at børste dem Støvet af Klæder og Støvler.

„Det er Kirsten Piils Pager!" sagde Vilhelm leende. „De sørge for, at man træder nydeligt op. Men nu ere vi pudsede nok!" en Sexstilling lyksaliggjorde disse smaae Savojarder.

Parisernes «Champs Élysées» ved en stor Folkefest, naar Theatrene ere opslaaede, Gyngerne svæve, Trompeter og Trommer ville bedøve den blødere Musik, og Menneskevrimlen, som eet Legeme, bevæger sig mellem Boder og Telte, er meest beslægtet med det Skue, den saakaldte Dyrehavsbakke frembyder. Det er Neapels «Largo del castello» med fine dandsende Aber, skrigende Bajazzer, den hele bedøvende Jubel, der er henflyttet i en nordisk Bøgeskov. Ogsaa her paa Brædehusene vise store, grelle Malerier, hvilke kostelige Skuespil man kan nyde derinde. Den smukke Beriderske staaer paa Brædebalkonen og smælder med Pidsken, medens Harlequin

støder i Trompeten. Store brogede Papegøier, lænkede til en Stang, nikke over Mængdens Hoved. Her staaer en Bjergmand i sin sorte Dragt og viser et Bjergværks Indre. Han dreier Positivet, og under Musik stige Dukkerne op og ned. En Anden viser Frederikssteens prægtige Fæstning: „det hele Cafalleri og Infanteri, der have lidt usigeligt meget! her en Mand uden Gevær, der en Gevær uden en Mand! her een uden Bangeneet, der en Bangeneet uden een, og dog ere de glade og tilfredse, thi de have forvundet deres Seier!" *) — Hollandske Vaffelboutiker, hvor de smukke Hollænderinder i deres Nationaldragt varte op, lokke Unge og Gamle. Her et Perspectiv, der en sjelden dansk Stud, o. s. v. Høit mellem de friske Trægrene flyver Gyngen. Er det to Elskende, der svæve? Luftningen tager i Pigens Kjole og Schawl, den unge Mand snoer sin Arm om hendes Liv, det er for Sikkerheds Skyld, hun sidder da mere tryg. Nedenfor Bakken koger og braser man, det synes en heel Zigeuner Leir. — Under Træet sidder den gamle Jøde, det er just hans halvtredsindstyveaarige Jubilæum, i et halvt Aarhundrede sang han her sin komiske Doctorsang. Nu, vi læse dette, er han død, det characteristiske Ansigt Støv, de talende Øine lukkede, hans Sang forsvundne Toner. **Oehlenschläger** har i sit Sanct-Hans Aftenspil opbevaret hans Billede, og det vil leve, som **Mester Jakel**, vor danske **Thespis**, vil det. Her paa Bakken staaer hans lille Theater; fra Fader til Søn arvedes Marionetter og Stykke, hvilket gjentages hvert Qvarteer paa Dagen. Den aabne Natur er Tilskueplads, og efter hver Forestilling gaaer Directeuren selv om med Tallerkenen.

Dette var det første Skuespil herude, Vennerne fik at see. Ikke langt herfra stod en bondeklædt, halvgammel Taskenspiller med et simpelt, styg Ansigt. Skjorteærmerne vare smøgede op og viste laadne, muskel-

---

*) Udraaberens egne Ord.

stærke Arme. Mængden, som drog fra Mester Jakel, da Tallerkenen der begyndte at gaae om, skjød Otto og Vilhelm med, hen imod den lave Skranke foran Taskenspillerens Bord.

„Træd indenfor, mine naadige Herrer, mit høie Herskab!" sagde Taskenspilleren med en Betoning af Ordene, der tydede paa, at han var født tydsk. Han aabnede Skranken, begge Vennerne bleve formeligt stødte derind, de toge Plads paa Bænken, saa vare de dog uden for Trængselen.

„Vil den velbaarne Herre holde dette Bæger!" sagde Taskenspilleren og rakte Otto et af sine Apparater. Otto fæstede sit Blik paa Manden, denne var beskjæftiget med sin Kunst, men Otto's Kinder og Pande bleve pludseligt som et Blod, og derpaa gik Dødens Bleghed over hans Ansigt; hans Haand skjælvede, men det var kun et Moment, han samlede igjen hele sin Sjælskraft og syntes den Samme som før.

„Det var en meget god Kunst!" sagde Vilhelm.

„Ja vistnok!" svarede Otto, men han havde aldeles Intet seet. Hans Sjælelige var grebet. Manden gjorde endnu nogle Kunststykker og nærmede sig derpaa med Tallerkenen. Otto lagde et Markstykke og reiste sig i det Samme for at gaae. Manden saae den store Skilling, et Smiil spillede ham om Munden, han saae paa Otto, og et forunderligt ondt Udtryk laae der i det fledske Blik, hvormed han høit udtalte sin Tak: „Hr. Otto Thostrup er altid saa naadig og god!"

„Kjender han Dem?" spurgte Vilhelm.

„Man har Æren!" grinede Taskenspilleren og gik videre.

„Han har gjort Kunster i de jydske Byer og paa min Faders Gaard!" hviskede Otto.

„Altsaa et Barndoms Bekjendtskab!" sagde Vilhelm.

„Et Barndoms!" gjentog Otto, og de banede sig Vei gjennem Vrimmelen.

De mødte et Par unge Adelsmænd, beslægtede med Vilhelm, Fætteren, som ved Juul skrev Vers til Juletræet,

og endnu et Par Venner fra Rusgildet, og Selskabet voxte. De vilde, som Flere, blive Natten over i Skoven og ved Midnat drikke af Kirsten Piils Kilde. Med Mørket blev her først lystigt, sagde de; men Otto havde bestemt at være i Byen ud paa Aftenen. „Det bliver der Intet af!" sagde Poeten, „vil De afsted, da binde vi Dem fast til Een af os!"

„Saa tager jeg ham med mig paa Ryggen", svarede Otto, „og løber dog til Byen. Hvad skal jeg her i Skoven om Natten?"

„Være lystig!" svarede Vilhelm. „Kom nu ikke med noget Drillerie, eller jeg slaaer ogsaa engang bagud!"

Lirer, Trompeter og Trommer brusede mellem hverandre. Bajazzo brølte, et Par gamle hæse Jomfruer sang og klimprede paa Guitar; det var komisk eller rørende, ligesom man var oplagt til. Aftenen nærmede sig, og nu blev Trængselen større, Glæden mere støiende.

„Men hvor er Otto?" spurgte Vilhelm. Otto var forsvundet i Trængselen. Det nyttede ikke at søge; Tilfældet maatte føre dem sammen. Var det med Forsæt, han havde trukket sig bort? Ingen vidste hvorfor, Ingen drømte om, hvad der var foregaaet i hans Sjæl.

Det blev Aften, og snart laae ligesom to bevægelige, brogede Baand Vei og Sti udenfor Dyrehaven; i denne selv tog Vrimmelen kjendelig af; nu var Landeveien en Dyrehavsbakke. Vognene joge forbi hinanden, som til en Væddekjørsel, Folk skreg og sang, om ikke melodisk, som Fiskernes Barcarole under Lido, saa dog med en Sydboes hele Carnevalsglæde. Dampskibet pilede langs Kysten; rundt om fra Haverne, ved Landstederne, steg Raketter op i den blaa Luft, Nordens Moccoli ovenpaa Dyrehavens Carneval.

Vilhelm blev med sine unge Venner i Skoven, der vilde de jo ved Slaget Tolv drikke af Kirsten Piils Kilde. Mænd og Koner, Piger og Karle af Almueklassen og lystige unge Mennesker maatte saaledes her nyde Sanct-Hansnat. Endnu støiede Musiken, Syngerne

vare i Bevægelse, Lanterner hængte ud, mens Nymaanen tittede ind mellem de mørke Trægrene.

Henimod Midnat hendøde Larmen; kun en blind Bonde sad endnu og gned paa de tre Strænge af Violinen; nogle Tjenestepiger gik med deres Kjærester Arm i Arm og sang. Klokken Tolv flokkedes Alle om Kilden, og drak det klare, iiskolde Vand; ikke langt derfra lød smukt, i den tause Nat, et fiirstemmigt Mands-Chor; det var, som Skovens Alfer sang Kildenymphens Priis.

Paa Bakken var nu tomt og stille. Bajazzo og il Padrone sov under samme Dyne bag den tynde Lærredsvæg. Maanen gik ned, men det var de lyse Nætter; en skjønnere Stjernehimmel sees ikke i en frostklar Vinternat. Vilhelms Selskab var lystigt, Timerne fløb let hen; med fiirstemmige Sange vandrede Selskabet gjennem Skoven ud mod Stranden. Dagen gryede alt; en rød Stribe i Horizonten bebudede dens Komme.

Naturen sang for dem Mythen om Verdens Skabelse, saaledes som den sang for Moses, der nedskrev denne Guds Stemme gjennem Naturen. Lyset spredte Mørket, Hav og Himmel skiltes ad; først viste Fuglene sig i den klare Luft, senere reiste sig Markens Dyr, og sidst kom Menneskene til Syne.

„Morgenen er ordenlig lummer!" sagde Vilhelm. „Søen seer ud som et Speil! skal vi ikke gaae i Vandet?"

Forslaget blev antaget.

„Der have vi alt Najaderne!" sagde Een af Selskabet, i det en Flok af Fiskernes Koner og Døttre kom med bare Fødder, det grønne Skjørt opkiltret og Kurven paa Ryggen, hvori de have Fisk til Kjøbenhavn. De lystige Fættere gave den Smukkeste et Blik, saa varmt og funklende, som Solen selv gav, der i dette Øieblik stod op og skinnede hen over Sundet, hvor en prægtig Tremaster laae med alle Seil heisede for at opfange hver Luftning. Selskabet kom ned til Stranden.

„Der er alt Een ude i Vandet!" sagde Vilhelm. „Han tager gode Tag! det er en ypperlig Svømmer!"

„Her ligger hans Klæder!" sagde Een af dem.

„Hvad!" udbrød Vilhelm, „det er Otto Thostrups Frakke! men Otto kan jo ikke svømme! jeg har aldrig kunnet faae ham i Vandet med! naa, vi skal ud at gjøre Bekjendtskab!"

„Jo, vist er det ham!" sagde en af de Andre. „Nu træder han Vande!"

„Men saa har han jo været i Skoven i Nat!" udbrød Vilhelm. „Jo, det er en deilig Fugl! os løber han fra! det skal blive betalt. „God Morgen, Otto Thostrup!" raabte han, „har De ligget i Nat i Søen, eller paa andre upassende Steder? Det hører ikke til de Civiliserededes Sæder at forlade sine Venner uden at sige et Ord! Da De viser Dem som et Natur-Menneske, ville vi tage Pakkenillikerne! det kan ikke genere Dem in puris naturalibus at søge os i Skoven!"

Otto hævede Hovedet, men blev taus.

„Naa, vil De ikke til at komme op?" raabte Vilhelm. „Kun knælende for Enhver af os faaer De igjen Stykker af Deres Habit, at De kan komme til at see ud som en dannet Europæer!" han uddeelte nu til de Andre Tøiet, hver holdt sit Stykke i Haanden.

„Lad de Narrestreger være!" raabte Otto med en forunderlig Alvor. „Læg Klæderne og gaae Eders Vei!"

„Jo, det kan De troe, vi gjøre!" svarede Vilhelm. „De er rigtignok en deilig Mikkel! De kan ikke svømme, siger De! jo, De skal artigt op at knæle!"

„Gaae bort!" raabte Otto, „eller jeg svømmer ud i Strømmen og kommer aldrig mere tilbage!"

„Det kunde være ganske originalt!" svarede Vilhelm. „Svøm ud eller kom op og knæl!"

„Vilhelm!" raabte Otto med et gribende Suk, og svømmede i store Tag øieblikkeligt udad.

„Der gaaer han!" sagde en af Selskabet, „han veed godt at skjære igjennem, det er en herlig Svømmer!"

Smilende stirrede de hen over Fladen, Otto vedblev at svømme udad.

„Men hvor vil han hen?" udbrød noget alvorligt

En af Selskabet. „Han maa jo miste Kræfterne, før han kommer det Stykke tilbage igjen!“

„Han er dog ikke bleven gal!“ udbrød Vilhelm. „Lad os faae Baaden løs og roe efter, det kan blive ham en slem Historie!“

De løste Baaden. Otto svømmede langt ude; de styrede efter ham med raske Aareslag.

„Hvor er han nu?“ raabte Vilhelm et Øieblik efter, „jeg seer ikke hans Hoved!“

„Jo, der stiger det igjen,“ sagde en Anden, „men Kræfter har han ikke mange fleer!“

„Afsted! afsted!“ raabte Vilhelm, „han drukner, kommer vi ham ikke til Hjælp. Han synker, see dog!“

Al Kraft havde forladt Otto, hans Hoved bøiede sig under Søen og forsvandt. Vennerne vare tæt ved; Vilhelm og et Par af de bedste Svømmere kastede Støvler og Frakke, sprang i Søen og dukkede under Vandet. Der gik et kort, taust Øieblik. Een af Svømmerne hævede sig: „han er død!“ vare de første Ord, man hørte. Nu viste Vilhelm sig og de tre Andre; de holdt fast ved Otto, nær var Baaden kæntret ved at faae ham op i den. Han laae dødbleg, en smuktformet Marmorstatue, et Billede af en ung Gladiator, faldet paa Arena.

Vennerne tumlede med ham, gned hans Bryst og Hænder, medens to Andre roede mod Land.

„Han aander!“ sagde Vilhelm.

Otto aabnede Øinene, hans Læber bevægede sig; hans Blik blev fastere; en stærk Rødme gik over hans Bryst og Ansigt; han hævede sig i Veiret; Vilhelm understøttede ham. Med Eet drog han et dybt Suk, stødte Vilhelm bort og greb, som en Vanvittig, efter et af Klædningsstykkerne, som han kastede over sig; med krampagtig Skjælven om Læberne sagde han til Vilhelm, som holdt hans Haand: „Jeg hader Dem!“

VI.

— Bist Du Prometheus, der die Wunden fühlet
Bist Du der Geier, der sein Herz durchwühlet?
J. Chr. v. Zedlitz's Todtenkränze.

Ingen halv Time efter denne Begivenhed rullede en Vogn afsted til Byen; en stor tresædet Vogn, men foruden Kudsken sad kun Een deri. Det var Otto; hans Læber vare blege, Døden havde jo berørt dem! ene jog han afsted, han sidste Ord til Vilhelm havde ogsaa været hans eneste.

„Han er blevet gal!“ sagde een af Vennerne.

„Det er en Raptus,“ svarede en Anden, „som den han fik ved Examen, da han under Mathematiken kun gav et Stykke hvidt Papir op, fordi han følte sig fornærmet af Opsynsmanden.“

„Jeg kan ærgre mig over min tossede Spøg!“ sagde Vilhelm. „Jeg maatte kjende ham bedre! han er en forunderlig, ulykkelig Characteer! giv mig Eders Haand! vi tale ikke til Nogen om, hvad der er skeet! det vil give Anledning til Folkesnak, saare ham dybt, og han er et fortræffeligt, herligt Menneske!“

De gave hinanden Haand derpaa og kjørte til Byen.

Samme Dag, henimod Aften, søge vi Otto. Vi finde ham paa sit Værelse. Taus, med korslagte Arme stod han foran et Kobberstykke, som forestillede Horace Vernets Fremstilling af Mazeppa, der nøgen, bundet til den vilde Hest, jager gjennem Skoven. Ulvene stikke deres Hoveder frem og vise de skarpe Tænder.

„Mit eget Liv!“ sukkede Otto, „ogsaa jeg er bunden til den vilde Hest, der jager afsted. Og ikke en Ven, ikke en eneste! Vilhelm, jeg kunde dræbe Dig! dem Alle kunde jeg see i Blod! o almægtige Gud!“ han knugede Hænderne for sit Ansigt, kastede sig i en Stol, men Øiet fæstede sig igjen paa Billedet, det viste et Moment, beslægtet med hans Sjælstilstand.

I det Samme gik Døren op, og Vilhelm stod foran ham.

„Hvorledes er det med Dem, Thostrup?“ sagde han. „Vi ere jo Venner som før?“ han vilde række ham Haanden. Otto trak sin tilbage. „Jeg har Intet gjort, der saaledes kunde fornærme Dem!“ sagde Vilhelm, „det Hele var en Spøg! giv mig Deres Haand, og vi tale ikke mere derom!“

„Den, jeg hader, rækker jeg aldrig min Haand!“ svarede Otto, og hans Læber vare hvide som hans Kinder.

„Det er anden Gang i Dag, De siger disse Ord!“ udbrød Vilhelm, og Blodet steg ham op i Ansigtet. „Vi vare Venner, hvorfor kunne vi ikke være det længer? Har man bagtalt mig for Dem? Hvad har man paaløiet mig? Siig mig det ærligt, og jeg skal kunne forsvare mig!“

„De maa skydes med mig!“ sagde Otto, og hans Blik blev mørkere. Vilhelm taug, der var et Øieblik stille. Otto undertrykkede et dybt Suk. Endelig brød Vilhelm Tausheden og sagde med alvorlig, bevæget Stemme: „Jeg har megen Letsindighed, spøger saa ofte og griber Alt fra den morsomme Side; men derfor har jeg dog Hjerte og Følelse. De maa have erkjendt, hvor kjær De var mig frem for de fleste Andre. De er det endnu, skjøndt De fornærmer mig. I dette Øieblik er Deres Blod i Bevægelse, De vil ikke nu, men om nogle Dage, selv bedst erkjende, hvo af os der er den Fornærmende. De forlanger, jeg skal skydes med Dem; jeg vil det, dersom Deres Ære behøver denne Opreisning; men De maa give mig en antagelig Grund, jeg vil vide, hvorfor vi sætte Livet paa Spil. Lad nogle Dage gaae hen, overvei Alt med Deres Forstand og Hjerte! endnu vil det beroe paa Dem selv, om vi skulle blive Venner som før. Farvel!“ Vilhelm gik.

Ethvert af hans Ord var trængt til Ottos Hjerte. Et Øieblik stod han taus og indesluttet, da skjælvede uvilkaarligt hans Lemmer, Taarerne strømmede

ud af hans Øine, det var Krampegraad, han knugede Hovedet tilbage. „Gud! hvor jeg er ulykkelig!" vare hans eneste Ord.

Nogle Øieblikke gik; han havde udgrædt og var roligere; pludselig sprang han da op, skjød Skoddet for Døren, trak Rullegardinerne ned, tændte sit Lys og saae endnu engang speidende omkring sig; ogsaa Klappen for Nøglehullet blev dreiet til. Han kastede Kjolen, og blottede sin Overkrop — — —.

VII.

„Byerne svæve forbi, neppe vi see dem først.
Fyensreisen af Oehlenschläger.

Tidligt næste Morgen, medens Vilhelm endnu sov og drømte om de kjære Søskende, lød bekjendte Fodtrin paa Trappen, Døren aabnedes, og Otto traadte ind i Sovekamret. Vilhelm slog Øinene op. Otto var bleg, en søvnløs Nat med Hjertets Sorg havde beaandet hans Øine og Pande.

„Thostrup!" raabte Vilhelm med glad Overraskelse og strakte Haanden ud imod ham, men den sank igjen; Otto greb og trykkede den fast i sin, i det han med dyb Alvor tilføiede: „De har ydmyget mig! er det Dem Fyldestgjørelse nok?"

„Vi ere altsaa Venner!" sagde Vilhelm. „Venner maae smukt bære over med hinanden, De var lidt sær igaar, jeg kan blive det imorgen; saa gjør man Gjengjeld!"

Otto trykkede hans Haand. „Vi tale aldrig med hinanden om, hvad der er skeet igaar!"

„Aldrig!" gjentog Vilhelm, grebet ved Vennens forunderlige Alvor.

„De er et ædelt og godt Menneske!" sagde Otto og bøiede sig over ham, hans Læber berørte Vilhelms Pande.

Vilhelm greb hans Haand og saae ham trofast ind i Øiet. „De er ikke lykkelig!“ udbrød han, „om jeg ikke kan hjælpe, jeg kan ærligt dele Sorgen med en Ven! kjære Otto!“

„Det er just, hvad vi aldrig maae, aldrig tør tale om!“ svarede Otto. „Lev vel! jeg har bestemt at reise hjem; kun paa nogle Uger, det er jo Ferie! jeg har ikke været i Jylland, siden jeg blev Student. Selv en Maaneds Ophold der kan ikke sinke mig, jeg er vel forberedt paa philosophicum.»

„Og naar vil De reise?“ spurgte Vilhelm.

„Imorgen med Dampskibet! her er hedt og tungt inde i Byen! mit Blod bliver tykt. Det er jo ogsaa snart et Aar siden, jeg saae dem der hjemme.“

„Thostrup!“ udbrød Vilhelm, i det en Idee pludselig opstod hos ham. „Jeg kunde ogsaa have Lyst at see mine hjemme! de have skrevet til mig, at jeg dog skulde komme! hør! læg Reisen over Fyen. Bliv blot tre, fire Dage hos os. Min Moders Vogn skal kjøre Dem til Middelfart. Siig ja, og saa reise vi endnu iaften!“

„Det lader sig ikke gjøre!“ svarede Otto; men en halv Time efter, da de Begge sad ved Theebordet og Vilhelm gjentog sit Ønske, gav Otto efter, vist nok mere af en Slags Forbindtligheds-Følelse, end egentlig af Lyst. Mod Aften vilde de altsaa afsted, i den smukke Sommernat gjennemreise Sjælland.

Pyntede Familier spadserede ud af Porten til Sommertheatret og Frederiksberg; Aftensolen skinnede paa Friheds-Støtten, den smukke Obelisk, om hvilken Wiedewelts Statuer staae; hvor endnu den ene græder

> i de hvide Marmorklæder.
> — Haand paa Brystet,
> Aldrig, aldrig trøstet
> Stirrer hun hen paa den sorte Sø*)

---

*) Oehlenschläger.

hvor Kunstnerens Øie lukkedes. Mon det var Erindringen herom, der lagde det Mørke i Ottos Blik, i det hans Øie hvilte paa Statuerne, da de kjørte forbi, eller var det maaskee Afspeilingen af hans egen Sjæl, der laae i Øiet?

„Her er levende og lystigt!“ sagde Vilhelm, for at begynde en Samtale. „Vesterbro er da ogsaa vor brillanteste Forstad. Den er en heel By, en lille Stat! oppe paa Bakken ligger Kongens Slot, og der til Venstre, mellem Pilene, Digterboligen, hvor gamle Rahbek boede med sin Kamma!“

„Slot og Digterbolig,“ gjentog Otto, „engang vil de rangere lige høist for Interessen!“

„Snart vil den gamle Rønne blive revet ned!“ sagde Vilhelm; „paa saa smuk en Plads, saa nær ved Byen, reiser sig en prægtig Villa, og Intet minder meer om Philemon og Baucis!“

„De gamle Træer om Parken ville skaanes!“ sagde Otto, „Blomsterne ville dufte i Haven og erindre om Kammas Blomster. Rahbek var ingen stor Digter, men havde en sand Digtersjæl, arbeidede trofast i den store Viingaard, elskede Blomsterne, som Kamma elskede dem!“

Vennerne vare Frederiksberg forbi. Slottets hvide Mure skinnede mellem de grønne Grene; bag Søndermarken udbredte sig den store, velhavende Landsby. Solen var nede, før de naaede Damhuset, hvor de vilde Svaner komme fra Havet og bygge i den ferske Indsøe. Her er det sidste Smukke; kun flade Marker og hist og her en Gravhøi begrændser Horizonten.

Den klare Sommernat drog Blikket opad. Postillonen blæste for dem i sit Horn, og Vognen rullede mod Roskilde By, Danmarks St. Denis, hvor Kongerne blive Støv, hvor Hroars Kilde endnu sprudler og blander sine Vande med Issefjordens.

De kjørte til Vertshuset for at skifte Heste. En ung Pige førte de unge Herrer ind i et Gjæsteværelse; hun gik foran med Lyset, hendes slanke Figur og svævende

Gang faldt strax Vilhelm i Øinene, hans Haand berørte let hendes Skulder, hun sprang et Skridt til Side, og fæstede sit smukke alvorlige Øie paa ham, men Udtrykket formildedes, hun smilte og rødmede paa engang.

„De er Søster til den lille Jonas!" udbrød Vilhelm, i det han gjenkjendte den unge Pige, han ved Juletid havde seet i Grønningen.

„Ogsaa jeg," sagde hun, „maa takke Dem for Deres Godhed mod den stakkels Dreng!" ihast satte hun Lysene og forlod, med et mildt Blik, Værelset.

„Hun er smuk, meget smuk!" sagde Vilhelm. „Det var et ganske behageligt Møde!"

„Er det Dem, Hr. Baron, der gjør mig den Ære!" udbrød den indtrædende Vert, en gammelagtig Mand med et jovialt Ansigt. „Ja, Baronen vil nok see lidt til dem ovre i Fyen? Nu er det en Stund siden, De var paa den Kant!"

„Det er vor Vert!" sagde Vilhelm til Otto. „Han og hans Kone ere fødte paa mine Forældres Gods!"

„Ja," sagde Verten, „jeg har i min Ungdom skudt mangen Sneppe og Vildand med Hr. Baronens Fader! men Eva skal dække Bordet, Herrerne spise vist Aftensmad, og et godt Glas Punsch holder Hr. Baronen af, ligner De Deres salig Fader."

Den unge Pige dækkede Bordet i Sideværelset.

„Hun er nydelig!" hviskede Vilhelm til den Gamle.

„Og ligesaa from og uskyldig, som hun er smuk! svarede han. „Det er meget sagt, da hun er et fattigt Barn og fra Kjøbenhavn. Vi have Gavn af hende, og min Kone siger ogsaa, at Eva skal ikke komme fra os, før hun engang bliver godt gift!"

Vilhelm inviterede Verten til at tage et Glas med, og den Gamle blev livligere og betroede nu, halvt hemmelighedsfuld, hvad der gjorde Eva saa agtværdig i hans Kones Øine, og som jo ogsaa i sig selv var meget smukt. „Min Mutter," sagde han, „var derinde

i Kjøbenhavn for at faae en Opvartningspige. Ja, der var nok at faae, og det skjønne Fruentimmer; men Mutter har nu sine egne Tanker og Meninger; hun har gode Øine, har hun! der kom nu en Deel, og der kom ogsaa Eva! men Herre Gud! hun var meget fattigt klædt paa! spinkel og svag saae hun ud, hvad Gavn kunde hun vel gjøre? Men et rart Ansigt havde hun, og saa græd den stakkels Pige og bad Mutter dog at tage sig af hende, for hun havde det ikke godt hjemme, og fra Kjøbenhavn vilde hun. Nu veed Mutter saadan at dreie sin Tale, — det er slemt, hun ikke er her hjemme iaften, det vilde have glædet hende saadan at see Hr. Baronen! — ja, hvad jeg nu fortalte, hun førte nu saaledes sin egen Snak, og saa tilstod Eva, hvorfor hun vilde bort. Seer De, Pigen er kjøn, og de unge galante Herrer i Kjøbenhavn havde nok lagt Mærke til hendes glatte Ansigt! ja, det havde da de Gamle ogsaa! saadanne En, jeg kunde gjerne nævne ham, men det kan nu være det Samme! en meget fornem Mand derinde, der ellers havde baade Kone og Børn, havde snakket for Forældrene, og for saadanne fattige Folk ere trehundrede Rdl. mange Penge, man kan nok undskylde dem; men Eva græd og sagde, at hun før vilde gaae i Castelsgraven. Saa havde de nu saa mange Kunster for med det stakkels Barn; da hørte hun om Conditionen herude hos os. Hun græd, kyssede Mutter paa Haanden, og saa kom hun med, og siden have vi havt Gavn og Glæde af Eva!"

Nogle Øieblikke efter traadte Eva ind. Ottos Øie hvilte veemodigt paa den skjønne Skikkelse; aldrig havde han endnu saaledes beskuet en Qvinde. Hendes Ansigt var overordentlig fiint, Næse og Pande ædelt formede, Øienbrynene mørke, og i de sortblaa Øine laae noget Veemodigt og dog Lykkeligt; man kunde bruge om dette Blik det homeriske Udtryk: „at smile gjennem Taarer." Hun meldte, at Vognen var spændt for.

En fiin Iagttager vilde snart have bemærket, hvilken Forandring der ved Vertens Fortælling var

foregaaet hos de to Venner. Vilhelm var ikke længere saa fri mod den stakkels Eva, Otto derimod nærmede sig hende meer, og ved Afskeden rakte de hende hver en større Gave, end de ellers vilde have givet.

Hun stod ene med Otto ved den aabne Dør og hjalp ham hans Reisekappe paa.

„Bevar Deres Hjerte reent!“ sagde han alvorligt. „Det er langt mere end Skjønhed!“

Den unge Pige rødmede og saae forundret efter ham, saaledes talte ingen af hans Alder til hende. Vennerne rullede afsted.

„Stakkels Pige!“ sagde Otto, „men jeg troer, det er skikkelige Folk, hun er kommet til! —“

„Hun har et forunderligt Blik!“ sagde Vilhelm, „veed De hvad? Der er virkelig noget Beslægtet deri mellem Dem og hende. Det var mig saa paafaldende!“ —

„Det er en Compliment, jeg ikke kan tage imod!“ svarede Otto og smilte. „Hende vilde jeg nok ligne.“

Klokken var ikke Tre endnu, da Vennerne naaede Ringsted.

„Saalangt inde i Sjælland har jeg endnu aldrig været!“ sagde Otto.

„Saa skal jeg være Deres Guide. Ringsted har een Gade og en Stump, og man bliver slet opvartet, som De snart skal see og prøve. Imidlertid kan man tænke paa Hagbarth og Signe; ikke langt herfra, ved Sigersted, hang hans Kaabe i Egen, og Signelils Buur stod i Lue. Nu er der kun Mark og Eng, en Kæmpehøi og den gamle Folkevise. Saa jage vi forbi det venlige Sorøe, der med Skoven speiler sig i den bugtede Sø; men vi faae ikke meget af det at see. Dog er her et andet romantisk Partie, en gammel Ridderborg forvandlet til en Kirke, høit paa Bakken ved Søen, og, tæt ved, det skumle Rettersted. Derpaa kommer man til Slagelse, en livligere By, med Antvorskov Kloster, Frankenaus Grav, og en Latinskole, berømt ved sine Digtere. Der har Baggesen

og Ingemann svedet Latin. Ellers, da jeg engang spurgte Vertinden om Mærkværdigheder her, erkjendte hun kun to: Bastholms Bibliothek og Byens engelske Sprøite? Theatret har til Fortæppe en Allee med et Vandspring, hvor Straalen er malet saaledes, at den synes at staae op fra Souffleurhullet, eller maaskee er det Hele den engelske Sprøite? jeg veed ikke! dets Gadecoration præsenterer Byens Torv, hvorved alle Stykkerne faaer noget Hjemligt. See, det er nu Byens nyere Historie! af den ældre og romantiske, da veed De, at det var her, hellig Anders var Sognepræst. Ja, det var en Mand! han er ogsaa besjunget af vore første Poeter! Vi ende derpaa med Korsør, hvor Baggesen er født og Birckner begravet. I dens nyere Historie spiller Kong Salomon og Jørgen Hattemager en stor Rolle. Desuden veed jeg, at Byen skal have eiet et privat Theater, men det gik til Grunde, Decorationerne solgtes, en Møller kjøbte dem og bødede dermed paa sine Veirmøllevinger. Paa een Vinge var et Stykke af en Skov, paa en anden noget af en Stue eller Gade, og det ene jog saaledes efter det andet! muligt er det kun Bagtalelse, jeg har det fra Slagelse, og Nabobyer tale ikke godt om hinanden!" saaledes sladrede Vilhelm fort, og Vennerne passerede den beskrevne Vei. De vare alt igjennem Slagelse og Bondebyen Landsgrav, da Vilhelm befalede Kudsken at dreie af til Høire fra den lige Landevei!

„Hvor vil De have os hen?" spurgte Otto.

„Gjøre Dem en Glæde! vi komme tidsnok til det kjedsommelige Korsør! Dampskibet gaaer først over Klokken Ti, og den er ikke Syv endnu! De skal overraskes, jeg veed jo, De er en halv Katholik! jeg fører Dem et Sted hen, hvor De skal troe Dem et Par hundrede Aar tilbage, og kunne hendrømme Dem i et katholsk Land! det er jo behageligt! ikke sandt?"

Otto smilede. Vennerne steg af Vognen og gik over en Hvedemark. De vare paa en Høide; det hele Landskab udbredte sig for dem, de saae Beltet med

Sprogø og Fyen. Egnen rundtom var rigtignok flad, men Variationen af det Grønne, Aaen tæt ved, den mørke Stribe af Skov nær ved Korsør, Bugten selv, og Alt i en varm Morgenbelysning, havde Effect. Vennerne dreiede om til Høire, og foran dem, paa en Høi, stod et stort Trækors med den Korsfæstedes Billede. Et lille Tag var bygget over Korset for Regnskyl, som man seer det endnu i Bayern. Frelserens Billede var af Træ, malet med stærke grelle Farver, en visnet Krands af Kornblomster hang over hans bøiede Hoved.

„Det er mærkværdigt!“ sagde Otto, „i vor Tid, 1830, et saa katholsk Symbol i det lutherske Danmark! og dog — ja, De vil lee af mig! jeg finder det smukt, det rører mig, stemmer til Andagt.“

„Det grelle, smagløse Billede?“ udbrød Vilhelm. „See, hvor plumpt! Haaret er tjæret, for at det kan holde Regnen ude. Bønderne her have deres egen Overtro. Lade de dette Kors forfalde, da have de ingen Lykke med deres Jorder. Det var paa den Høi, hellig Anders, Slagelse berømte Sognepræst, vaagnede. Han var ved Christi Grav, men da han bad forlænge, seilede Skibet bort, og han maatte blive. Da kom der en Mand og tog ham med paa sin Hest, de vilde ride til Joppe*), hellig Anders faldt i Søvn, men da han vaagnede, laae han her og hørte Slagelse Klokker klinge. Han red Byen de store Jorder ind paa et nattegammelt Føl, mens Kong Valdemar var i Badet; han kunde hænge sin Handske paa Solens Straaler. Høien her, hvor han vaagnede, blev kaldt Hvilehøi, Korset med Frelserens Billede sat herop, og det staaer endnu og erindrer om Sagnet og hellig Anders.“ —

En lille Bondepige klavrede i det Samme op af Høien, men standsede, da hun saae de Fremmede.

„Bliv ikke bange, min Unge!“ sagde Vilhelm.

---

*) En Havn ved Middelhavet, hvor Korsfarerne landede.

„Hvad har Du der? en Krands! skal den hænge paa Korset? Kom kun, saa vil vi hjælpe Dig!"

„Den skulde hænge over vor Herre!" sagde den Lille, men holdt forlegent Krandsen af de smukke blaa Kornblomster ned mod Jorden. Otto tog Krandsen og hængte den op istedet for den visne.

„Det var vort Morgen-Eventyr!" sagde Vilhelm, og snart rullede de i det tunge Sand ned mod Korsør, ned mod de Bakker, hvor Digteren, som Lille, saae Sol og Maane glide ned i Søen, og ønskte Vinger for at fange dem.

Sørgelig stille ligger Byen paa den flade Kyst; det gamle Slot er forvandlet til Pakhuus, høit Græs voxer over Volden. I Storm, naar Vinden bærer paa, slaaer Brændingen op mod de yderste Huse. Høit paa Kirken staaer en Telegraph, de sorte Træplader synes Sørgeflag, ophængte over den synkende By. — Her er Intet for den Fremmede at see, Intet uden en Grav: Tænkeren Birckners. — Vennerne kjørte ned mod Vertshuset ved Stranden. Ikke et Menneske mødte de paa Gaden, uden en Dreng, der gik med en Bordklokke og ringede.

„Det betyder til Kirke," sagde Vilhelm. „Da der ingen Klokker er i Taarnet, saa har de her en saadan vandrende Ringer. Holla, der ligger Vertshuset!" —

„Baron Vilhelm!" raabte en stærk Stemme, og en Mand, i grøn Jakke med store Brystlommer, mægtige Ridestøvler, der vare stænkede til høit op paa Kraverne, og med en Pidsk i Haanden, traadte dem i Møde, løftede lidt paa sin sorte Hestehaars Kasket og rakte Vilhelm Haanden.

„Kammerjunkeren fra Fyen!" sagde Vilhelm, „min Moders Nabo, en af de driftigste og rigeste Herremænd i hele Fyen."

„De kommer da til mig en af de første Dage!" sagde Kammerjunkeren, „De skal prøve mit russiske Dampbad, jeg har faaet et indrettet paa Gaarden.

Alle de, som besøge mig, Damer og Herrer, uden Undtagelse, maae prøve det! de svede, saa det er en Lyst!"

„Og Kirsebærtræerne, give de noget i Aar?" spurgte Vilhelm.

„Nei, nei," svarede Kammerjunkeren, „det duer ikke! men Æblerne tegne godt! alle de gamle Træer i Høihave staae i fuld Pragt. Det har jeg sat i Stand. For to Aar siden var der ikke en Skjæppe paa dem allesammen. Men jeg lod de Heste, der bleve aarladte, føre hen under Træerne, lod det varme Blod sprøite over Rødderne, det skete nogle Gange, og det har været en reen Livs=Indpodning?"

„Og hvorledes staaer det sig paa —?" Vilhelm nævnede en fynsk Herregaard, hvis adelige Herskab er bekjendt.

„O," svarede han, „begge Frøkenerne, veed De vel, ere blevne forlovede med to Fættere, de gifte sig jo der altid ind i Familien, og det duer hverken for Folk eller Bæster. Derfor er der altid et heelt Apothek der ovre; saa have de ondt der og saa der. I China bruge de vel det Experiment med Qvæget, altid at pare Beslægtede; det giver fedt og mørt Kjød, Knokler og Sener svinde bort, og der kommer dobbelt saa megen Talg, som paa almindeligt Qvæg. Men Herre Gud, det er jo ikke Menneskets Bestemmelse."

„Vinden er nok god!" sagde Otto, som denne Samtale begyndte at kjede.

„Nei, stik imod!" sagde Kammerjunkeren. „Fløien derovre paa det lille Huus lyver. Den vender altid mod Nyborg, viser altid god Vind for os, som vil afsted; i Nyborg er ogsaa en Fløi, der staaer lige saa fast som denne, og snakker for dem der ogsaa om god Vind. Jeg regner de to staaende Fløie for et Slags Veivisere, som kun ville sige: der gaaer Veien! Nei, havde vi havt Vind, var jeg gaaet med Børten, ikke med Pjaskemalene, som Søfolkene kalde Dampskibet. — Vognen venter vel de unge Herrer i Nyborg?"

vedblev han. „Jeg gjør da Følgeskab, min Brune staaer og venter mig hos Schalburgs. Den skal De see! den har Sener som Staalfjedre og Been, som en Dandsemester. Det er min egen Brune.“

„Ingen veed, vi komme!“ svarede Vilhelm. „Vi tage derfor Vogn i Nyborg.“

„Vi følges ad!“ sagde Kammerjunkeren, „og saa besøger De og den unge Herre mig. De skal sove i det sorte Kammer! ja De gjør mig vel den Fornøielse?“ sagde han til Otto. „Er De en Elsker af det Antike, saa vil min Gaard fornøie Dem, der er Grave, Taarne og Vagtstuer, Spøgelser og Gjengangere, som sig hør og bør paa en gammel Gaard. — Det sorte Kammer! ikke sandt, Hr. Baron? Der er det ikke saa rigtigt!“

„Nei, Fanden være Natten over hos Dem!“ sagde Vilhelm, „sildigt kommmer man i Seng, og saa faaer man ikke Lov at lukke Øinene, De, Deres Søster og Jomfruen, jo, det er et smukt Kløverblad. Ja, Thostrup! De kjender ikke, hvilke Spilopper de have for paa Kammerjunkerens Gaard. Man maa være forberedt! det skal nu spøge der ovre, men ville ikke de Døde, saa ville de Levende. Kammerjunkeren staaer i Complot med sine Fruentimmer. Der havde de sidst syet levende Oldenborrer ind i min Hovedpude, det kriblede og krablede, jeg vidste Fanden, hvad det var. En levende Hane var sat under Sengen, og da jeg i Dagningen skulde til at sove, saa begynder Bæstet at gale!“

„Det havde Fruentimmerne gjort“, sagde Kammerjunkeren. „Lod de ikke samme Nat en Dør-Klokke slaae op under mit Hovedgjerde. Jeg havde ikke Tanke derom. Den tykke Lænder laae i samme Kammer, og havde saadan langs med Væggen en Seilgarns Snor hen til Klokken. Jeg vaagnede ved det Klingeling. Hvad Satan er det for en Klokke? sagde jeg, og saae rundt om i Kammeret, for jeg kunde ikke begribe det. Klokke? spurgte Lænder, her er jo ingen Klokke! den holdt ogsaa op at ringe. Saa troede jeg, at jeg havde drømt, eller havde endnu en lille Pidsk fra om Aftenen.

Men saa begyndte hun at kime igjen. Lænder kunde see saa uskyldig ud, og jeg begriber mig ikke selv, jeg troede, det var saadant Noget, jeg bildte mig ind, og saa blev jeg flau og fornægtede min egen Hørelse og sagde, nei, det var Noget, jeg drømte, og gav mig da til at regne og tælle, for at bruge min Forstand; men kimede ikke det lille Spetakkel, saa jeg maatte blive gal. Jeg sprang ud af Sengen, og saa fandt jeg Spilleværket; men hvor Lænder grinede, han var tyk og rød i Hovedet."

„Har De ogsaa saadanne Løier paa Deres Gaard?" spurgte Otto, og vendte sig mod Vilhelm.

„Nei ikke saa stærkt!" svarede Kammerjunkeren, „et Stykke Brænde eller et Skabilkenhoved i Sengen. Frøken Sophie giver os ellers andre Netheder, Tableaus og Schattenspiel. Jeg var jo med engang. Ja, hvad var det, jeg var? — Jh! jeg var, Gud hjælpe mig, Kong Cyrus, havde Papirskrone paa og Frøken Sophies Kaabe om mig, med Vrangen ud, for der er Zobelskind. Jeg saae ud som Satan!"

Dampskibets Passagerer bleve kaldte ombord, Selskabet vandrede ned til Skibet, og snart skjød det Fart over Beltet.

VIII.

„See, Navnet Fyen betyder fiin,
Og vil saa meget sige:
At Fyen det er en Have fiin
For hele Danmarks Rige!"

Den Nøgenhed, det sidste Skue af Sjælland frembyder, gjør, at man dobbelt gribes ved den Fylde og Frodighed, hvormed Fyen fremtræder. Grønne Skove, rige Kornmarker, og rundt om Herregaarde og Kirker. Nyborg selv synes en levende Hovedstad imod

det stille sørgelige Korsør. Her seer man Folk paa den store Skibsbro, Spadserende paa Volden og brede Gader med høie Huse, her er Soldater, man hører Musik, og hvad der paa en Reise er høist oplivende, man kommer i et ypperligt Vertshuus. Udkjørselen gjennem den hvælvede Port er overraskende, den er længere og større end nogen af Kjøbenhavns. Landsbyer og Bønderhuse faae et mere velhavende Udseende, end i Sjælland, hvor man tidt ved Veien troer, det er er Dynge Gjødning løftet op paa fire Pæle, og da er det en Familiebolig. Fra Landeveien i Fyen seer man kun reenlige Huse; Vindueskarmene malede, foran Døren et Blomsterparti, og hvor Blomster opelskes, er altid, som Bulwer træffende bemærker, en større Cultur hos Bonden, han tænker ogsaa paa det Skjønne. Paa Grøfterne langs Veien see vi Syrener, hvide og lilla; Naturen selv har her pyntet med en Mængde vilde Papaver, som i Farvepragt kunne maale sig med de skjønneste, der opelskes i nogen botanisk Have. Nær ved Nyborg især voxe de i overvættes Mængde

„Hvilken blændende Farve!“ udbrød Otto, i det Vennerne rullede forbi de smukke, røde Blomster.

„Det er en stolt Couleur!“ sagde Kammerjunkeren, sem reed paa sin Brune tæt ved. „En stolt Couleur! men de ere ogsaa gjødede med andalusisk Hingsteblod. Just heromkring var det, Bataillen stod mellem Bæsterne! De veed, det var 1808, Spanierne laae her i Fyen; de engelske Skibe krydsede i Beltet, og Romana med hele Hæren flygtede ombord, men deres Heste kunde de ikke faa med. Det var de prægtigste andalusiske Dyr, et Øie vilde see! de toge Tømmerne af dem og lode dem drive om her paa Marken som vilde Heste. Her græssede nu ogsaa de fra Nyborg. og da Andaluserne saae Vore, stillede de sig op i en Linie og overfaldt de danske Heste, det var en Kamp! Tilsidst sloge de hinanden selv indbyrdes, saa de styrtede i deres Blod! endnu som Dreng har jeg seet Pandeskallen af et af disse Bæster. Det er det sidste Eventyr, vi have fra Spaniernes

Besøg i Danmark. Nede i Byen, vi nu komme igjennem, ere endnu nogle Erindringer; see kun paa de unge Knøse og Piger! de ere lidt sortere i Huden, end Folk i de andre fynske Byer, det er spansk Blod, som man siger. Her var det, man har Historien om Præstens Pige, der græd og var saa utrøstelig, da de Spanske vare borte. Men det var saamænd ikke for Kjærestens Skyld, hun jamrede, ikke for Omstændighederne, for det anseer den fynske Almue ikke for noget! en Pige kan da forlange mere Løn, hun siger os nok saa kjæk: nei, jeg maa have flere Rigsdalere, for jeg har Barn! men, hvad jeg nu vilde fortælle, hun græd som et elendigt Menneske, Præsten trøstede hende, og hun sagde da, at hun græd alene over, at skulde det uskyldige Barn ligne sin Fader, saa vilde det tale Spansk, og det kunde jo ikke en Sjæl forstaae. Ja, saadanne Historier have vi her i Fyen!" sagde han leende til Otto.

Med lignende Fortællinger og nogle landoeconomiske Bemærkninger, eftersom Situationerne rundtom indbød dertil, underholdt vor fortræffelige Godseier de unge Herrer. De vare alt et Par Miil fra Nyborg, da han midt i en meget interessant Samtale om det Characteristiske hos en ægte Fynboe, at denne altid mimrer med Munden, naar han kommer forbi en Boghvede-Ager, pludseligt afbrød, og gjorde Vilhelm opmærksom paa en Wienervogn, der kom hen ad en af Biveiene. Efter Kudsk og Heste at dømme, maatte det være Familien fra Gaarden.

Det var ogsaa Tilfældet; de kom fra et Besøg. Hvor Veiene krydse, mødte de hinanden. Otto kjendte strax Frøken Sophie, ved Siden af hende sad en gammelagtig Dame med et mildt, godmodigt Ansigt, det var Moderen. Her blev Overraskelse og Glæde. Sophie rødmede; Broderen kunde det da ikke være for, Kammerjunkeren da? Nei, det syntes umuligt! saa maatte det vel være for Otto. Moderen gav ham Haanden, ønskede Velkommen, i det hun tillige indbød Kammerjunkeren at tilbringe Middagen hos dem. Der

laae saa megen Opmærksomhed og Forbindtlighed i Maaden, hun sagde det paa, at Otto følte, her stod Manden i større Anseelse, var anderledes vurderet, end han, under deres korte Bekjendtskab, havde kunnet tænke sig.

Sophie tilføiede smilende: „De skal blive!“ som Kammerjunkeren besvarede med Undskyldning for sin Ridehabit.

„Vi ere jo ikke fremmede for hinanden!“ sagde Fruen. „Det er ogsaa kun et Familiemaaltid! De seer den sædvanlige Kreds. Dem, Hr. Thostrup,“ tilføiede hun forbindtlig, „troer jeg at kjende saa godt af Vilhelms Breve, at De slet ikke er os fremmed. Herrerne kjende hinanden!“

„Jeg tager mod Indbydelsen!“ sagde Kammerjunkeren, „og nu vil jeg vise Dem, i hvilken Gallop jeg kan sætte min Brune. Det er Carl Rise, som De seer, min Frøken! De har selv givet den Navn!“

„Ja, rid forud!“ sagde Sophie smilende. „Derved vil De ret forbinde Dem min Søster. Hun kunde blive forskrækket ved at see saa stor en Karavane komme til Gaarden, og ikke have Middagsbordet arrangeret, som det skulde!“

„Som min naadige Frøken befaler!“ sagde Rytteren og sprængte afsted.

Egnen blev meer og meer skovrig; Veien gik forbi flere smaa Indsøer, næsten tilgroede med Aakandeblade og beskyggede af de gamle Træer; nu tittede Herregaardens gammeldags takkede Gavle frem. Man passerede en Allee med vilde Kastanier, Brolægningen truede her med at knække Axlerne. Til Høire laae Smedien, hvor Gnisterne fløi ud igjennem den aabne Dør; en lille barbenet Pige aabnede Ledet, og nu var man paa en stor Plads foran de rødmalede Udbygninger. Jorden var belagt med Halm, og alt Gaardens Qvæg her drevet sammen til Malkning; man maatte kjøre Skridt for Skridt, til man kom gjennem Porten ind i den større Gaard, der indesluttedes af Længerne og den egentlige Hovedbygning; om denne strakte sig brede Grave, næsten tilgroede med

Rør; over en solid Bro med murede Piller kom man nu gjennem Hovedfløien, hvor den gamle Eiers Vaaben og Navnetræk stod over Porten, ind i den inderste Gaard, der indesluttedes af tre Fløie, den omtalte antike og to nyere; den fjerde Side var et lavt Gitter ud til Haven, hvor Kanalerne tabte sig i en Indsø.

„Det er en interessant, gammel Gaard!“ udbrød Otto.

„O, den er Intet mod Kammerjunkerens!“ svarede Vilhelm. „Der skal De faae en at see!“

„Ja, De maa komme i disse Dage!“ sagde Kammerjunkeren. „Stille, Fingal! stille, Valdine!“ raabte han til de gjøende Hunde. Et Par kalkunske Haner reiste Fjer og klukkede af alle Kræfter. Tjener og Pige stode ved Døren, det var Modtagelsen.

„Thostrup skal vel have den røde Stue?“ spurgte Vilhelm, og Vennerne vandrede op ad Trappen.

En ung, bleg Pige, noget fregnet vel, men med megen Sjæl i Øiet, løb dem imøde, det var Vilhelms yngste Søster, hun trykkede Broderen til sit Hjerte og tog Otto fortroligt i Haanden. Hun er ikke smuk! var det første Indtryk, hun gjorde paa ham. Værelset, han fik, var hvælvet, Væggene saaledes malede, som vare Betrækkene gobelinske Tapeter; de fremstillede hele Olympen. Til Venstre var en gammel Kamin med Udziringer og forgyldt Indskrift; til Høire stod en gammeldags Topseng med røde Damaskes Gardiner. Udsigten fra Vinduet indskrænkede sig til Voldgraven og den indvendige Gaard. Kun nogle Øieblikke, og Otto og Vilhelm kaldtes til Middagsbordet. En lang Gang gjennem Gaardens to Fløie, med Vinduer paa den ene og Indgange til Værelserne paa den anden Side, førte op til Spisestuen. Den hele Gang var et stort Billedgallerie, Portraiter i Legemsstørrelse af høiadelige Riddere og Damer, der kneisede med rødpudrede Parykker, Børn klædte ud som de Gamle, med Tulipaner i Hænderne, og store Jagthunde ved Siden, desuden historiske Stykker, smykkede Væggene.

„Har vi ikke faaet en Krands paa Bordet!" udbrød Sophie, i det hun med de Andre traadte ind i Spisestuen.

„Et svagt Forsøg i at efterligne min Søster!" sagde Louise og smilede.

„Men der er ikke en eneste Blomst! hvilken Oeconomie! og dog er det nydeligt!"

„Hvor smagfuldt!" udbrød Otto, i det han betragtede Krandsen, som Louise havde lagt.

Alle Arter af Grønt, i de utallige Overgange, et Par gule Lindeblade og lidt af en Blodbøg, frembragte, ved de forskjellige Farver og Former, en smagfuld Krands paa den hvide Dug.

„De faaer en Tidsel og et vissent Blad!" hviskede Vilhelm, da Otto satte sig.

„Men dog det Smukkeste!" svarede han. „Blodbøgen gjør en deilig Virkning mod den hvidgrønne Tidsel og det gule Blad!"

„Min Søster Sophie," sagde Louise, „lægger os hver Dag en forskjellig Krands, der pynter saa smukt! er hun borte, faae vi ingen; det havde blevet Tilfældet i Dag, men da jeg hørte, at Vilhelm kom, og at vi," tilføiede hun med et venligt Blik, „fik to Gjæster, gjorde jeg i største Hast et Forsøg, og —"

„Og vilde vise mig, hvorledes man kunde gjøre det nydeligt, uden at rane dine Blomster!" udbrød Sophie leende. „I Grunden er ogsaa jeg grusom! jeg kapper Hovedet af alle hendes Yndlinger. Imorgen skal jeg, for at parodiere din i Dag, lægge en Krands af Grønkaal og Werteskokke!"

„Madera eller Portviin?" sagde Kammerjunkeren, og dreiede Samtalen fra Blomster til Drikke- og Spisevarer. „Man befinder sig vel her paa Gaarden! Frøken Louise sørger for Legemet og Frøken Sophie for Aanden!"

„Og Mama skjænker en god Kop Caffe!" sagde Moderen, „mig maa De ogsaa rose lidt!"

„Jeg giver Musik efter Bordet!" udbrød Vilhelm, „saa har da hele Familien viist sin Virksomhed."

„Men ingen Phantasier!" sagde Kammerjunkeren, „ingen Phantasier, søde Ven! nei, en rask en, som man kan høre, hvad er! ingen af de kunstige!" et ret antageligt Slag paa Skulderen skulde formilde hans Udtryk.

XI.

— Hun seer, om Dugen er reen og hvid. —
— Om Sengen har Bolster og Lagen.
Om Lyset passer i Stagen.

Beskeden hun er, uagtet hun
Saa meget gavner det Hele.
Hun triner ind i dæmrende Stund,
For Selskabets Glæder at dele.

Oehlenschläger.

En stille, sysslende Huusalf var Louise, de smukke duftende Blomster hendes Yndlinger. Godmodigt smilte hun til Søsterens Drillerier, roligt hørte hun paa hver letsindig Spot, kun naar Nogen greb travesterende ind i, hvad der var hendes Sjæl helligt, blev hun bragt ud af sin Rolighed og fik en Art Veltalenhed.

Vi skulle nu nøiere lære at kjende begge Søstrene, og gaae derfor over til en af de følgende Dage.

Ved at leve en Uge sammen paa en Herregaard, bliver man tidt mere fortrolig, end ved at mødes hele Vinteren i de store Selskabskredse i Byen. Otto følte sig alt som hjemme; han blev behandlet, som en Nærbeslægtet. — Vilhelm fortalte om den smukke Eva, og Sophie fandt, det var en romantisk Characteer, Mama beklagede det stakkels Barn, og Louise ønskede, at hun havde hende her paa Gaarden, et Vertshuus var dog intet Sted for en skikkelig Pige. Saa talte man om Vinterglæderne i Kjøbenhavn, om Kunst og Theater; der kunde Louise ikke tale meget

med, skjøndt eet Stykke havde hun dog seet, Dyveke; Fremstillerindens elskelige Natur havde talt dybt til hendes Hjerte.

Et Par Dage vare gaaede, det var graat Veir; Ungdommen samledes om Bordet, der var Stof nok til Samtale. Enhver, som har Brødre eller Sønner, der studere, vil have bemærket, hvormeget især de physiske og astronomiske Forelæsninger gribe dem, i det Verden ligesom udvides for deres Aandens Øie. Vi vide, at just denne Sommer havde Vennerne bivaanet disse Forelæsninger, og vare, som de Fleste, opfyldte deraf, lige fra Beskuelsen af Vanddraaben med sine utallige Infusionsdyr til Stjerners og Planeters Afstand og Størrelse.

For de Fleste af os er dette bekjendte Lærdomme; det var heller ikke noget aldeles Nyt for Damerne her, men det interesserede, maaskee tildeels ved Ottos smukke Veltalenhed. Det graa, regnfulde Veir ledede Talen over paa den physiske Forklaring af vor Klodes Tilblivelse, saaledes som Vennerne havde opfattet den paa Ørsteds Forelæsninger.

„De nordiske og græske Myther stemme ogsaa deri overeens!" sagde Otto. „Vi maa tænke os, at i Rummet var der en evig, uendelig Taage, i hvilken der laae en Sammentrækningskraft, Taagen fortættedes da til en Draabe, en uhyre, æggeformig Draabe var vor Klode; Lys og Varme virkede ind paa dette store Verdensæg, der ikke fødte kun een Skabning, men Millioner; de maatte igjen døe, vige for nye, men deres Legemer sank som Grus mod Midtpunktet; dette voxte, Vandet selv uddunstede, og snart hævede sig et Punkt frem over Havfladen; Solvarmen udviklede der Mos og Planter, nye Øer fremstege, i Aarhundreder viste sig større Udvikling og Forædling, til der opnaaedes den Fuldendthed, vi nu beskue!"

„Men saaledes lærer Bibelen os det ikke!" sagde Louise.

„Moses har digtet sin Fremstilling af Skabelsen!"

svarede Otto, „vi holde os til Naturen; den har større Aabenbaringer, end Mennesket!"

„Bibelen er Dem dog en hellig Bog?" spurgte Louise og rødmede.

„En ærværdig Bog!" svarede Otto. „Den eier de dybeste Lærdomme, den interessanteste Historie, men der er Meget i den, som slet ikke hører hjemme i en hellig Bog."

„Hvor kan De sige Sligt?" udbrød Louise.

„Rør ikke ved Religionen, naar hun hører derpaa!" sagde Sophie. „Hun er et fromt Gemyt, som troer og vil ikke vide hvorfor."

„Ja," sagde Vilhelm, „hun blev ordentligt vred og for første Gang, troer jeg, vred paa mig i Vinter, da jeg sagde, at Christus var et Menneske!"

„Vilhelm!" udbrød den unge Pige, „tal ikke derom! jeg føler mig ulykkelig derved! det Hellige kan og vil jeg ikke skal drages ned til mig og Hverdagslivet. Det er min Natur, at jeg ved at tænke anderledes, end jeg har lært og mit Hjerte tillader mig, begaaer en Synd! det er profant! og tale I, paa denne Maade, mere om Religionen, saa forlader jeg Værelset!"

Moderen traadte i det Samme ind. „Festen er begyndt!" sagde hun. „Jeg har maattet udlevere min blankeste Sølvskilling! Kjender Hr. Thostrup den gamle Skik, der bruges paa denne Kant af Landet, naar her brygges Øl til Slaaegildet?

Et gjennemtrængende Skrig, som fra en Horde Vilde, lød i det Samme op til dem.

Vennerne gik ned.

Midt i det store Bryggers stod et Kar, rundtom dette dandsede alle Gaardens Piger, fra Meiersken og ned til Svinevogtersken; de jernbeslagne Træskoe raslede mod det ujevne Steengulv. De fleste Dandsende vare uden Trøier, men med de lange Særkeærmer og den snevre Bul. Nogle skreg, Andre loe, det smeltede sammen i et Hyl, i det de, med hinanden ved Haanden, dandsede rundt om Karret, hvori Øllet skulde brygges.

Bryggerpigen kastede nu den blanke Sølvskilling deri, hvorpaa alle Pigerne, som vilde Mænader, reve Huerne af hinanden, og i bacchantisk Vildskab brødes om Karret. Derved skulde Øllet faae større Kræfter, virke mere berusende ved det forestaaende Slaaegilde.

Mellem Pigerne var en især mærkværdig ved sin stærke Bygning, sit lange, sorte Haar, der, da Huen var revet af, stod hende stridt om det røde Ansigt. De mørke Øienbryn vare sammengroede. Alle syntes at rase meest mod hende, og virkeligt fik hun noget Vildt, som Dyret. Begge Arme hævede hun høit i Veiret, og med udspilede Fingre hvirvlede hun sig rundt.

„Det er hæsligt!“ hviskede Otto. „De see Alle ud som Vanvittige!“

Vilhelm loe deraf. Den vilde Lystighed tabte sig i en lyksalig Latter. Pigen med de sammengroede Bryn lod Armene synke, men endnu laae det Vilde i hendes Blik, som det løse Haar og den afblottede Skulder end mere gjorde fremtrædende. Enten havde een af de Andre været uheldig med at kradse hendes Læbe, eller hun havde selv i bacchantisk Vildskab bidt den til Blods. Hun saae tilfældigt hen imod den aabne Dør, hvor begge Vennerne stode. Ottos Ansigt fortrak sig, som altid, naar Noget virkede ubehageligt paa ham. Hun syntes at gjætte hans Tanke og loe høit. Otto traadte til Side; det var, som forudfølte han, hvilken Skygge hiin Skikkelse engang vilde kaste ind i hans Liv.

Da han og Vilhelm derpaa traadte op til Sophie og Louise, fortalte han, hvilket ubehageligt Indtryk Pigen havde gjort paa ham.

„O, det er min Meg Merrilies!“ udbrød Sophie. „Ja, finder De ikke, at hun, uagtet sin Ungdommelighed, har Noget af disse Walterscottske Hexe? Naar hun bliver ældre, vil hun blive ypperlig! hun seer ud til nogle og tredive, og tænk, hun skal ikke være mere end de tyve! hun er en sand Kjæmpe!“

„Stakkel!“ sagde Louise. „Alle dømme efter det

Udvortes! hendes Omgivning er hende hadefuld, fordi, troer jeg, Øienbrynene ere groede sammen, og det skal være et Tegn paa, at hun er en Mare!*) de ere onde mod hende, og af den Klasse Mennesker, hun hører til, hvor kan man da vente, at hun skulde gjengjælde Haan med Godmodighed. Hun er blevet et Uvæsen, for ikke at blive et Skumpelskud. De vil selv om nogle Dage, naar vi skulle have Slaaegilde, see enhver af Pigerne faae sig en Dandser; den stakkels Sidsel kan pynte sig, saa meget hun vil, hun staaer dog alene. Det er rigtignok haardt, at blive født til et saadant Væsen."

„Den Ulykkelige!" sukkede Otto.

„O, det føler hun ikke noget til!" sagde Vilhelm, „hun kan ikke føle det, dertil er hun for raa, for nær de Umælende!"

---

*) I Thieles danske Folkesagn omtales denne Folke-Overtro. „Naar en Pige ved Midnat udspænder mellem fire Kjeppe den Hinde, i hvilken Føllet er, naar det kastes, og derpaa nøgen kryber der igjennem, da vil hun kunne føde Børn uden Smerte, men alle de Drenge, hun undfanger, blive Varulve, alle de Piger blive Marer." — De ere derved kjendelige om Dagen, at „Øienhaarene ere sammengroede over Næsen." Om Natten kommer hun ind gjennem Nøglehullet og sætter sig paa Brystet af den Sovende. Ogsaa i Tydskland findes samme. Grimm omtaler det og siger: „Sagt man zu dem drückenden Alp!

Trud komm Morgen,
So will ich borgen!

weicht er alsbald und kömmt am andern Morgen in Gestalt eines Menschen, etwas zu borgen."

X.

Waren nicht jung die Erbsen und frisch und wie Zucker die Wurzeln?
Und was fehlte dem Schinken, der Gänsebrust und dem Hering?
Was dem gebratenen Lamm, und dem kühlenden röthlichgesprengtem
Kopfsalat? War der Essig nicht scharf und balsamisch das Nußöl? —
— Nicht die Butter wie Kern, nicht zart die rothen Radieschen?
Was? —

Voss' Louise.

„Hr. Thostrup skal see Kammerjunkerens gamle Gaard. Imorgen maae vi derover!"

Louise kunde ikke følge med, hundrede smaa Pligter bandt hende. Den stærkeste af alle var Strygning.

„Men det kan jo Stuepigen gjøre!" sagde Sophie, „kom dog med!"

„Men, naar Du nu seer Tøiet smukt og nydeligt i dine Skuffer!" sagde Louise, „saa tilgiver Du mig nok, at jeg blev hjemme!"

„Ja, Du er en velsignet Pige!" sagde Sophie, „Du fortjente, at Jean Paul skulde have kjendt Dig og gjort Dig udødelig i en af sine Bøger! Du fortjente den Lykke, at besynges af en saadan Digter!"

„Kalder Du det Lykke," svarede Søsteren, „at hele Verden vender sin Opmærksomhed paa En? det maa være ængsteligt, ulykkeligt! nei, langt bedre er det dog slet ikke at blive lagt Mærke til. Bring dem mine Hilsener derovre, og faae min Claudius tilbage! nu have de havt den et halvt Aar!"

„Det er Halvdelen af min Søsters Bibliothek, de have beholdt!" sagde Sophie leende til Otto. „De maa vide, hun har kun to Bøger: „Mynsters Prædikener" og „Wandsbeckerboten"!"

Vognen rullede afsted gjennem den store Kastanie-Allee.

„Der paa Høien, tæt ved Skoven, har jeg været Elverpige," sagde Sophie. „Jeg var ikke confirmeret; her vare Fremmede paa Gaarden, de spadserede i det smukke Maaneskin gjennem Skoven. To af mine Veninder og jeg hoppede ud paa Høien, toge hinanden i Hæn-

derne og dandsede rundt. Dagen efter fortalte to af Sognefolkene til Præsten om tre hvidklædte Elverpiger, som havde dandset paa Høien i Maaneskin. Elverpigerne vare vi, men at vi i Ryggen vare hule som et Deitrug, og at Høien skinnede som Sølv, det var deres egen Opfindelse."

„Og i den Eeg," udbrød Vilhelm, „skjød jeg, som Dreng, den første Fugl, der faldt for mit Skud. Det var en Krage. Den fik en overordentlig god Begravelse!"

„Ja, under min Søsters Grædepiil!" sagde Sophie. „Vi begravede den i en gammel Chapeaubas, der var besat med hvide Sløifer. Graven var pyntet med Pionblade og gule Lillier. Jeg bar Liget, Vilhelm, der var en lang Dreng, holdt Talen, og Louise strøede Blomster."

„I vare nogle smaa Narre!" sagde Moderen. „Men see I, hvem der kommer?"

„O, min lille Dickie, min Dverg fra Kenilworth!" udbrød Sophie, idet en lille, puklet Mand, med tynde Beên og et gammelagtigt Ansigt, nærmede sig. Han var bondeklædt og havde paa Ryggen en lille Randsel af rødt Kalveskind, hvor Haarene vendte ud; i denne bar han sin Violin.

„Hedder han Dickie?" spurgte Otto.

„Nei, det er Spøg af Sophie!" svarede Vilhelm. „Hun skal nu altid romantisere skikkelige Folk. Han hedder slet og ret: „Musikanti." Fynboen, veed De, italieniserer de fleste Navne. Ellers hedder han ogsaa Peer Krøbling!"

„De skal høre hans Toner!" sagde Sophie. „Han er Nummer Eet i Overmorgen, naar vi have Slaaegilde. Han kan Musik, som neppe De kjender; han spiller Dem baade „Skomagerdandsen" og „Kirsebærsúppen;" saadanne Dandse have Folkene her til Lands!"

„Nu ere vi ude af mine Jorder og inde paa Naboens!" sagde den gamle Frue. „De vil faae en ægte gammel Gaard at see!

„Nu gad jeg nok vide," sagde Sophie, „hvad Hr. Thostrup vil synes om Beboerne. Kammerjunkeren kjender De, han er en fortræffelig Landmand. Hans Søster derimod er lidt egen; hun er nu af de Mennesker, som altid, selv med deres bedste Villie, sige Folk Ubehageligheder. Det har hun et sjeldent Talent for. De vil nok erfare det. Men hun mener det ikke saa slemt. Hun kan ogsaa gjøre Løier! tak De Gud, at De ikke bliver der Natten over, ellers skulde De see, hvad hun og Jomfruen kan finde paa!"

„Ja, det er min Veninde, Jomfruen!" sagde Vilhelm. „De skal see hendes Snæske med alle Curiositeterne. Den Æske spiller en stor Rolle; den tager hun altid med, naar hun er i Besøg; den maa frem for Conversations Skyld, og saa bliver Alting seet igjennem og gaaer rundt. Jo, der er nydelige Ting: en lille Trillebør med Naalepude paa, en Sølvfisk med Hovedvand i, og den lille Alen af et Silkebaand!"

„Ja og Ravhjertet!" sagde Sophie, „den lille Napoleon af støbt Jern og saa Officeren, der er klistret paa Bunden; det skal være vor gode Ven i Odense, betroede hun mig sidst."

„See, hvor smukt Kammerjunkeren har ladet sætte Steengjerde!" sagde den gamle Frue, „og hvor Kirsebærtræerne staae godt! det er en driftig Mand!"

De nærmede sig Haven. Den var i gammel fransk Smag med stive Alleer, Pyramider af Buxbom og hvidmalede Steenfigurer; Satyrer og Gudinder tittede frem fra det Grønne. Nu saae de et høit Taarn med Spiir, og snart laae hele den gamle Gaard foran dem. Vandet var ledet ud af de brede Voldgrave, hvor Piletræerne med bøiede Kroner og afblottede Rødder stode i det varme Solskin; en Mængde Karle vare i fuld Beskjæftigelse med at rense Gravene for Dynd, der paa Trillebøre bragtes op paa begge Siderne.

Man kom strax ind i Hovedgaarden; Længer og Udhuse laae til den modsatte Side. En Vrimmel af Hunde styrtede gjøende om Vognen, alle mulige Racer,

fra den store danske Hund, som Pariserne kjende, til Forvalterens lille Mops, der havde blandet sig i dette Selskab. Her stod Mynden med sine alenlange Been, og Grævlingehunden med de smaa korte; alle Nuancer saae man, og hver havde sin egen melodiske Gjøen. Et Par Paafugle med udbredte brogede Haler opløftede paa samme Tid et Skrig, der maatte gjøre Indtryk. Den hele Gaard havde et paafaldende Strøg af Reenlighed; Græsset var luget mellem Stenene, Alt feiet og stillet i en bestemt Orden. Foran Hovedtrappen voxte fire store Lindetræer; fra deres Ungdom bøiede med Kronerne mod hinanden, og derpaa stivtbeskaarne, dannede de to store Æreporte, som nu grønnedes Vaar og Sommer. Til Høire stod paa en opreist Bjelke, der var tilhugget og formet som en Søile, et smukt malet Dueslag, og rundtom flaggrede og kurrede de brogede Beboere. Høistjerten spredte sin Hale omkap med de skrigende Paafugle, og Kropperten reiste sig paa sine lange Been og brystede sig, som om den med en fornem Mands Mine vilde byde de Fremmede velkommen.

Kun det brunrøde Tegltag og de blankpolerede Ruder tydede paa det Moderne; Bygningen selv, lige fra Steenvindueskarmene til det gammeldags Taarn, man traadte ind igjennem, forkyndte det Antike. I den hvælvede Forstue stode to mægtige Skabe; den Masse af Træ og de kunstige Udskjæringer deri vidnede om deres høie Alder. Over Døren var hæftet et Par Hjortetakker med ti Ender.

Kammerjunkerens Søster, Frøken Jakoba, en Pige paa nogle og tredive, hverken feed eller mager, men med en forunderlig Blanding af Jovialitet og Tværhed, traadte dem imøde. Hun syntes meget glad over Besøget.

„Ja, De er jo kommet herover!“ sagde hun til Vilhelm. „Jeg troede, De havde nok at gjøre med Deres Examen!“

Vilhelm smilte og forsikkrede, at man maatte opfriskes lidt efter den megen Læsning.

„Ja, De læser nok en god Støvle!“ sagde hun, og

vendte sig meget venligt mod Sophie. „Ih, Gud, Frøken," udbrød hun, „hvor Solen er faldet paa Deres Næse! det seer fælt ud! kjører De ikke med Slør? De, som ellers seer saa godt ud!"

Otto var hende fremmed, han slap for Ubehageligheder. Hele Dagen skulde de tilbringe her, meente hun; men Mama talte om at være hjemme igjen til Middag.

„Det bliver der ikke noget af!" sagde Jakoba. „Jeg har ventet Dem, og nu have vi lavet Mad og gjort Anstalter; al den Uleilighed ville vi ikke have for ingen Ting. Den aparte Mad er for Deres Skyld, og saa skal De ogsaa spise den!" Dette blev imidlertid sagt i en saa godmodig Tone, at selv en Fremmed vilde ikke være blevet fornærmet derved. Kammerjunkeren var ude i Marken at see til sin Hør, han vilde snart komme tilbage. Junker Vilhelm kunde imidlertid føre Hr. Thostrup om; „han havde jo ikke Andet at bestille!" sagde hun.

Ingen af dem maatte imidlertid være i Dagligstuen, der var saa trist! Væggene vare ogsaa endnu fra gammel Tid betrukne med sortmalet Kalveskind, hvorpaa vare aftrykte forgyldte Blomster; nei, de skulde ind i Salen, der var moderniseret, siden Fruen sidst var her. Den gamle Kamin med det udskaarne Træværk var skaffet bort og en smuk Flisekakkelovn sat der i Stedet. Væggene havde faaet nye Betræk fra Paris: alle denne Byes smukkeste Bygninger havde man at see paa, Notre Dame, Saint Sulpice og Tuilerierne. Lange røde Gardiner, kastede over forgyldte Stokke, hang om de høie Vinduer. Alt dette blev beundret.

„Jeg holder dog mere af den antike Dagligstue," sagde Sophie, „den gamle Kamin og det Kalveskinds Betræk; man lever ordentligt ind i Riddertiden!"

„Ja, De har nu altid været lidt fjantet af Dem!" sagde Jakoba, og formildede sin Tale med et Smiil og et Haandtryk. „Nei, Salen her liver mere op! ak!" udbrød hun i det Samme, „der har Tine nu sat sin Spæske i Vinduet! det er en Uorden."

„O, er det den berømte Æske med alle Narrestregerne?" spurgte Vilhelm leende og greb efter den.

„Der er hverken Narre eller Narrestreger i!" sagde Jakoba. „Ja, see Dem kun i Speilet paa Laaget, kanskee De dog finder een af Delene!"

„Ikke grov, min Frøken!" sagde Vilhelm, „jeg er akademisk Borger!"

Nu traadte Kammerjunkeren ind; han var i samme Ridehabit, i hvilken vi gjorde hans Bekjendtskab. Han havde besøgt sit Hø og sin Havre, seet til dem, som satte Gjærde, og været i Plantagen. Det havde været en varm Formiddag. „Naa, Frøken Sophie!" sagde han, „saae De, hvor jeg rydder op om Gaarden? det koster mig over femtenhundrede Rigsdaler, og det er dog Gaardens Bønder, der muddre. Men jeg faaer og en delikat Mødding, den er saa feed og lækker, at det er en Lyst! — Men, Jakoba, hvor bliver Caffen af?"

„Lad dem først komme ret ind af Døren!" sagde Jakoba. „De have vel nok faaet Lidt, før de tog hjemmefra. Lad mig passe Fruentimmersagerne, og tag Du Dig af Herrerne, at de ikke staae og kjede sig!"

Kammerjunkeren førte Vennerne op ad den hvirvlede Steentrappe i det gamle Taarn.

„Alt solidt og godt!" sagde han, „saaledes bygge vi ikke nu! Skydehullerne her tæt under Tagskjægget ere alt i min salig Faders Tid murede til. Men see her, hvilket Tømmer!"

Det hele Loft syntes et heelt Kjæmpeskelet af Bjelker, den ene krydsede den anden. Paa hver Side heroppe var et hvælvet Kammer med en muret Kamin; rimeligviis havde man benyttet disse Værelser som Vagtstuer; fra begge gik, mellem Bjelkepallisaderne og den brede Muur, en Slags Vægtergang.

„Ja her," sagde Kammerjunkeren, „har de havt et godt Udkig, naar Fjenden kom. See igjennem min Kikkert! man har her for sig hele Landet fra Bissenberg til Munkebobanke, Beltet og Svendborg Høider. See kun! det er klar Luft, vi see baade Langeland og Sjæl-

land. Her kunde man 1807 have betragtet den engelske Flaade!"

De stege alle Tre op ad den smalle Stige, forbi det store Uhr, hvis Lodder ved et Fald maatte sprænge Steentrappen, og snart sad Herrerne paa det høieste Punkt. Kammerjunkeren laante ogsaa Kikkerten, stillede den og udbrød:

„Tænkte jeg det ikke nok! har man ikke Øie med dem, saa fjase de. Ja, vi see det nok! der have nu de, der sætte Gjærde, fat i Pigerne! ingen Ting bestille de. Ja, de troe ikke, jeg sidder i Taarnet og seer dem!"

„Det er et farligt Vaaben, slig en Kikkert!" udbrød Vilhelm, „De kan kige paa Folk, naar man mindst venter det. Tillykke ligger vor Gaard skjult bag Skoven, vi ere da sikkre!"

„Javist, min Fa'er!" svarede han, „men Yderkanten af Haven har vi. Saae jeg ikke der ifjor ganske tydeligt Frøken Sophie, hvor hun pillede Rønnebærrene i sin lille Kurv. Jeg vidste da, hun havde Kunster for; hun troede ikke, jeg sad og saae de nydelige Spring, hun gjorde!"

De traadte ned fra Taarnet og gik igjennem den saakaldte Riddersal, hvor mægtige Bjelker, lagte ved Siden af hinanden, bar Loftet. I hver Ende af Salen var en stor Kamin med paamalede Vaaben; nu brugtes Salen som Kornloft; man maatte over en Korndynge, for at komme ind i den saakaldte Herskabsstol i det lille Kapel, der ikke længere benyttedes til Gudstjeneste.

„Her kunde jo blive et kjønt lille Kammer," sagde han, „men vi have nok, og saa lader jeg det staae for Kuriositeten! Den Maane der er fine Penge værd!" han pegede op paa Hvælvingen, hvor Maanen var afbildet, som en rund, hvid Skive, i hvilken nok saa naivt Maleren havde ridset en Mand med et Bundt Kaal paa Ryggen; en tro Fremstilling af Almuetroen om de sorte Pletter i Maanen, at disse skulle være en Mand, vor Herre satte derop, fordi han stjal sin Naboes Kaal. — „Det store Billede, der hænger til Høire," sagde han,

„er Fru Ellen Marsviin; jeg kjøbte Stykket paa en Herregaards Auction. Een af Bønderne bød paa det; jeg spurgte, hvad han vilde med det store Skrammel, han kunde jo ikke faae det ind af sine Døre. Men veed De, hvad for en Speculation han havde? Den var ikke saa gal! Seer De, det malede Lærred skyder saa deiligt Vand; saa vilde han derfor af Skilderiet lade sig gjøre et Par Buxer til at gaae bag Ploven med i Regnveir, de vilde holde Regnen ude; men jeg syntes dog, jeg maatte forpurre, at den høiagtede Fru Ellen Marsviins Portrait kom i saadan en Ramme. Jeg kjøbte hende; nu hænger hun der, og seer ordentligt ganske fornøiet ud. Bonden fik sig en Ridder, maaskee en af mine egne Forfædre, der nu blev skaaret itu til Beenklæder. See, det har man af at lade sig male!"

„Men Skabet der i Pillen?" spurgte Otto.

„Ja, deri har vist Bibel og Bønnebog ligget. Nu har jeg der, hvad jeg kalder Mundgodt for Cancellieraad Thomsen: gamle Offerknive, Kiler og Ringe, som jeg har fundet i Hestemosen og oppe i Høiene; det var ikke et Qvarteer under Grønsværen, vi fandt Potte ved Potte. Et lille Steenhegn om hver, en flad Overlægger-Steen, saa havde vi Potten med brændte Kjæmpebeen og en lille Knap eller et Knivsblad. De bedste Ting have de alt faaet i Kjøbenhavn, og kommer Cancellieraaden, saa tager han, Gud døde mig, Klatten med. Det er da ogsaa min Mening, for jeg har ingen Brug for det!"

Efter Caffebordet blev spadseret i den gamle Have. Opmuddringen nøiere beskuet, Melkestuen og Svinestien besøgt, den nye Tærskemaskine beskuet. Men nu skulde ogsaa det russiske Dampbad prøves, „der var fyret i!" men det endte med, at kun Kammerjunkeren selv tog Nytten af det. Middagsbordet var dækket, da han kom tilbage. „Men her er jo Mangler!" udbrød han, gik igjen ud af Værelset, og kom strax tilbage med to store Blomsterbouquetter i Ølglas og stillede disse paa Bordet. „Hvor Frøken Sophie spiser, maa der pyntes med Blomster! men vi kan rigtignok ikke lægge Krandse, som

De!" han satte sig ved Bordenden, og vilde, som han udtrykkede sig: være Præsident Lars! de havde havt Wandsbeckerboten et halvt Aar i Huset, og det maatte jo behage Frøken Sophie, at man forraadte Lecture. Den Lars og de Blomster vare her ligesaa meget, som i Syden en Serenade under den Skjønnes Vinduer.

Da mod Aften Vognen holdt for Døren til Hjemreisen, stod Otto endnu og beskuede nogle gamle Indskrifter, der vare indmurede i Taarnbygningen.

„Det kan De komme over at see en anden Dag!" sagde Jakoba, „nu maa De gjøre lidt Gavn!" og hun rakte ham Damernes Kaaber.

Med Løfte om Gjenvisit, og under Hundenes Afskedsgjøen, rullede Vognen afsted.

„Jeg er virkelig forelsket i den gamle Gaard!" sagde Sophie.

„Kammerjunkeren vinder meget, ved at man kommer til at kjende ham!" sagde Otto.

De vare nu ved det yderste Hjørne af Haven. En Blomsterregn fløi over dem og Vognen. Kammerjunkeren, Jakoba og Jomfruen havde skudt Gjenvei og tilvinkede endnu et Farvel, i det de kastede Hyazinter og Levkoyer over dem. Jakoba styrede med øvet Haand, som Tegn paa Venskab, en stor Nellike lige ind i Ansigtet paa Otto. „Lev vel! lev vel!" lød det gjensidigt, og Vognen rullede afsted, mens Aftenklokken ringede fra Kirkebyen, thi det var ved Solens Nedgang.

XI.

„Dandser og tramper,
Saa Skosaalerne falder a'!"
Dansk Almuesang.

Næste Dag skulde det omtalte Slaaegilde finde Sted. Det var Høhøsten, som bragte denne Lystighed.*)

I den indre Gaard, under aaben Himmel, tre Eftermiddage i Træk, skulde Ballet staae. Langs Væggen blev, paa nogle Brændeknuder, lagt raae Planker, som saaledes dannede Bænke. I de to Hjørner af Gaarden stode to Tønder med det nyligt bryggede Øl, der havde faaet mere Malt, end sædvanligt, og desuden jo ved Sølvskillingen og Pigernes magiske Dands om Karret var bragt til sjeldne Kræfter. En stor Trækande, som rummede flere Potter Brændeviin, var stillet op paa et Bord; Hyrden, der passede Blegen, blev som en Slags Skaffer anbragt ved Skjænken. En Brødkone fra Nyborg, med friskt Hvedebrød, rullede ind i Gaarden og opslog der sin Disk, hvor de kunde kjøbe; thi det var kun Drikkevarer, de fik frit.

Parviis kom de nu ind i Gaarden. Karlene vare deels i Trøier, deels i lange Frakker, som naaede til Anklerne. Fra Vestelommen fremstak en lille Bouquet af Busknelliker og Ambra. Pigerne bare deres „Lugtekost," som de kaldte den, i det siirligt sammenlagte Lomme-

---

*) Stavnsbaandet er vel løst, men Bonden er ikke ganske fri, og kan ikke være det. For Huus og Jorder maa han give en Tribut, og denne bestaaer i Arbeide; det kan da træffe sig, at hans eget maa hvile for Herskabets; Vognen, han lod spænde for, til at hjembringe sin egen Sæd, maa, om det befales, kjøre til Herremandens Mark og der gjøre Tjeneste. Det er saaledes en Slags Skat, han betaler, og for dens tro Erlæggelse fornøies han med et Høst- og Slaaegilde, ved hvilket sidste han faaer et vist Qvantum af Brændeviin, og af Øl saameget, han vil drikke. Dandsen staaer sædvanlig midt i Gaarden, og de Dandsende maae selv betale deres Musikanter.

tørklæde. Toget blev anført af to Spillemænd, et ganske ungt Blod, kjoleklædt, med stivt Halsbind, og den bekjendte Peer Krøbling, „Musikanti," som han kaldtes. De spillede samme Stykke, men hver paa sin Maade. Godt og gammelt var det.

Nu begyndte en Lodtrækning om, hvo der skulde dandse udenfor Herskabets Dør, og hvo der skulde dandse udenfor Forvalterens, derpaa trak igjen hvert Partie Lod om Spillemændene. Pigerne satte sig i Rad paa Bænkene og bleve der valgte. Galanteriet svarede til Balsalen, den haarde Steenbro. Græsset var jo ikke engang luget af; men det vilde nok gaae, naar de havde dandset der den første Dag. „Naa, hvo'd'n sidder Du?" *), sagt med en halvfortrædelig Venlighed, var Indbydelsen, og en saadan gjaldt for syv Dandse. „Du skal ette være kyv i Græverne!" **) lød det, og nu bevægede sig Størstedelen phlegmatisk rundt, som i Søvne eller til en tvungen Dands; Pigen med Øinene stivt hæftede paa sine egne Fødder, Karlen med Hovedet paa den ene Side og Øinene i lige Retning paa hendes Korsklæde. Et Par af de Raskeste viste vel et Slags Livlighed ved vældigt at trampe i Steenbroen, saa Støvet stod rundt om dem. Det var en Glæde! en Glæde, som i flere Uger havde beskjæftiget dem, men endnu havde Glæden ikke ret arbeidet sig ud; „det kom nok!" sagde Vilhelm, som med Søstrene og Otto havde taget Plads ved det aabne Vindue. —

De Gamle holdt sig imidlertid til Øltønderne og til Brændevinen. Denne sidste blev ogsaa presenteret Pigerne, og de maatte idetmindste nippe til den. Vilhelm opdagede snart de smukkeste af dem, som sad, og til disse

*) „Naa, hvorledes sidder Du?"

**) „Du skal ikke være kjed af Greverne!" En fynsk Bonde-Talemaade, der betyder: ikke være bedrøvet. Muligt forstaaes ved Greverne, Fedtegrever, en Mad, som ved Indslagtning gives Folkene, og som de let blive kjede af, hvorfor det siden er gaaet over til at betegne noget Ubehageligt.

kastede han Roser ned. Pigerne sprang strax til for at opsamle Blomsterne, men Cavalererne vilde ogsaa have dem, og de vare stærkere; derfor stødte de med Kjækhed Damerne til Side, saa et Par af disse satte sig ved det ned paa Steenbroen og fik ingen Roser; det var en lystig Spøg; „Du er en vov Een! dæn fal dei paa Hæren, o Du ku dou ette ta'en!“*) sagde den første Elsker til sin Dame og stak nu Rosen i Vestelommen.

Alle fik dandset, alle Pigerne, selv Børnene, de sprang jo om ude paa Broen og sang selv dertil; kun Een stod forskudt: Sidsel med de sammengroede Øienbryn, hun smiilte, loe høit, Ingen blev hendes Dandser. Da rakte Peer Krøbling Violinen til een af de unge Karle, og bad ham spille, thi han vilde ogsaa „øire“ Benene lidt. Pigerne trak sig tilbage og sladdrede med hinanden; men Peer Krøbling skred roligt fremad hen til Sidsel, slog Armene om hendes Sider, og de dandsede en hvirvlende Dands. Sophie loe høit derover, da fæstede Sidsel sit sælsomme Blik ondt og gjennemborende paa hende. Otto saae det, og Pigen var ham dobbelt modbydelig og afskrækkende. Alt som det mørknedes, blev Forsamlingen livligere, de to dandsende Partier smeltede sammen i eet. Siden da det blev mørkt, da Øltønderne vare tømte, Kanden fornyet og igjen gjort tom, vandrede de parviis syngende bort. Nu begyndte først Glæden, Øllets mægtige Virkning. Nu spadserede de i Skoven, fulgte hjem, som det kaldtes; det blev en Vandring til den lyse Morgen.

Otto og Vilhelm vare gaaet ud i Alleen, og dem tilraabtes et taknemmeligt Godnat for den lystige Eftermiddag.

„Nu virker Trolddommen!“ sagde Vilhelm, „Øllets magiske Kraft! Nu begynder Bacchanalet! rækker De den smukkeste Pige Haanden, hun giver Dem strax Hjertet!“

---

*) „Du er en daarlig Een! den faldt dig paa Skulderen, og Du kunde dog ikke tage den!“

„Skade,“ svarede Otto, at Nordens Mænader kun have det Dyriske tilfælles med Sydens!“

„See, der gaaer den smukke Smededatter,“ udbrød Vilhelm, „hende, jeg kastede den bedste Rose til. Hun har faaet sig to Kjærester, een under hver Arm!“

„Ja, der gaaer hun!“ grinede en qvindelig Stemme tæt ved. Det var Sidsel, som sad paa Fodtrinet af Stenten, næsten skjult i det Mørke, som Træerne og Gjærdet forøgede.

„Har hun ingen Kjæreste, Sidsel?“ spurgte Vilhelm.

„Hi, hi, hi!“ grinede hun, „Hr. Baronen og den anden Herre søge vel ogsaa efter een! Er jeg deilig nok? I Mørke ere alle Katte graae!“

„Kom!“ hviskede Otto og drog Vilhelm bort fra hende. „Som en Ulykkesfugl sidder hun der ved Gjærdet!“

„Hvilken Forskjel!“ udbrød Vilhelm, idet han fulgte, „ja hvilken forbausende Forskjel mellem dette Udyr, ja selv mellem de andre Piger og den smukke Eva. Hun er vist, som de, født i samme Armod, i samme Omgivning; og dog ere de som Nat og Dag; hvilken Sjæl er ikke givet Eva, hvilken medfødt Adel! det maa dog være mere, end et blot Naturspil!“

„Lad bare ikke Naturen faae Spil med Dem!“ sagde Otto smilende og hævede Haanden. „De taler tidt om Eva!“

„Her var det Ideeassociation,“ svarede Vilhelm. „Contrasten vakte Erindringen.“

Otto kom paa sit Værelse; han aabnede Vinduet i den maaneklare Nat. Fra Skoven, nær derved, lød Latter og Sang over til ham. Det var de unge Karle og Piger, som vare muntre paa deres Vandring. Otto stod stille og tankefuld ved det aabne Vindue. Maaskee var det Maanen, som gjorde hans Ansigt saa blegt. Hvad tænkte han paa? Afreisen maaskee! Kun een Dag endnu vilde han blive her, hvor han følte sig som hjemme; men Reisen gik jo til det egentlige Hjem, til Bestefaderen,

Rosalie og den gamle Præst, som Alle holdt af ham. Otto stod lyttende og taus. Vinden bar Sangen tydeligere over fra Skoven.

„Det er deres Glæde, deres Lykke!“ sagde han. „Den skulde ogsaa være blevet min!“ laae der i det Suk, han udaandede. Hans Læber bevægede sig ikke; det var kun hans Tanke, der talte sit stumme Sprog. „Jeg skulde have staaet paa samme Punkt som disse; min Sjæl have været bundet i Støvet! og dog havde den været den samme, jeg nu har, som vil omfatte alle Verdener! den samme, begavet med denne Stolthedsfølelse, som driver mig frem til Daad og Virken! Min Skjæbne svævede mellem at vorde een af disse eller stige til hines Kreds, Verden kalder den høiere. Taagebilledet sank ikke ned i Mosedyndet, men steg op i den høie, forfriskende Luft. Og er jeg lykkelig derved?“ Hans Øie stirrede stivt ind i Maanens oplyste Skive. To tunge Taarer rullede over hans blege Kinder. „Uendelige Almagt! Du er til! Du styrer Alt! paa Dig vil jeg stole!“

Et sørgmodigt Smiil gik over hans Læber, han traadte tilbage i Værelset, foldede sine Hænder, bad og følte Ro og Hvile.

XII.

De Reisende rulle i Verden hen,
Liig Rosenblade i Strøm.
Det Svundne kommer ei meer igjen;
Snart er det en gammel Drøm.

B. S. Ingemann.

Næste Dag, den sidste før Ottos Afreise, spadserede han og Vilhelm i Haven, da kom Sophie med en Krands, flettet af Egeblade; den var bestemt for Otto, nu skulde de jo miste ham.

„Sophie kommer neppe saa tidlig op imorgen!“ sagde Louise, „hun maa idag give Dem sin Krands; jeg, veed De nok, mangler ikke ved Caffebordet, der skal jeg da bringe Dem min Bouquet.“

„Jeg skal gjemme den og Krandsen, til vi sees igjen! de ere Vignetter til min smukke Sommerdrøm. Naar jeg nu sidder igjen i Kjøbenhavn, naar Regnen pladsker og Vinteren begynder at komme med Kulde og Graat, vil Fyen staae for mig med grønne Skove, Blomster og Solskin; jeg vil synes: saaledes er der endnu. Krands og Bouquet ere kun visnede, fordi de ere her hos mig i Vinterkulden!“

„I Kjøbenhavn mødes vi!“ sagde Sophie.

„Og jeg seer Dem med Svalerne,“ sagde Louise, „naar mine Blomster springe ud, naar vi faae varmt Solskin igjen! De hører for mig Sommeren til, ikke den kolde, rolige Vinter!“

Tidlig næste Morgen var dog Sophie ved Caffebordet. Det var til Ære for Otto. Mama viste sig, da Vognen holdt for Døren; Vilhelm vilde gjøre Følgeskab med til Odense. Det blev altsaa en dobbelt Afsked, her og der.

„Altid blive vi Venner! trofaste Venner!“ sagde Vilhelm, da de skiltes.

„Trofaste Venner!“ gjentog Otto, og rullede afsted mod Middelfart; saalangt skulde Mamas egen Vogn bringe den fortræffelige Otto. Vilhelm blev tilbage i Odense, hans Kudsk kjørte Otto, og der blev sladdret paa Veien. De passerede ved Vissenberg de høie, skovgroede Bakker, der have faaet Navn af de fyenske Alper. Sagnet fortæller her om Røvere, som havde dybe Gange ind under Landeveien, hvor der hang Klokker, som ringede, naar Nogen kjørte forbi. Endnu betragtes Beboerne her med mistroiske Blikke. Vissenberg synes et Slags „Itri“*) mellem Kjøbenhavn

*) „Itri,“ Fra-Diavolos Fødeby, ligger i det Neapolitanske, paa Landeveien mellem Rom og Neapel. Beboerne ere, ikke uden Grund, mistænkte for at være Røvere.

og Hamborg. Ved Kirken her laae fordum en Steen, paa hvilken Knud den Hellige skal have hvilet sig, da han flygtede for de oprørske Jyder. I Stenen blev Spor, hvor han havde siddet. Den haarde Steen var blødere, end Oprørernes Hjerter.

Disse og lignende Sagn vidste Karlen, som kjørte, at fortælle; han var jo barnfødt der i Egnen, dog ikke i Vissenberg selv, hvor de gjorde falske Sedler*). Ethvert Sagn vinder i Interesse, naar man hører det paa Stedet, som det knytter sig til. Fyen er især riig paa slige Fortællinger.

Hiin Kjæmpehøi reiser sig ved Juletid paa fire røde Pæle, og man seer da Troldenes Dands og Lystighed derinde. Gjennem den Bondegaard kjører hver Nat en gloende Kareth med kulsorte Heste. Hvor vi nu see en Dam med Siv og Rødder, laae engang en Kirke, men den sank, da Ugudelige vanhelligede den; endnu høre vi ved Midnat deres Suk og Poenitence-Psalmer.

Vel sammenblandede Karlen enkelte Sagn, der hørte hjemme til andre Kanter af Landet, vel gjorde han smaa Spring og indblandede sine egne Tanker, men Otto hørte med megen Interesse. Om Herskabet hjemme paa Gaarden blev der da ogsaa talt.

„Ja, de ere afholdte!" sagde Karlen; „Herren kan troe, at vi rigtigt skjønne paa dem!"

„Og hvo er nu bedst af de unge Damer?" spurgte Otto.

„Ja, Frøken Louise vil enhver Mand bedst være tjent med!" svarede Karlen.

„Frøken Sophie er smukkere!" sagde Otto.

„Ja, hun er ogsaa meget god, hun er nu saadan Lærd! hun kan Tydsk, kan hun! hun kan ordentlig gjøre Comedie! jeg har engang med de andre Folk faaet Lov at være deroppe i Stuen; vi stode bag ved Herskabet; hun gjorte det ikke saa galt endda!"

---

*) For en Deel Aar siden greb man i Vissenberg en Bande, som gjorde falske Bancosedler.

Ihvormeget de gamle Sagn interessérede Otto, det syntes dog, som han hellere hørte den simple Karls Raisonnement over Familien, der var blevet ham saa kjær. Tale og Tanke bevægede sig om Gjenstandene der. Vilhelm var og blev ham dog kjærest; han erindrede, med hvilken Mildhed han havde rakt ham Haanden til Forlig, da han selv stødte ham fra sig. Som en smuk, kort Drøm syntes alt nu de glade Sommerdage her, det hele Besøg.

Der laae en Trang hos Otto til at udtale sin Forbindtlighed; selv Stoltheden, der var et Grundtræk i hans Characteer, bød ham det. Vilhelms Hengivenhed, hans Ønske om varigt Venskab syntes Otto at maatte belønne; derfor var det vist, at han i det Par Ord, som han før Overfarten over Lille-Belt gav Karlen med tilbage, tilføiede: „Vilhelm, vi sige herefter Du til hinanden, det er meer fortroligt!“ — „Han er den Første, jeg har givet mit Du!“ sagde Otto, da Brevet var affendt. „Det vil glæde ham! jeg er da ogsaa engang kommet ham imøde, men han fortjener det!“

Faa Øieblikke efter fortrød det ham igjen. „Jeg er dog en Nar, som de Andre!“ sagde han og ønskede at kunne tilintetgjøre Papiret. Han kaldtes ombord. Lille-Belt er kun en Flod mellem Landene; snart var han paa jydsk Grund, og Pidsken smeldede og Hjulene gik, som Lykkens, op og ned, dog altid fremad.

Seent paa Aftenen kom han i Herberg. Fra det eensomme Værelse fløi Tankerne i modsat Retning, snart til Bedstefaderens stille Gaard mellem Klitterne, snart til det livlige Herresæde i Fyen, hvor de nye Venner boede. Han havde aabnet sin Kuffert og fremtaget, hvad der laae øverst, Krandsen med Egebladene, og den smukke Bouquet, han fik denne Morgenstund.

De Fleste paastaae jo, at hvad man tænker meget paa, derom drømmer man om Natten; Otto maa da have tænkt meget paa Vesterhavet, thi det var om dette og ei om de unge Damer, han drømte hele Natten.

XIII.

„Lynglærken kun Gravmelodier sjunger."
S. S. Blicher.

Den jydske Halvøe eier ikke blot de samme Naturskjønheder, som Sjælland og Fyen frembyde: deilige Bøgeskove og duftende Kløvermarker tæt ved den salte Søe; men den eier tillige en vild, en øde Natur i de lynggroede Heder og vidt udstrakte Moser. Øst og Vest ere forskjellige som det grønne saftfulde Blad og den hvidgraae Tang paa Strandbredden. Fra Marselisborg-Skove til Skovene Syd for Kolding-Fjord er Landet riigt og blomstrende: det er den danske Natur i sin Storhed. Her hæver „Himmelbjerget" sig med sit Vildnis af Krat og Lyng, og herfra seer man mod Vest det rige Landskab med Skove og Indsøer.

Landets Vestkyst derimod staaer uden Træer, uden Buske, kun med hvide Sandbanker ved det stormende Hav, der pidsker med Sandflugt og skarpe Vinde den døde, sørgelige Kyst. Mellem disse Contraster, som Øst- og Vestkyst frembyde, Hesperien og Siberien, ligger den store, lynggroede Hede, der fra Lyneborgs Sand strækker sig til Skagens Rev. Intet Hegn viser her de begrændsede Eiendomme. I de krydsende Hjulspor maa Du søge Biveiene. Forknyttede Ege med hvidgrønt Mos til de yderste Grene voxe henad Jorden, som frygtede de for Storm og Hasgusser. Som et nomadisk Folk, men uden Hjorder, drage her de saakaldte Natmænds-Folk om, med deres indbyrdes Sprog og Ceremonier. Pludseligt viser sig midt i Hedeørkenen en Coloni, et andet fremmed Folk, tydske Udvandrede, som ved Vindskibelighed nøde den magre Egn til Frugtbarhed.

Fra Veile vilde Otto lægge Veien op over Viborg, som den lige og korteste, til Bedstefaderens Gaard, der laae mellem Nissumfjord og Lemvig.

De første Tuer med Lyng tiltalte ham som kjære Barndoms Venner. De smukke Bøgeskove laae bagved,

Hedestrækningen begyndte, men Heden var Otto kjær; det var denne Natur, der stod som Grundlag for mange kjære Erindringer.

Landet høinede sig meer og meer, med brune, uoverseelige Høie. Huse og Gaarde bleve sjeldnere, Kirsebærhaverne forvandledes til Kaalplantninger. Kun paa enkelte Pletter var Lyngen borte, og her stod Græs, men lavt, som var det Mosarter, eller som den grønne Andemad paa Dammene; her samlede Fuglene sig i hundredeviis og flagrede qviddrende op, idet Vognen rullede forbi.

„I vide at finde den grønne Plet paa Heden og at være lykkelig ved den!" sukkede Otto. „Kunde jeg kun ligne Eder!"

Længer borte hævede sig nøgne Høie, uden Lyng, uden Agerland, Ahlen skinnede bruun og guul i de høie Skrænter. En lille Dreng og Pige vogtede Faar tæt ved Veien; Drengen blæste Rørfløite, Pigen sang en Psalme, det var den bedste Sang, hun vidste at bringe den Reisende, for at faae en lille Gave.

Dagen var varm og smuk, Aftenen bragte Taage, den kolde Havgusse, der dog inde i Landet taber af sin Styrke.

„Det er Velkomstkys fra Hjemmet!" sagde Otto. „Havfruens Dødskys! i Fyen kaldes det Elverpigens!"

Man har i de sidste Aar sendt flere fattige Børn over til Alheden, at de, istedetfor at blive kjøbenhavnske Kjæltringer, kunne blive ærlige jydske Bønder. En saadan Dreng fik Otto til Kudsk. Drengen var meget tilfreds, og dog blev Otto forstemt ved hans Fortælling. Livs-Erindringer bevægede sig i hans Bryst. „Tak Du Gud," sagde han og gav Drengen en anseelig Gave, „paa Heden har Du Huus og Hjem, i Kjøbenhavn var maaskee din Seng blevet Sandkisterne, den kommende Dag havde bragt Dig Sult og Kulde!"

Jo mere vestpaa Otto kom, des alvorligere stemtes han; det var, som den øde Natur og den kolde Havgusse gik over i hans Sjælelige; Billederne fra den muntre Herregaard i Fyen fortrængtes af Erindringen om Hjem-

met hos Bedstefaderen. Han blev meer og meer forstemt. Først da kun een Miil var endnu tilbage, beseiredes hans Tungsind ved Følelsen om at skulle overraske de Kjære.

Han øinede Gaardens røde Tag, saae Pileplantningerne og hørte Lænkehundens Gjøen. Der stod en Gruppe Børn paa Lyngbakken udenfor Porten. Otto kunde ikke længer udholde den langsomme Kjørsel i de dybe Hjulspor. Han sprang af Vognen og mere løb, end gik. Børnene paa Høien bleve ham vaer og vendte alle Ansigtet mod den Side, hvorfra han kom.

Den lange Kjørsel og denne Hensynken i mørke Griller havde slappet hans kraftige Legeme, men nu vendte øieblikkelig al Kraft tilbage; hans Kinder blussede, og Hjertet bankede med lydelige Slag.

Fra Gaarden lød Sang; det var Psalmesang. Han traadte ind af Porten. En Flok Bønder stode med blottede Hoveder; foran Døren holdt en Vogn, nogle Karle løftede en sort Liigkiste op paa den. I Døren stod den gamle Præst og talte til en anden sortklædt Mand.

„Herre Jesus! hvem er død?“ vare Ottos første Ord, og hans Ansigt blev blegt som et Liig.

„Otto!“ raabte de Alle.

„Otto!“ udbrød den gamle Præst forundret, greb hans Haand og sagde alvorligt: „Herren gav, Herren tog, Herrens Navn være lovet!“

„Lad mig see den Dødes Ansigt!“ sagde Otto. Ingen Taare kom i hans Øine, Overraskelsen og Smerten vare dertil for store.

„Skal jeg tage Skruerne ud?“ spurgte den af Mændene, som nyligt havde slaaet Laaget til.

„Lad ham sove i den evige Fred!“ sagde Præsten.

Otto stirrede paa den sorte Kiste, i hvilken Bedstefaderen laae. Vognen kjørte med den. Otto fulgte efter med Præsten, hørte denne kaste Jorden paa Laaget, hørte Ord, han ikke samlede, saae det sidste Hjørne af Kisten, og den skjultes. Alt var som en Drøm.

De vendte tilbage til Præstegaarden; en bleg Skik-

kelse kom dem imøde. Det var Rosalie, den gamle Rosalie.

„Vi have her intet blivende Sted, vi ile Alle mod det Tilkommende!“ sagde den gamle Præst. „Styrk Eder nu ved Mad og Drikke! Legemet kan ikke lide som Sjælen! Vi have fulgt ham til sit Sovekammer; hans Seng var vel redt! jeg har læst Aftenbønnen, han sover i Gud og vil vaagne for at see hans Herlighed! Amen!“

„Otto! Du kjære Otto!“ sagde Rosalie. „Den bittreste Dag bringer mig denne Glæde! Hvor jeg har tænkt paa Dig! Du skulde derovre mellem Fremmede høre, at han var død! Ingen der kunde føle din Sorg! intet Øie skulde Du see græde for, hvad Du havde tabt! Nu er Du her! nu, jeg tænkte Dig saa langt borte! det er et Mirakel! først idag kunde Du have faaet Brevet om den Saliges Død!“

„Jeg vilde overraske Eder!“ sagde Otto. „Mig forestod en sørgelig Overraskelse!“

„Sæt Dig, mit Barn!“ sagde Præsten, og drog ham ned ved det dækkede Bord. „Naar det Træ falder, der gav os Skygge og Frugt, fra hvilket vi have udplantet Stiklinger og Frø i vor egen lille Have, da kunne vi nok see paa det med Veemod, føle Savnet; men man maa ikke glemme sin egen Have, ikke glemme at opelske, hvad vi have vundet af det, ikke høre op at leve for de Levende! jeg savner, som I, det stolte Træ, der frydede min Sjæl og mit Hjerte, men jeg veed, det er plantet om i en bedre Have, hvor Christus er Urtegaardsmanden.“

Præstens Indbydelse, at blive hos ham under Besøget i Hjemmet, afslog Otto. Sit eget lille Kammer i Sørgehuset vilde han alt indtage denne Nat; ogsaa Rosalie vilde tilbage.

„Vi have meget at tale sammen,“ sagde Præsten og lagde sin Haand paa Ottos Skulder. „Næste Sommer trykke I neppe min Haand, den trykkes vel af Grønsværen!“

„Jeg kommer her i Morgen!“ sagde Otto og kjørte med den gamle Rosalie tilbage til Hjemmet.

Tjenestetyendet kyssede den unge Herre paa Haanden og Kjolen; han vilde forhindre det, den gamle Pige græd. Otto traadte ind i Stuen; her havde Liget staaet, derfor vare flere af Meublerne tagne bort, og Tomheden blev mere gribende. De lange hvide Sørgegardiner flagrede i Blæsten fra de aabne Vinduer. Rosalie førte ham ved Haanden ind i det lille Sovekammer, hvor Bedstefaderen var død; her stod Alt endnu, som før, det store Bogskab med Glasdørene for, hvorinde den aandelige Skat gjemtes; Wieland og Fielding, Millots Verdenshistorie og von der Hagens Narrenbuch rangerede her øverst, de havde været den gamle Herres meest læste Bøger. Men der var ogsaa Ottos første Sjæleføde, Albertus Julius, den engelske Spectator og Ewalds Skrifter. Paa Væggen hang Piber, Pistoler og en stor gammel Sabel, Bedstefaderen engang havde baaret. Paa Bordet, under Speilet, stod et Timeglas; det var udrundet. Rosalie pegede paa Sengen. „Der døde han, mellem Sex og Syv om Aftenen. Han var kun tre Dage syg; de to sidste vare med vilde Feberphantasier! han reiste sig i Sengen og rystede Stolperne; jeg maatte lade to stærke Karle vaage hos ham. „Til Hest! til Hest!“ sagde han, „Kanonerne fremad!“ det var Krig og Slag, hans Hjerne drømte om. Ogsaa Deres salig Fader talte han om! haardt og bittert! hvert Ord var et Knivshug; han var, som i Livet, haard imod ham!“

„Og Karlene kunde forstaae hans Tale?“ spurgte Otto med rynket Bryn.

„Nei, det var mørke Ord for den Uindviede, og havde der været Mening i, de havde troet, det var af Sygdommen, han talte. „Der staaer Moderen med de to Børn! den ene skal hugge ind i Flankerne, bringe mig Ære og Glæde. Moder og Datter kjender jeg ikke!“ det var Alt, hvad jeg hørte ham sige om Dem, Deres Møder og Søster. Tredie Dags Middag var Feberen forbi; den stærke, mørke Mand var svag og mild som et Barn; jeg sad ved hans Seng. Havde jeg dog Otto her, sagde han; jeg har været haardt angrebet, Rosalie,

men nu er jeg meget bedre, jeg vil sove, det styrker! Saa smilte han til mig og lukkede Øinene. Han laae ganske stille; jeg læste min Bøn, gik sagte, for ikke at vække ham, han laae endnu uforandret, da jeg kom tilbage. Jeg sad lidt ved Siden, hans Hænder laae uden for Dynen, jeg rørte ved dem, de vare iiskolde; da blev jeg forskrækket, jeg berørte hans Pande og Ansigt. Han var død! død uden et Krampetræk."

Længe talte de endnu sammen om den Afdøde; først mod Midnat steg Otto op ad den smalle Trappe til det lille Qvistværelse, hvor han som Barn og Dreng havde sovet. Alt stod her som for et Aar siden, kun i en mere pyntelig Orden. Paa Væggen hang den sortmalede Skive, hvor han engang havde rammet tæt ved Centrum. Skøiterne laae paa Kommoden ved Siden af den nikkende Gibsdukke. Den lange Reise, den rystende Overraskelse ved Hjemkomsten, havde stærkt angrebet ham; han aabnede Vinduet, en stor hvid Sandbanke, tæt uden for, stod som en Muur foran og borttog al Udsigt. Hvorofte havde han ikke, som Barn, i de ved Regnen fremkomne Furer i Sandet og ved de løsrevne Stykker, dannet sig Billeder, Byer, Taarne og hele vandrende Armeer; nu var det kun en hvid Muur, der mindede om et Liigklæde. En lille Strimmel af den blaa Himmel var synlig imellem Huset og Skrænten af Bakken. Aldrig havde Otto endnu følt, aldrig tænkt over det at staae ene i Verden, det at Ingen ved Blodets Baand maatte elske ham.

„Ene, som i denne tause Nat, staaer jeg i Verden. I den store Menneskevrimmel er jeg dog ene! kun eet Væsen kan jeg kalde mit! kun Een kan jeg, som Broder, trykke til mit Hjerte, og jeg gyser for Mødet, velsigner Tanken: var hun død! — Fader! Du styrtede eet Væsen og gjorde tre ulykkelige. Jeg har aldrig elsket Dig! der voxte Bitterhed i mit Bryst, da jeg lærte at kjende Dig! Moder! dine Træk er døde af min Erindring, Dig skatter jeg! Du var Kjærlighed, Du offrede Livet, meer end Livet for den! bed for mig hos din Gud! bed for mig, I Døde! dersom der er en Udødelighed, dersom ikke

Kjødet kun gjenfødes i Græs og Træe, Sjælen taber sig i Luftens Strømme. Vi skulle være uvidende derom, evigt skulle vi sove. Evigt." Otto trykkede Panden op mod Vinduesskarmen, hans Arme sank matte ned. „Moder! stakkels Moder! Du vandt ved Døden, selv om den kun er en evig Søvn uden Drømme! — kort have vi kun at leve, og dele dog Levedagene med Søvnen! mit Legeme længes efter denne korte Død! — jeg vil sove! sove som alle Mine. De vaagne ikke!" Han kastede sig paa Sengen; den kolde Luftning fra Havet viftede gjennem det aabne Vindue. Det udmattede Legeme seirede, det sank i den dødlignende Søvn, mens den tvivlende Sjæl, altid virkende, fødte levende Drømme.

XIV.

Ein thöricht Wesen dünkt mich der Mensch,
Treibt dahin auf den Wogen der Zeit,
Endlos geschleudert auf und nieder,
Und wie er ein Fleckchen Grün erspäht,
Gebildet von Schlamm und stockenden Moor,
Und der Verwesung grünlichem Moder,
Ruft er: Land! und rudert d'rauf hin,
Und besteigt's — und sinkt und sinkt —
Und wird nicht mehr gesehn.

Das goldne Vließ von Grillparzer.

Den gamle Rosalie skjenkede Caffe, da Otto om Morgenen kom ned til hende. Stille Ro og Hengivenhed i Gud laae i hendes milde Ansigt. Otto var bleg, meer end sædvanligt; men han var smukkere, end Rosalie havde seet ham; eet Aar havde gjort ham ældre og mandigere, det fine Duun krusede sig til Skjæg om Kinden, Mandens Alvor laae i det Øie, hvori hun ved Afskeden saae kun det medfødte melankolske Blik. — Med et Slags Velbehag betragtede hun det smukke sørgmodige Ansigt, og med inderlig Kjærlighed rakte hun ham Haanden.

„Her staaer din Stol, Otto, og dine Kopper. Jeg

vil drikke din Velkomst. Det syntes mig længe siden, jeg saae Dig, og dog er det, nu jeg har Dig igjen, kun kort. Gid kun Pladsen der ikke var tom!" hun pegede paa det Sted ved Bordet, hvor Bedstefaderen pleiede at sidde.

„Havde jeg dog faaet ham at see!" sagde Otto.

„Hans Ansigt var saa mildt i Døden!" sagde Rosalie. „Det Strenge, det Alvorlige, han havde over Øinene, var glattet. Selv var jeg med at klæde ham. Han fik sin Uniform paa, den han altid bar ved Festanledninger, Sabelen ved Siden, og den store Hat ved Hovedet. Jeg vidste, det var hans Ønske!" — Stille gjorde hun Korsets Tegn for sig.

„Alle Bedstefaders Papirer ere forseglede?" spurgte Otto.

„De vigtigste, de, som vil have størst Interesse for Dig," sagde Rosalie, „ere i Præstens Hænder. Ifjor, Dagen efter din Afreise, gav han Præsten dem; ogsaa din Faders sidste Brev, veed jeg, er derimellem."

„Min Fader!" sagde Otto, og saae mod Jorden. „Ja," gjentog han, „der er Sandhed i Skriftens Ord, Fædrenes Misgjerning straffes paa Børnene i tredie og fjerde Led!"

„Otto!" sagde Rosalie med bedende og bebreidende Blik. „Bedstefader var en haard Mand. Du har kjendt ham, seet hans mørke Øieblikke, og dog havde da Alder og Sorg gjort ham blød; hans Kjærlighed til Dig formildede hver Opbrusen. Havde han elsket din Fader, som han elskede Dig, da var det maaskee endt bedre; men vi tør ikke dømme!"

„Og hvad har jeg gjort?" sagde Otto. „Du, Rosalie, kjender mit Livs Historie. Er det ikke, som der hvilte en Forbandelse over mig? jeg var en vild Dreng, tidt bragte jeg Dig til Taarer; dog stillede Du Dig mellem Straffen og mig. Det var mit onde Blod, Blodet fra min Fødsel, hvori Forbandelsen laae, som drev mig!"

„Men Du blev god og kjærlig, som Du nu er!" sagde Rosalie.

„Først da jeg kom til at kjende mig selv og min Skjæbne. I Barnets Vildskab, uvidende om Verden, om mig, lod jeg selv indgrave i mit Kjød Tegnet paa den Elendighed, der nu knuger min Sjæl. Ja, Rosalie! jeg husker det godt! har altid klart bevaret hine, mine første Erindringer, før Bedstefader tog mig til sig, før jeg, som Dreng, kom her i Huset. Jeg erindrede den store Bygning, hvor jeg var hentet fra, de mange Mennesker, som arbeidede der, sang og loe og fortalte mig forunderlige Historier, om hvor slet man bliver behandlet i den deilige Verden. Det var mine Forældres Huus, troede jeg, da jeg begyndte at tænke over Forældre og Børns Forhold til disse. Det var en stor Fabrik, de eiede, tænkte jeg; jeg huskede jo de mange Arbeidsfolk. Alle tumlede de med mig. Jeg var vild og overgiven, en sex Aars Dreng kun, men med en Udholdenhed, en Villie, som den paa ti. Rosalie! Du saae mange Prøver paa dette Onde i mit Blod; det gik til Trods. Jeg huskede godt den stærke, lystige Heinrich, der altid sang ved Væven; han viiste mig og de Andre sit tatoverede Bryst, hvor hele Lidelseshistorien var indgravet; paa Armen havde han sit og sin Kjærestes Navn. Det morede mig, jeg vilde ogsaa have mit Navn paa min Arm. „Det smerter!“ sagde han, „saa piber Du, Dreng!“ Det var Spore nok for mig til at ville. Jeg lod ham prikke i min Hud, prikke et O og et T paa min Skulder, og jeg græd ikke, ei engang da Krudtet brændte det ind; men jeg blev ogsaa rost og var stolt af at bære Navnet, var stolt deraf, til jeg for tre Aar siden mødte Heinrich her. Jeg kjendte ham, men han ikke mig, da jeg viiste ham min Skulder og bad ham læse Navnet, læse dette O og T; men han sagde ikke Otto Thostrup, han sagde et Navn, som dræbte min Barndoms Lykke, gjorde mig for altid ulykkelig!“

„Det var en skrækkelig Dag!“ sagde Rosalie. „Du kom og fordrede Forklaring af mig; Bedstefader gav Dig den, og Du var ikke længer den Otto, vi før havde hos os. Men hvorfor tale derom? Du er god og klog,

ædel og uskyldig! saml ikke Sorg i dit Hjerte fra en Tid, der er forbigangen, glemt, som den skal være det for Dig!"

„Men Heinrich lever endnu!" sagde Otto, „jeg har mødt ham, talt med ham; det var, som om al Besindighed forlod mig."

„Hvor og naar?" spurgte Rosalie.

Da fortalte Otto om sin Vandring med Vilhelm i Dyrehaven, om Taskenspilleren der, i hvem han gjenkjendte Heinrich. „Jeg løsrev mig fra mine Venner, vandrede alene om i Skoven den hele Nat. O, Rosalie, jeg tænkte paa Døden, paa Døden saaledes, som en Christen ikke bør det. En smuk Morgen fulgte paa, jeg gik ved Søen, som jeg elsker, som jeg her saa ofte boltrede mig i. — Siden hiin Forklaring var lagt i Navnetrækket paa min Skulder, der mindede mig om min ulykkelige Fødsel, havde jeg aldrig blottet den for Nogen. O, jeg har skuret den til Blods med en Muursteen! Bogstaverne ere borte, og dog synes jeg at see dem i det dybe Ar. Et Kainsmærke staaer der endnu. Hiin Morgen fik jeg Lyst til at gaae i Vandet. De friske Strømme gjød Liv igjen i min Sjæl. Da kom Vilhelm og flere Bekjendte just til, de kaldte paa mig, de toge mine Klæder; mit Blod kom i Bevægelse; hele min Ulykke, der denne Nat havde rørt sig i min Sjæl, opfyldte mig igjen, det var, som om de to udslettede Bogstaver vilde glide frem i Mærket paa min Skulder og udtale min Smertes Hemmelighed! Livslede opfyldte mig. Jeg veed ikke, hvad jeg tilraabte dem, men det var mig, som maatte jeg svømme ud i Strømmen og aldrig vende tilbage. Jeg svømmede, til det blev Nat for mine Øine. Jeg sank, Vilhelm reddede mig! aldrig siden have vi talt om denne Time. O, Rosalie! jeg har i mange Tider ikke kunnet udtale min Sjæl, som for Dig i dette Øieblik! det er ei at have en Ven, naar man ei kan sige ham sin hele Tanke. Ingen har jeg kunnet sige den, uden Dig, som alt veed den. Jeg lider som en Forbryder, og er

dog uskyldig, som den Grimme og Forvorne er uskyldig i sin Styghed!"

„Jeg har ikke dine Kundskaber, Otto!" sagde Rosalie, og trykkede hans Haand, „har aldrig besiddet dit lyse Hoved, men jeg har, hvad Du ikke kan have: Erfaring. Ungdommen forvandler let Spindelvæv til Ankertoug, i Sorg, som i Glæde. Selvskuffelse har forvandlet Blodet i dine Aarer, Tanken i din Sjæl; men klyng Dig ikke bestandigt til dette ene sorte Punkt! det vil Du heller ikke! det vil drive Dig til Virksomhed, hæve og ikke nedtrykke din Sjæl. Nu har den sørgelige Overraskelse ved Bedstefaders Død, ham Du ventede frisk og sund, nedtrykt Dig og bragt Tankerne paa alt dette Mørke. Der kommer bedre Dage, lykkelige Dage! Du har Ungdom, og Ungdommen bringer Sundhed for Sjæl og Legeme!"

Hun førte Otto ud i Haven, hvor Pileplantningen dækkede de andre Træer mod den skarpe Vestenvind. Stikkelsbærhækkene stode med Frugt, men endnu ikke modne; een Busk, som lille Stikling, havde Otto plantet, den var nu stor, Rosalie havde bundet Grenene op til Plankeværket, for at den, som Espalier, ret kunde inddrikke hver Solstraale. Otto saae mere paa Baandene end paa den gode Hensigt. „Lad den voxe frit'" sagde han, „den vil ellers knækkes, naar det møre Plankeværk falder!" og han skar Baandene over.

„Det er den gamle Otto!" sagde Rosalie. De gik ind i hendes lille Stue, hvor Crucifixet, med Blomster foran i en lille Krukke, pyntede paa Bordet. Over Korset hang en Krands af vissent Lyng. „Den gav Du mig for to Aar siden, Otto!" sagde Rosalie. „Der var da ingen Blomster flere, intet Grønt, uden Lyngen, saa flettede Du af den. Siden har jeg ikke villet tage den bort fra Crucifixet!"

De bleve afbrudte ved et Besøg. Det var den gamle Præst.

XV.

Hans Kjortel grov var gammeldags,
Ei bedre han begjærte.
(Den Døber bar vel samme Slags,
Da han paa Jorden lærte).

C. J. Boye.

Ikke blot om Ottos Anliggender, men om Staden derovre, som Præsten, *κατ ἐξοχην*, kaldte Kjøbenhavn, var det, han vilde tale. Kun eengang om Ugen kom „Viborg Samler“ til ham, og de kjøbenhavnske Blade brugte en heel Maaned til at gaae Omgang. „Man vilde gjerne følge med Tiderne!“ sagde han.

Igaar, paa Bedstefaders Begravelses-Dag, havde han ikke fundet det passende at tilfredsstille sin Trang, høre den kjære Otto fortælle om „Staden,“ men i Dag, meente han, lod det sig godt gjøre, og derfor havde han ikke oppebiet hans Besøg, men vilde selv aflægge et.

„Du har da seet vor gode Konge?“ var det Første, han spurgte om. „Herren velsigne den Salvede! han er dog rask og rørig endnu, som altid, min gode Kong Frederik!“ Og nu maatte han fortælle et Træk, der havde hans Hjerte, og som han syntes fortjente Plads i Historiens Aarbøger. Det var passeret nu sidste Gang, Kongen var i Jylland; han havde jo reist om i Landet og paa Vestkysten. Da Kongen forlod et Vertshuus, var den gamle Kone der løbet efter ham og havde bedet Fader endelig skrive sit Navn med Kridt paa Bjelken til Amindelse om sig. De fornemme Herrer havde ikke villet lade hende komme frem; men hun traf Kongen i Kjolen, og da han hørte, hvad hun vilde, havde han nikket saa venligt og sagt: „grumme gjerne!“ var saa gaaet tilbage og havde skrevet Navnet paa Bjelken. Taarene kom den gamle Mand i Øinene, han græd og bad for sin Konge. Nu spurgte han om det gamle Træ i Regentsgaarden og talte derpaa om Nyerup og Abrahamson; dem havde han kjendt i sine Studenterdage.

Det blev i Grunden ham selv, som fortalte; ethvert

Spørgsmaal, han fremsatte, berørte Et eller Andet af hans eget Liv, han kom altid tilbage til Kilden: sine Studenterdage. Da havde der været anderledes Røre, anderledes Liv og Bevægelse, meente han. Hans kongelige Skjønheds Ideal var Dronning Mathilde. „Jeg saae hende tidt til Hest,“ sagde han, „da var det ikke Skik her, at Damerne reed; det var Brug i hendes Fædreland, her forargede det Øiet. Gud gav hende Skjønhed, en Kongekrone og et Hjerte fuldt af Kjærlighed, Verden gav hende, hvad den kan give, en Grav, nær ved den nøgne Hede!“

Ved saaledes idelig at vende tilbage til sine egne Erindringer, blev Udbyttet ikke stort af det Nye, han fik at vide, men han var fyldestgjort. Kjøbenhavn syntes ham en heel Verden, en kongelig Stad; men Sodoma og Gomorra havde der mere end een Gade.

Otto smilte over den Alvor, hvormed han sagde det.

„Ja, det kjender jeg bedre, end Du, min Dreng!“ svarede Præsten. „Djævelen gaaer vel ikke om, som en brølende Løve, men han har dog der sine største Fabrikker! han er godt klædt paa, er han! han skjuler Kløerne og Svandsen. Stol ikke paa din Kraft! han gaaer, som Katten i Fabelen, «pede suspenso» listende og forsigtig. Djævelen er i Grunden ligesom en jydsk Bondekarl. Denne kommer til Byen, har ingen Ting, løber om og pudser Skoe og Støvler for de unge Mennesker, derved faaer han en lille Skilling; han forstaaer at spare, nu kan han leie sig Kjælderen, hvor Du boer, og begynde en lille Handel. Den gaaer godt! den gaaer meget godt! Saa faaer han Raad til at leie Stuen; der trækker han bedre Profit, bliver en holden Mand, og, før Du veed det, kjøber han hele Huset! See, saadan er det med den jydske Bondekarl, og ligeledes er det med Fanden. Først faaer han Kjælderen, saa Stuen og tilsidst hele Huset!“

XVI.

Zwar ist's schön im fremden Lande,
Doch zur Heimath wird es nie! —

Möcht' die Berge wiedersehen,
Und die lautern Glätscher d'ran —

Möcht' die Glocken wieder hören,
Wenn der Hirt zu Berge treibt.

Schweitzers Heimweh.

Først efter Frokosten gik Præsten over til Ottos Anliggender. Bedstefaderens Testament indsatte Otto til eneste Arving af den betydelige Formue; en Mand i Kjøbenhavn, Contoirchef Berger, skulde, da Præsten havde undslaaet sig derfor, være Curator. Rosalie var ikke glemt; hendes Hengivenhed og Troskab havde hævet hende til en Beslægtet; hendes sidste Dage skulde ikke kjende Sorger, dem hun havde søgt at fjerne fra den Afdøde, medens han levede. En sorgfri Alder ventede hende, men Otto ønskede hende ogsaa en lykkelig. Sin Plan meddeelte han Præsten; denne rystede med Hovedet, meente, at den ikke lod sig bringe istand, betragtede den som et Indfald, en Grille. Det var den ikke!

Nogle Dage gik. Det var ud paa Eftermiddagen, Rosalie sad paa den lille Træbænk under Kirsebærtræerne og syede Sørgetøi, hun skulde bære om Vinteren.

„Det er sidste Sommer, vi sidde her!“ sagde hun, „sidste Sommer, at vort Hjem er her! Nu var jeg, som voxet fast til denne Plet. Det gjør mig ondt at forlade den!“

„Du har maattet forlade dit kjære Schweits!“ sagde Otto; „det var dog tungere!“

„Da var jeg ung!“ svarede hun. „Det unge Træ lader sig nok omplante, men det gamle har fæstet Rødderne dybere. Danmark er et godt Land!“ et smukt Land!“

„Men ikke Jyllands Vestkyst!“ udbrød Otto. „For

dine grønne Græsgange har Du her Lynghede, for dine Bjerge lave Sandklitter!"

„Paa Jurabjergene findes ogsaa Lyng," sagde Rosalie. „Lyngen her paa Heden minder mig tidt om Hjemmet paa Jura. Der er ogsaa koldt, i August kan der falde Snee. Granskovene ere ganske puddrede dermed!"

„Jeg elsker Schweits, som jeg aldrig saae; din Fortælling har givet mig et Billede af den maleriske Storhed, Bjerglandet eier. Jeg har en Plan, Rosalie! jeg veed, at Hjemvee aldrig uddøer i Bjergboens Hjerte! jeg husker nok, hvor dit Øie funklede, naar Du fortalte om Vandringen til Le Locle og Neufchatel, selv som Dreng var det, som jeg ved dine Ord følte den lette Bjergluft. Jeg kjørte med Dig paa den svimlende Vei, hvor Skovene under os laae som Kartoffelagre; hvad der neden fra steg, som en Røg fra Kulbrænderens Baal, var en Sky i Luften! jeg saae Alpekjæden, som svømmende Skybjerge, nederst Taage, øverst mørke Skikkelser med skinnende Gletscher!" —

„Ja, Otto!" sagde Rosalie, og hendes Øine fik ungdommelig Ild, „saaledes staaer Alperækken, naar man kjører fra Le Locle ned til Neufchatel. Saaledes saae jeg den der, da jeg sidste Gang kjørte ned fra Jura. Det var i August. Løvtræerne stode gule og røde mellem de mørke Graner; Berberisser og Hyben voxte mellem de store Bregner. Alperne laae saa smukt belyste, Foden var himmelblaa, Toppen sneehvid i det klare Solskin. Jeg var veemodig stemt, jeg gik jo fra mine Bjerge! jeg har ogsaa været ung, Otto!" sagde hun og smilte veemodig. „Neufchatellersøen nede under mig var saa blikstille; en lille Baad med hvide Seil flød, som en Svane, paa Fladen. Paa Veien, hvor vi kjørte, sloge Bønderne Kastanier ned; Vinen hang i store, sorte Druer. Hvor sligt et Indtryk kan fæste sig i Sjælen! det er nu fem og tredive Aar siden, og jeg seer endnu Baaden med de hvide Seil, de høie Alper og de sorte Druer!"

„Du skal see dit Schweits igjen, Rosalie!" udbrød

Otto, „høre Køernes Klokker paa de grønne Enge. Du skal igjen gaae til Capellet i Franche Comté, besøge Vennerne ved Le Locle, see den underjordiske Mølle og Doubsfaldet."

„Møllehjulet gaaer endnu, Vandet styrter, ligesom da jeg var ung; men Vennerne ere borte, min Familie adsplittet; jeg vil komme, som en Fremmed, og naar man er i min Alder, kan Naturen ikke være En nok, man vil ogsaa have Mennesker!"

„Du veed, Rosalie, Bedstefader har bestemt en Sum for Dig, saalænge Du lever. Jeg havde nu tænkt, Du kunde nyde dine sidste Dage hos dine Kjære i Hjemmet, i det herlige Schweits. I October tager jeg philosophicum, næste Sommer vilde jeg ledsage Dig. Ogsaa jeg maa see det herlige Bjergland, kjende lidt mere af Verden, end jeg endnu kjender. — Jeg veed, hvor Du altid tænkte paa dit Schweits; der vil jeg føre Dig tilbage, der er Du mindre eensom, end her i Danmark!"

„Du flyver paa Ungdomstanker, som Du skal og maa, Du kjære, elskelige Sjæl!" sagde hun og smilede. I min Alder gaaer det ikke saa let!"

„Vi gjøre kun Dagreiser," sagde Otto, „gaae med Dampskibet op af Rhinen, det trætter ikke, og fra Basel er man snart i Franche Comté paa Jura."

„Nei, paa Heden, ved Vestervovov, som de her kalde det," sagde hun, „vil den gamle Rosalie døe. Her er jeg nu blevet hjemme, her har jeg to, tre Venner. Familien i Lemvig har indbudet mig; hos den er en Plads ved Bordet, et lille Kammer og venlige Ansigter. Schweits vilde nu ikke længer være det Schweits, jeg forlod. Naturen vilde jeg hilse, som en gammel Bekjendt; det vilde være mig Musik, at høre Køernes Klokker klinge; det vilde røre mig dybt, at knæle i det lille Capel paa Bjerget; men jeg vilde snart føle mig mere fremmed der, end her. Havde det været for femten Aar siden, da levede min Søster endnu, den fromme Adele; hun boede med min Onkel tæt ved Grændsen af Neufchatel, som Du veed, neppe meer end en Fjerdingvei

fra Le Locle, Byen, som vi kaldte den, da det var den største nærmest os. Nu leve kun Beslægtede langtude, som have glemt mig. Jeg er der en Fremmed. Danmark gav mig Brød, det vil ogsaa give mig en Grav."

„Jeg tænkte at glæde Dig!" sagde Otto.

„Det gjør din Kjærlighed for mig!" svarede hun.

„Jeg tænkte, Du skulde have viist mig dine Bjerge, dit Hjem, Du saa ofte talte om!"

„Det kan jeg endnu. Jeg husker hver Plet, hvert Træ, Alt staaer saa lyslevende i min Erindring. Nu kjøre vi sammen op af Jura, høiere og høiere, her er ingen flere Viinhaver, ingen Maisfrugt eller Kastanier, kun sorte Graner, store Klipper, hist og her en Bøg, grøn og stor, som i Danmark. Nu ere vi ude af Skoven, mange Fod over Havet; Du mærker det nok paa den friske Luftning! rundt om grønne Enge; Køernes Klokker klinge ideligt. Endnu seer Du ingen By, og dog ere vi tæt ved Le Locle. Med Eet bøier Veien, og vi see midt paa Bjergfladen en lille Dal, og i den ligger Byen med sine røde Tage, sine Kirker og sine store Haver. Tæt under Vinduerne hæver sig Bjergsiden med Græs og Blomster; det seer ud, som Qvæget maatte styrte ned paa Husene. Vi gaae gjennem den lange Gade forbi Kirken; Beboerne ere Protestanter. Det er en heel Uhrmager-By; min Onkel og Adele sad ogsaa hele Dagen og arbeidede med Hjul og Kjæder; det var for Monsieur Houriet i Le Locle. Hans Døttre kjender jeg. Den ene hedder Rosalie som jeg. Rosalie og Lydia, de have vist glemt mig! Men det er sandt, vi reise jo. Ja, seer Du, ved Enden af Byen følge vi ikke den brede Landevei, den gaaer til Besançon, vi blive paa den mindre her i Dalen, hvor Byen ligger. Den smukke Dal! Den grønne Bjergside beholde vi til Høire, rundt om deroppe ligge Huse med store Steen paa de skraa Trætage, og smaa Haver med Blommetræer. Dalen sluttes med steile Klippevægge; der er en Kløft, klattrer Du derop, da seer Du lige ind i Frankrige og seer

en Slette, flad, som den danske. I Dalen, hvor vi ere, tæt under Fjeldet, ligger et lille Huus, o, jeg seer det saa tydeligt! hvidkalket og med blaamalede Vindueskarme, en stor Lænkehund ved Porten. Jeg hører ham gjøe! Vi gaae ind i det stille, venlige Huus. Børnene lege paa Gulvet. O, min lille Henry-Numa-Robert! ja det er sandt, nu er han større og ældre end Du. Vi gaae ned af en Trappe til Kjælderen. Her staae Sække og Kister med Meel. Det bruser forunderligt under Gulvet! endnu nogle Trin ned, og vi maae have Lampen tændt, for her er mørkt. Vi ere da i en stor Vandmølle, en underjordisk Mølle. Dybt under Jorden bruser en Flod; Ingen drømmer om den ovenfor; Vandet styrter flere Favne ned over Hjulene, der snurre, som vilde de gribe os i Klæderne og hvirvle os med. Trinene, hvor vi staae, ere halvslidte og slibrige. Steenmuren flyder med Vand, og tætved synes Dybet bundløst! O, Du vilde elske denne Mølle, som jeg elsker den. Naar vi ere oppe og udenfor, sees kun det stille venlige Huus. Veed Du hvad, Otto! tidt naar Du sad stille og drømmende, rolig, som et Billede, tænkte jeg paa min Mølle, paa den Ro, den der viste, og hvor vildt Strømmen bruste dernede, hvor Hjulene gik, og hvor mørkt der var i Dybet!"

„Vi gaae fra Møllen!" sagde Otto, og søgte at føre hende fra Reflexionerne til den egentlige Fortælling. „Vi ere i Skoven, hvor Aftenklokken klinger fra Capellet i Franche-Comté.

„Der staaer min Faders Huus!" sagde hun. „Fra Hjørnevinduet seer man over Skoven til Aubernez*), hvor Broen gaaer over Doub. Solen skinner paa Floden, der bugter sig dybt dernede og seer ud som det klare Sølv."

---

*) En Landsby i Cantonet Neufchatel, beliggende tæt ved Floden Doub, hvor den gjør Grændse mellem Schweits og Frankrige.

„Og hele Frankrige breder sig ud foran os!" sagde Otto.

„Hvor smukt! hvor smukt!" udbrød Rosalie, og hendes Øine tindrede, idet hun saae hen for sig; men snart blev Blikket veemodigt, hun trykkede Otto i Haanden. „Ingen vilde byde mig velkommen i mit Hjem! jeg kjender ikke deres Glæder, deres Sorger, de ikke mine! I Danmark er jeg hjemme. Kommer den kolde Havgusse og lægger sig over Heden, tænker jeg tidt, at jeg boer paa mine Bjerge, hvor Lyngen voxer. Taagen er en Sneesky, der hviler heroppe, og saaledes er jeg, naar de Andre klage over slet Veir, just i Skyerne paa mine Bjerge!"

„Du flytter altsaa til Familien i Lemvig?" spurgte Otto.

„Der er jeg velkommen!" svarede hun.

XVII.

„Betragt det sagtnende Hav. Endnu bæve Bølgerne paa Dybet og synes at frygte for Blæsten." — „Over mig svæver den skyggefulde Taage. Dugvædede ere mine Lokker."

Ossian, oversat af S. S. Blicher.

Otto havde endnu ikke besøgt Klitterne, Stranden, Fiskerne og Bønderne, mellem hvilke han før i alle sine Fritimer havde tumlet sig.

Den smukke Sommerdag drev ham afsted; Hjertet trængte til at drikke Solvarme.

Kun Veiene mellem de store Byer ere her i taalelig Stand, eller rettere, i saa god, som Egnen her tillader det. Biveiene betegnes kun ved de ved Siden af hinanden løbende Hjulspor; paa enkelte Steder er, for at forhindre Hjulene fra at trænge ned i det dybe Sand, strøet lidt Lyngtop; hvor denne mangler og Sporene krydse hinanden, vil neppe en Fremmed finde Vei. Her

sætter Markfred sin usynlige Grændse mellem de naboelige Eiendomme.

Hver Gaard, Hytte og Høi var Otto en gammel Bekjendt; han styrede sin Vei mod Harboøre, et Sogn, der kan siges at bestaae af Sand og Vand, men som dog ikke kan kaldes ufrugtbart. Enkelte Beboere her have Avlsbrug, men Størstedelen ere Fiskere, som beboe smaa jordløse Huse.

Det første Møde paa Vandringen var en af disse store bedækkede Vogne, som de saakaldte Aalemænd mellem Sancthansdag og Bartholomæidag bringe med Aal til de søndre og østre Kjøbstæder, hvor de igjen belæsses med Æbler og Havefrugter, en Artikel, der siden gaaer rivende af hos Almuen. Aalemanden holdt stille, da han saae og kjendte Otto.

„Velkommen, Hr. Otto!" sagde han, „ja, han er kommen herover i et bedrøveligt Anliggende! at Oberst Thostrup saaledes skulde reise af! men man kunde da ikke vente Andet af ham! han var gammel nok!"

„Døden kræver sin Ret!" svarede Otto og trykkede Mandens Haand. „Ham gaaer det vel godt, Morten Chrænsen?"

„Hele Vognen fuld af Strueaal og et Par røgede Helt! han er vel god at møde, Hr. Otto? Paa Landjorden er en Præst meget god, men ikke ombord paa Søen, som de sige hjemme til Vore*). Ja, han er vel Præst nu, eller skal være det?"

„Nei, jeg studerer ikke dertil!" svarede Otto.

„Naa, saa skal han vel være Prokurator? Jeg synes, han er klog nok, han behøver ikke at læse mere! ja, han seer da ind til Vores. Fa'ermo'er sidder og spinder Garn til Pulsvaad**). Nu har hun faaet Stær paa det andet Øie med, men Knevelen***) gaaer ligesaa rask paa hende, som før! hun lader sig ikke forbløffe,

*) Hjemme hos os.
**) Kystbeboerne ved Liimfjorden bruge disse til at fange Aal i.
***) Munden.

fordi hun sidder i Mørke. Mutter staaer for Ees'en*) hun har nok med Sætkrogene**) at gjøre!"

„Men Maria! den raske, lille Maria?" spurgte Otto.

„Tøsen? Hun er iaar med de andre Fiskerpiger draget til Ringkjøbing og har ladet sig fæste til Hø- og Kornhøsten; vi troede ikke, vi behøvede hendes Gavn hjemme! men, Gud befalet! nu kjører jeg." Trohjertigt rystede han Ottos Haand og fortsatte sin langsomme Kjørsel.

Aalebondens Brødre vare raske Fiskere, som deres Fader havde været det; skjøndt gifte, boede de dog sammen. Børneflokken var ikke saa ringe; smaa og store udgjorde her en Familie, i hvilken den blinde Fa'ermo'er havde første Stemme.

Otto nærmede sig Vaaningshuset; foran var en lille Plet med Kartofler og Gulerødder, samt et Bed med Løg og Timian. To store Bulbidere med skarpe Tænder og onde Øine foer Otto imøde. „Tyv! Grumsling!" skingrede en Stemme, og Hundene lode Halen synke og trak sig med en sagte Snærren tilbage mod Huset. Her, i Forstuen, sad en gammel Kone med ulden kraprød Trøie, et Halstørklæde af samme Stof og Farve og en Mandsfolkehat af sort Filt paa Hovedet. Hun spandt paa sin Rok. Otto kjendte strax den blinde Fa'ermo'er.

„Guds Fred i Huset!" sagde han.

„Den Stemme har jeg ikke hørt over Aar og Dag!" svarede hun og løftede Hovedet, som om hun vilde see med de døde Øine. „Er det ikke Oberst Thostrups Otto? I ligner ham paa Mælet. Jeg vidste nok,

---

*) Fiske-Madding: enten smaa Orme, som i Ebbetiden opgraves ved Fjordbredderne, eller Fisk, helst saadanne, som ere blanke og skinnende. Kan ingen anden Ees faaes, bruger man ogsaa Kalvekjød eller Lever af Hornqvæg.

**) Paa disse hæftes Ees'en; de maa, mellem hver Gang de benyttes, blive reengjorte, et Arbeide, som tilfalder Fruentimmerne.

naar I var her, kom I over til Vore! I de skal lade Ees'en staae, og faae Kjedelen over, at I kan faae en Skaal Caffe. Før har I ikke forsmaaet den, I er vel ikke blevet storagtig paa Reisen? Caffevikken*) er god, den er fra Holmsland og smager bedre, end Kjøbmandens Bønner." Hundene snærrede endnu af Otto. „Kan I dumme Dyr, som have Øine i Hovedet at see med, ikke kjende Oberstens Otto?" udbrød hun og uddeelte et Par vældige Dask over deres Sider.

Ottos Ankomst bragte stor Bevægelse i den lille Huusholdning; velkommen var han, det kunde man see paa hvert Ansigt.

„Ja", sagde Fa'ermo'eren, „nu er han blevet meget visere der i Staden! kan skrive en Almanak, om det skulde være! han har vel faaet en Kjæreste derovre? Eller skal han have en fra Lemvig? For Kjøbstedfolk maa hun vel være! Ja, jeg har da kjendt ham, fra han var en lille Grumsling; paa Muren derude lavede han jo af Sildehoveder den gloende Satan, som han staaer og gaaer. Vor lille Griis puttede han i Aalevognen mellem Fjerdingerne. Vi søgte en heel Dag om Grisen, og saa gjorde den Reise til Holstebro. Jo, han var et vildt Spektakel! siden, da han fik den megen Læsning, blev han mere sørgmodig. Ja, ja! de sidste Aar har Bogen taget paa ham!"

„Mangen god Gang stak han i Søen med min Mand", udbrød den ene af Svigerdøttrene. „En Nat blev han derude med! hvor da den franske Jomfru paa Gaarden blev forskrækket!"

„Han var aldrig storagtig!" sagde Fa'ermo'eren, „han gnavede sin tørre Fisk til den ferske Fisk og drak en Kop Valle med lidt Vand, skjøndt han var bedre vant til Huse."

---

*) Astragalus bæticus, benyttes som Kaffesurrogat, og dyrkes især paa Klitterne vesten for Holmsland. Før skalles den i Bælgene, pilles derpaa ud, tørres og brændes lidt.

Nu blev Caffen sat frem og skjænket i store Leerspølkummer. Otto maatte fortære sin Deel.

„Husker han", spurgte Fa'ermo'eren, „hvor gjerne han til Caffen gnavede en tør Flynder, naar vi ingen Kavring*) havde? Men idag have vi Hvedebrød, friskt og godt; det kom igaar fra Lemvig."

Brændeviinsglasset, hvis Fod var af Træ og malet rød, sattes for Otto. De havde under Sengen et Anker Brændeviin, „en lille Pind", som her Strandingsgods kaldes**).

Otto spurgte efter de gifte Sønner. De vare med Karlene nede ved Stranden for at drage paa Fangst. Fa'ermo'eren vilde følge med ham derned; endnu vare de ikke ude, hun skulde først bringe dem „tør Mad".

Den Gamle tog sin Stok, Hunden sprang foran, og nu gik Vandringen ind mellem Klitterne, hvor deres Hytte eller Bod var opført af Sparreværk med Jordbeklædning. Rundtom laae Fiske-Affaldet, Hoved og Indvold, henkastet. Mændene vare just ifærd med at sætte Truget med Bakkerne***) ombord.

Den aabne Sø laae foran, næsten speilklar, da Vinden var østlig. En halv bondeklædt Mand til Hest, med Ridebuxer knappede langs ned af Siden, holdt tæt ved.

„Har De hørt Nyheder?" tilraabte han Otto. „Jeg kommer fra Ringkjøbing. Jeg har hos Kjøbmand Cohen læst de tydske Aviser. Der er Revolution

---

*) En Tvebak.

** Hvad der saaledes fiskes ude paa Havet, eller findes drevet op paa Kysten, faaer Navn af „en Pind"; det skjules for Strandfogederne i Sandet og skaffes siden hjem.

***) En Bakke bestaaer af tre Liner, hver paa 200 Alen og til 200 Kroge, den udspændte Bakke er saaledes 600 Alen, og har 600 Kroge; disse ere gjorte fast til Linen med Strikker paa en halv Alens Længde og af Tykkelse som fiint Seilgarn. Til hver Bakke hører et firekantet Trug, hvorpaa det føres ombord. Til en større Fiskerbaad regnes 6 Lodder Fiskekroge, hver Lod har 8 til 9 Bakker.

i Frankrige! Carl den Tiende og hele den kongelige Familie er flygtet. Jo, det gaaer lystigt til i Paris!"

„Det er et vildt Folk, Fransosen!" sagde Fa'ermo'eren. „Een Konge og een Dronning have de hugget Hovedet af i min Tid. Nu gjøre de det Samme med disse. At vor Herre taaler, at der handles saaledes med hans Salvede!"

„Der bliver Krig igjen!" sagde een af Fiskerne.

„Saa gaaer der flere Heste ud af Landet", sagde den Fremmede, trykkede Otto i Haanden og red afsted mellem Klitterne.

„Det var jo Hesteprangeren fra Varde?" spurgte Otto.

„Ja, han forstaaer Sprog!" sagde Fiskeren. Derfor veed han om det Udenlandske før vi Andre. Saa slaaes De nu i Frankrige! Blodet flyder op ad Gaderne; saaledes bliver det ikke i Danmark, før Tyrken binder sin Hest ved Busken i Viborg Sø. Men saa er det ogsaa, efter Sybilles Spaadom, mod Verdens Ende!"

Alt var imidlertid færdigt, til at de kunde drage paa Fangst. Dersom Hr. Otto vilde føre den bageste Aare og havde Lyst at blive Natten over derude, kunde han faae Plads i Baaden, men han havde lovet Rosalie at komme tilbage før Aften. Fa'ermo'eren læste nu knælende med de Andre en Bøn, og snart efter gled den lavkjølede Baad, ved raske Aareslag, ud fra Bredden. Frankrigs Skjæbne var glemt, Fangsten beskjæftigede Fiskerne.

Den Gamle syntes at lytte efter Aareslagene, de døde Øine hvilede ubevægeligt frem paa Havet. En Maage strøg i sin Flugt tæt forbi hende. „Det var en Fugl!" sagde hun; „her er jo Ingen uden vi To?"

„Nei, slet Ingen!" svarede Otto ligegyldig.

„Er der Ingen i Boden, Ingen bag Klitten?" sagde Fa'ermo'eren igjen. „Det var ikke for den tørre Mad, jeg gik herned, ikke for at vadske mit Ansigt i Stranden. Jeg vilde tale med Jer i Eenrum, som vi ikke kunde til Huse. Maa jeg faae Eders Haand? Nu fører I selv

Stavnaaren, nu den Gamle er i Jorden; Gaarden skal jo sælges, og I kommer sagtens ikke meer her Vester paa. Vor Herre har gjort sort for mine Øine, før han lukkede mine Ører og gav mig Lov at reise. Jeg kan ikke see Jer meer; men jeg har Jer for min Tanke, som I saae ud, før I forlod vort Land. Nu er I vel kjønnere, kan jeg tænke, men lystigere er I ikke! snakke kan I vel, og jeg har hørt Jer lee, men det var kun en bitte bedre, end i de to sidste Aar I var herovre. Eengang var Eders Klæder anderledes skaarne! ingen Nisse kunde skabe sig vildere end I!"

„Man bliver roligere med Aarene!" sagde Otto, og saae forundret paa den blinde Kone, der ikke slap hans Haand. „Som Dreng var jeg altfor lystig, det kunde ikke blive ved, og at jeg denne Gang er alvorlig, ja, det seer hun jo nok, jeg har Grund til! min sidste Støtte er falden bort!"

„Ja vist! ja vist!" gjentog hun langsomt og overveiende, men rystede derpaa med Hovedet. „Det kommer ikke derfra! troer han ikke paa Djævelens Magt? Vor Herre Jesus tilgive mig! troer han ikke paa onde Menneskers Kræfter? Der er ikke større Forskjel paa Menneskets Barn og Skiftningen, de Underjordiske lægge for det i Vuggen, end paa Jer, som Dreng, og paa den, I blev det sidste Aar, før I reiste. Det kommer af Bogen, det kommer af den megen Læsning, sagde jeg til de Andre. Gid jeg kunde have sagt det til mig selv! Men I skal blive glad, Sorgen i Eders Hjerte skal visne hen som en giftig Urt. Jeg veed, hvorfra den kommer, og har med Guds Bistand Frelse for den. Vil I love mig helligt, at ingen Sjæl i Verden faaer at vide, hvad vi tale her i denne Time?"

„Hvad har I at sige mig?" sagde Otto, grebet af den Gamles sælsomme Alvor.

„Tydske Heinrich, Komediantspilleren! I husker ham nok? Han er Skyld i Eders Bekymring! ja, hans Navn faaer Jeres Puls til at gaae stærkere. Det kan jeg føle, om jeg ikke kan see Eders Ansigt!"

„Tydske Heinrich!" gjentog Otto og hans Haand skjælvede virkeligt. Skulde Heinrich, da han var her for tre Aar siden, have sagt hende, sagt Fiskerne her, hvad Ingen turde vide, hvad der havde dræbt hans Ungdoms Munterhed? „Hvad har jeg med tydske Heinrich at gjøre?"

„Ikke mere, end en from Christen har med Djævelen at gjøre!" svarede hun og slog Kors for sig. „Men Heinrich har blæst et ondt Ord ind i Eders Øre, han har dulgt Eders lystige Sind, som man kan dølge en Snog!"

„Det har han sagt Eder?" udbrød Otto, og hans Aandedrag blev hurtigere. „Siig mig Alt, hvad han har sagt!"

„I vil ikke lade mig komme i Fortræd?" sagde hun. „Jeg er uskyldig deri, og dog har jeg virket med! det var kun et Ord, men et utilbørligt Ord, og for det skal man gjøre Regnskab paa Dommens Dag!„

„Jeg forstaaer Eder ikke!" sagde Otto, og hans Øie speidede rundt omkring, om Ingen hørte dem. De vare ganske ene; Baaden med Fiskerne viste. sig langt ude, som et mørkt Punkt.

„Husker I, hvor ellevild I var som Dreng? Hvordan I bandt Blærer ved Kattens Been og Hale, og kastede den saa ud fra Loftslugen, for at den skulde flyve? Jeg siger det ikke af noget ondt, for vi holdt Alle af Eder, men naar I blev for kaad, kunde man jo nok sige: kan da Ingen binde den Knægt?" See, de selvsamme Ord sagde jeg! det er al min Synd, men de have siden ligget tungt paa mit Hjerte. Da kom for tre Aar siden tydske Heinrich, han var jo to Nætter i vort Huus; Gud forlade os det! Kunster kunde han gjøre, han vidste Mere end sit Fadervor, Mere, end det baader et Menneske at vide. Een Kunst skulde I hjælpe ham med; men da han gav Jer Bægeret, gjorde I Eders egne Kunster, og han kunde ikke faae sin i Rigtighed. I vilde ogsaa være viis. Da fik han et ondt Øie til Eder, skjøndt han var nok saa mild og underdanig, da

I var et Herskabsbarn. Husker I da, nei, det har I nok glemt, hvordan I samme Gang havde taget Ces'en af Sætkrogene og bundet mine Træskoe til istedet. Da sagde jeg i Vrede, og Menneskets Vrede er aldrig god: kan da Ingen binde mig den Knægt? Han gjorde jo Nar af Jer i Eders aabne Øine! sagde jeg til Komediantspilleren. Har I ingen Kunst, der kan tæmme den Vildkat? Da loe han ilde, og jeg tænkte ikke meer derpaa. Men næste Dag sagde han: nu har jeg bundet Knægten! I skal see, han er blevet tam, og skulde han begynde at sprælle igjen, saa spørg ham bare: hvad var det for Ord, tydske Heinrich hviskede Eder i Øret, saa skal I see, hvor lind han vil blive. Det Kunststykke skal han ikke gjøre Nar af! Det gjøs i mit Hjerte, men jeg tænkte siden, det har vel ikke Noget at betyde. — Jo, jo! fra den Time han havde været her, var I ikke meer den Samme, som før, det kom af Trolddomsordet, han blæste Jer i Øret. I kan ikke udsige Ordet, det sagde han mig ogsaa; men ved det er I bleven dulgt; det, og ikke Læsning i Bogen gjør det. Men I skal blive løst! har I Tro dertil, og det maa I have, da skal I blive lystig igjen, og jeg kunne roligt sove i min Grav for det onde Ord, jeg udsagde. Vil I lægge dette ved Hjertekulen, nu Maanen er i Næ, saa vil Sorgen gaae bort fra Eders Hjerte, som Maanens Skive tager af!" nu tog hun en lille Skindpung op af Lommen, aabnede den og fremtog et sammenviklet Papir. „Heri er et Stykke af det Slags Træ, hvorpaa vor Herre, Frelseren blev korsfæstet. Det vil drage Sorgen fra Eders Hjerte, og bære den, som det bar ham, der tog paa sig alle Verdens Sorger!" Hun kyssede fromt derpaa og rakte det til Otto.

Det blev ham klart, det Hele. Han erindrede, hvorledes han i Vildskab som Dreng fik Heinrichs Kunst til at mislykkes, hvilket vakte stor Fornøielse hos Tilskuerne, men Uvillie hos Heinrich; snart bleve de Venner igjen, og Otto gjenkjendte i ham den lystige Væver paa Fabrikken, som han kaldte det. De vare ene, Otto

spurgte, om han ikke huskede hans Navn, Heinrich rystede med Hovedet. Da blottede Otto sin Skulder, bad ham læse, og han hørte da den ulykkelige Udtydning, der gav hans Munterhed Dødsstødet. Heinrich maa have seet, hvad Indtryk det gjorde paa Drengen, han fik herved Leilighed til at hævne sig og tillige komme i Anseelse igjen som Hexemester. Han havde tæmmet ham, hviskede han til den Gamle, tæmmet Drengen ved et eneste Ord. Under enhver senere Overgivenhed hos Otto maatte Alvor og Skræk strax vende tilbage, naar Nogen spurgte: hvad var det for Ord, tydske Heinrich hviskede Dig i Øret. „Ja, spørg ham kun", havde han sagt.

Paa en ganske naturlig Maade var der altsaa virkelig Trolddom i Heinrichs Ord, om ikke saaledes, som den Gamles Overtro udtydede den. At udvikle hende Sagens Sammenhæng, maatte have hævet hendes Skrupler, men en Forklaring her var Otto umulig. Han trykkede hendes Haand, bad hende være rolig; ingen Sorg laae tungt paa hans Hjerte, uden dette sidste Tab af hans kjære Bedstefader.

„Hver Aften har jeg nævnet Eders Navn ved min Bøn! hver Aften ondt Veir var i Vente, og Sønnerne paa Havet, saa vi hængte Flag eller tændte Blus for at give dem Tegn, tænkte jeg paa de Ord, der slap mig af Munden, og som den onde Heinrich greb, jeg frygtede for, at vor Herre skulde lade Straffen gaae ud over mine Børn."

„Vær kun rolig, kjære Gamle!" sagde Otto. „Gjem selv det hellige Træ, paa hvis Kræfter I stoler! det tage hver Sorg fra Eders eget Hjerte!"

„Nei, min Sorg er jeg selv Skyld i! Eders har fremmed Mand lagt i Eders Hjerte! den Uskyldiges Sorg vil Korsets Træ kun bære!"

Det Smukke, som hende ubevidst laae i disse Ord, rørte Otto. Han tog Gaven, gjemte den, søgte at berolige hende og saae nu sidste Gang ud over det prægtige udstrakte Hav, der var sin egen Grændse.

Det var mod Aften, før han kom hjem til Gaarden, hvor Rosalie ventede. Det sidste Optrin med den blinde Fiskerkone havde sat ham tilbage i hans mørke Sindsstemning. „I Grunden veed hun dog Intet!“ sagde han til sig selv. „Denne Heinrich er min onde Engel! kunde han dog snart døe!“ Det var i Ottos Sjæl, som om han kunde roligt skyde Heinrich en Kugle gjennem Hjertet. „Var han først begravet under Lyngtørven, da var min Hemmelighed det ogsaa! Blod vil jeg! ja, der er noget Djævelsk i Mennesket! kunde dog Heinrich døe! men der lever Flere, som kjende min Fødsel; — min Søster! min stakkels, tilsidesatte Søster, hun, som havde samme Ret til Aandsudvikling, som jeg! hvor frygter jeg for dette Møde! det vil blive bittert! bort maa jeg! bort vil jeg! her qvæles Livet! jeg har jo Formue! jeg vil reise. Det levende Frankrige vil forjage Grillerne, og — saa er jeg borte, langt fra Hjemmet. Næste Foraar er jeg en Fremmed, ude mellem de Fremmede!“ og hans Tanke gik over i stille Veemod. Saaledes kom han til Gaarden.

XVIII.

L'Angleterre jalouse et la Grèce homérique,
Toute l'Europe admire, et la jeune Amérique
Se lève et bat des mains du bord des océans.
Trois jours vous ont suffi pour briser vos entraves.
Vous êtes les ainés d'une race de braves,
Vous êtes les fils des géans!

V. Hugo, Chants du crépuscule.

„Politiken, mine Herrer!“
Mortons Lystspil: den hjemkomne Nabob.

„Der er Revolution i Frankrige!“ var det Første, Otto fortalte. „Carl den Tiende og hans Familie ere flygtede. Det skal staae i de tydske Aviser!“

„Revolution!" gjentog Rosalie og foldede Hænderne. „Det ulykkelige Frankrige! der er flydt Blod, og nu flyder det igjen! Der mistede jeg min Fader og min Broder. Jeg er blevet en Landflygtig, har maattet søge et nyt Fædreland!" hun tørrede en Taare af Kinden og sank hen i stille Grublen. Hun kjendte det Skrækkelige ved en Revolution, saae i denne nye kun en Gjentagelse af de Rædselsscener, hun havde oplevet, og som drev hende ud i Verden, op mod Norden, hvor hun tumlede om, til hun tilsidst hos Ottos Bedstefader fik et Hjem, et blivende Sted.

Alt Stort og Skjønt greb Ottos Sjæl, kun i een Retning havde han endnu ikke viist nogen Interesse: den politiske, og Politik var just det, som Bedstefaderen i sin Afkrog meest beskjæftigede sig med. Men Ottos Sjæl var for levende, for let bevægelig, den overvældedes af, hvad der laae ham nærmere. „Man maa ret leve ind i Livet selv, før Verdensbegivenhederne kunne gribe os!" sagde han. „Hos de Fleste, der i en meget ung Alder politisere, er det ogsaa Affectation. Det er som Drengen, der nøder sig til at ryge Tobak, for at synes ældre, end han er!" Udenfor Hjemmet var Frankrige det eneste Land, som egentlig interesserede Otto. Der havde Napoleon hersket, Napoleons Navn havde naaet hans Hjerte; han var voxet op, medens dette Navn lød fra Mund til Mund; Heltens Navn og Bedrifter klang ham, alt som Dreng, som et stort Verdens-Eventyr. Hvorofte havde han ikke hørt Bedstefaderen sige, rystende med Hovedet: ja, nu have Avisskriverne kun lidt at fortælle, nu Napoleon er stille. Da havde han fortalt ham om Helten ved Arcole og ved Pyramiderne, om de store Felttog mod Europa, Moskovs Brand og Tilbagegangen fra Elba.

Hvo har ikke i sin Barndom skrevet en Comedie? Ottos eneste Sujet var Napoleon: Heltens hele Historie fra Sneebatterierne ved Brienne til Klippeøen i Verdenshavet. Vistnok var Digtet et vildt Skud, men det var udsprunget fra et begeistret Hjerte. Han gjemte

det dengang, som en Skat. Et lille Træk, som knyttede sig hertil og characteriserer Ottos vilde Opbrusen som Dreng, ville vi anføre.

Et af Tyendets Børn, en lille munter Dreng, som Otto gav sig af med, legede hos ham oppe paa Qvistkammeret. Otto skrev just da sin Comedie. Drengen drillede ham med at trække i Papirerne. Otto forbød det med den Trudsel: gjør Du det engang til, kaster jeg Dig ud af Vinduet. Drengen trak øieblikkelig i Papiret; strax greb Otto ham om Livet, svingede ham op mod det aabne Vindue og havde styrtet ham ud, var ikke lykkeligviis Rosalie traadt ind i Værelset, og med et Udbrud af Skræk havde grebet Ottos Arm. Han stod dødbleg, skjælvende over hele Legemet.

Napoleon havde saaledes vakt Ottos Interesse for Frankrige. Det var ogsaa dette Land, Rosalie næst sit Schweits helst talte om. Revolutionen havde grebet levende ind i hendes Liv, levende maatte derfor hendes Tale blive derom. Selv for den gamle Præst stod den som een af hans største Verdensbegivenheder. Revolutionen og Napoleon havde tidt draget hans Tanker og Tale over til dette Land. Otto var saaledes, uden i mindste Maade at leve ind i Politik, opvoxet i et Slags Interesse for Frankrige. Nyheden om Julidagenes Kamp blev ham derfor ikke ligegyldig. Endnu vidste han kun, hvad Prangeren havde sagt, kjendte Intet til Congregationen eller Polignacs Ministerium; men Frankrige var ham det mægtige Verdenskrater, der glimrede ved prægtige Eruptioner, dem han i Afstand beundrede.

Den gamle Præst rystede med Hovedet, da Otto meddeelte ham den politiske Nyhed. En Konge, i levende Live, han maatte være, som han vilde, var ham hellig. En Konges Handlinger lignede Bibelens Ord, dem Mennesket ikke maatte veie; de skulde tages, som de vare givne. „Der er ingen Øvrighed, uden han er af Gud!“ sagde han, „den Salvede er hellig, ham giver Gud Viisdom, han er et Lys, vi Alle maae skue op til.“

„Han er et Menneske, som vi!" svarede Otto. „Han er Landets første Embedsmand, og som saadan skylde vi ham den høieste Ærbødighed og Lydighed. Fødsel, og ikke Fortjeneste, giver ham den høie Post, han beklæder; han maa kun ville det Gode, kun udøve det Retfærdige; hans Pligter ere saa store som Undersaattens!"

„Men vanskeligere, min Dreng!" sagde den Gamle. „Det er ingen Sag, at sidde i Krandsen som Blomst, og bryste sig der; det er værre, at være Haanden, som fletter den. Traaden skal baade være stram og lind, den maa ikke skjære ind i Stilkene, maa heller ikke sidde for løs, saa falde de ogsaa fra. Ja, I unge Mennesker snakke, som I have Forstand til. Jo, I ere kloge! akkurat ligesom Konen, der gjemte til Aftensmad en stegt Kylling; hun satte den, paa en Tintallerken, ind paa de brændende Gløder, og gik saa sine Ærinder, men, da hun kom hjem igjen, var Tallerkenen smeltet, og Stegen laae i Asken. Hvor det er en klog Kat, jeg har, sagde hun, den har spiist Tallerkenen og ladet Kyllingen ligge. See, I snakke ligedan og see Tingene fra samme fornuftige Side. Snak ikke efter de Andre derovre i Staden! frygt Gud og ær Kongen! med de To have vi ikke noget at raisonnere! de gjøre det af sammen, de To! de Franske ere ligesom unge Russer, i det de have faaet examen artium, de troe, at de have slugt hele Verden! de slaae bag ud og gjøre Kommers! de Franske maae have en Napoleon, der kan give dem Noget at bestille! gaae de paa egen Haand, saa gjøre de gale Streger!"

„Ja, lad os nu see, hvorledes egentlig Avisefterretningerne lyde!" svarede Otto.

Dagen efter indtraf et stort Brev, det var fra Vilhelm.

„Min fortræffelige Otto!

Vi have Alle drukket Otto Thostrups Skaal, jeg hævede Glasset og drak din. Venskabsdissonansen De er opløst i et harmonisk Du, og selv har Du angivet Accorden. Alle tale om Dig hjemme; selv Kammer-

junkerens Jomfru valgte forleden Dig og ikke sin Svæske til Gjenstand for Talen. Den Aften Du kjørte over den jydske Hede, satte jeg mig til Claveret og phantaserede for mine Sødskende hele din Reise. Kjørselen over Heden gav jeg dem ved et monotont Stykke paa tre Toner, der slet ikke lignede det, Rousseau har componeret. Søstrene vare nær ved at fortvivle; men jeg sagde, det var ikke mere morsomt paa Heden. Imellem gjorde jeg et lille Løb, en Trille, det var Hedelærken, som flagrede op; Introductionen af Zigeunerchoret i Preciosa antydede de jydske „Kjeltringefolk“, som droge forbi. Nu kom Themaet af Jeannot og Colin: „o glade Barndomsdage“, og saa var Du hjemme. Jeg hamrede ned i Bassen, det var Vesterhavet, Choret i din nuværende grand' Opera. Du kan troe, det var ganske originalt! Ellers er Alt hjemme ved det Gamle. Jeg har været i Svendborg, og jeg har sat Musik til det smukke Digt: Ønskerne, af Carl Bagger. Han falder mig lidt haard i Verserne, men der bliver bestemt Kjerne i den Karl! det er mine egne Ønsker, han har udtalt. Ellers have vi og alle Godtfolk faaet et electrisk Stød ved de overraskende Efterretninger fra Frankrige. Ja, Du har nok i din Eensomhed ikke hørt om de glimrende Julidage. Pariserne have afsat Carl den Tiende. Var den forrige Revolution en Blodfrugt, da er denne en sand Passionsblomst, udsprungen med Eet, forbausende ved sin Skjønhed, og da Værket var fuldendt, rullede den selv sine Blade sammen. Min Fætter Joachim, der, som Du veed, i denne Tid opholder sig i Paris, har oplevet disse mærkværdige Dage. Iforgaars fik vi et stort interessant Brev fra ham, af hvilket vi have faaet et klarere Begreb om det Enkelte og Hele, end Aviserne kunde give os. — Folk flokke sig ved Posthusene, for at faae Bladene saa friske de komme. — Jeg har uddraget af Fætters Brev de Ting, som meest have grebet mig, og sender Dig disse i et Bilag. Saa kan Du dog leve med, derovre i din Udkant af Verden.

Tusinde Hilsener fra Alle hjemme. Du har Plads i Mamas Hjerte, dog ligesaa meget i mit."

Din Ven og Broder
Vilhelm.

P. S.

„Det er sandt! min Søster Sophie beder Dig, at Du endelig maa bringe hende en Steen fra Vesterhavet. Maaskee vil Du tage en Spand Vand med til mig, men den maa ikke genere Dig!"

Det hjertelige Brev førte Otto tilbage til de kjære Mennesker i Fyen. Det Hjørne af Papiret, hvor Vilhelms Navn stod, trykkede han til sine Læber. Hans Hjerte var ganske opfyldt af ædelt Venskab.

Uddraget, Vilhelm havde gjort af Fætterens Brev, var kort og betegnende, det kunde lignes med et smukt Digt, oversat i en god Prosa.

I Theatret interessere vi os for den kjæmpende Uskyldighed, dog endnu mere gribes vi, naar det er et heelt Folks Skjæbne, som afgjøres; derfor har Vilhelm Tell saa stor Interesse. Større end Skuespillet, Digteren skaber, var her hos Otto Skildringen af Julidagene. Denne var selve Virkeligheden, i hvilken han levede. Hans Hjerte var opfyldt af Beundring for Frankrige, der havde kjæmpet Frihedens hellige Kamp, med Sværdets Ord udtalt Tidsalderens Vanstraale over Oplysningens og Forædlingens Fjender.

Den gamle Præst foldede sine Hænder, da han hørte det, hans Øine funklede, men snart rystede han med Hovedet. „Tør saaledes Menneskene dømme den af Gud Salvede? Hvo som griber til Sværdet, skal omkomme ved Sværdet!"

„Kongen blev til for Folkets Skyld", sagde Otto, „ikke Folket for Kongens!"

„Ludvig den Sextendes ulykkelige Datter!" sukkede Rosalie. „Tredie Gang er hun da forjaget fra sit Fædreland. Forældre og Broder dræbt! hendes Gemal vanæret! Selv har hun Aand og Hjerte. Hun er

det eneste Mandfolk af Bourbonerne, sagde jo Napoleon!"

Præsten, gammeldags ærlig, Royalist af sit ganske Hjerte, betragtede Sagen med vaklende Mening og Frygt for Fremtiden. Rosalie tænkte meest paa dem, som vare blevne ulykkelige, de kongelige Damer og de stakkels Børn. Hver fulgte sin Natur og sin Alders Anskuelse, og det gjorde ogsaa Otto, og derfor var hans Sjæl begeistret. Begeistring hører Ungdommen til. Om Paris drømte hans Tanke, derhen fløi hans Ønsker!

„Ja, reise vil jeg!" udbrød han. „Det vil give min hele Characteer en kraftigere Retning! jeg vil og maa!" tilføiede han stille i sine Tanker, „min Sorg vil udslettes, Barndoms-Erindringerne glemmes. Derude møder jeg ingen Rædselsbilleder, som her. Min Fader er jo død. Fremmed Jord ligger over hans Kiste!"

„Men Embedsexaminen!" sagde den gamle Præst, „see at faae den først! det er altid godt at have den i Baghaanden, selv om Du ikke bruger den! Nu tager Du i Aar din philosophicum — —!"

„Og næste Foraar reiser jeg!" sagde Otto.

„Det kommer an paa din Curator, min Dreng!" sagde Præsten.

Nogle Dage gik. Det begyndte at blive Otto eensomt i Hjemmet. Alt dreiede sig her i en snever Kreds. Hans Aand var vant til at gjøre større Vingeslag. Han kjedede sig, og da glide Timerne jo med Sneglesflugt:

«— minutterna likasom räcka och sträcka sig. Man känner behof at göre så med» *).

Han tænkte paa Afreisen.

„Du maa lægge Veien om over Lemvig!" sagde Rosalie. „Saa vil jeg besøge Familien der nogle Dage, det vil ret glæde dem at faae Dig at see, og jeg er da saameget længer sammen med Dig. Det vil Du jo nok?"

Dagen blev bestemt, paa hvilken de vilde tage bort.

---

*) Teckningar utur Hvardagslifvet.

Aftenen forud aflagde Otto sin sidste Visit hos Præsten. De talte længe om den afdøde Bedstefader. Præsten overgav Otto endeel Papirer, blandt disse Faderens sidste Brev.

Til Ære for Otto blev nu en Flaske Viin sat paa Bordet.

„Din Skaal, min Dreng!" sagde Præsten og hævede Glasset. „Nu sidde vi neppe nogen Aften meer sammen. Der er Meget for Dig at gaae igjennem, før Du kommer saa vidt som jeg! Verden har flere Tornebuske, end Guldbjerge! Det seer ud til en bevæget Tid! Frankrige begynder et nyt Slags Felttoge i Europa og rykker vist alle de unge Mennesker med, før var det Erobreren Napoleon, der gik ud, nu er det Friheds-Ideen. Vor Herre bevare vor gode Konge, saa bliver det nok godt her tillands. Du, Otto, flyver ud i den vide Verden — bare Du dog havde din Embedsexamen først! — Men naar og hvor Du flyver hen, saa husk i meer end i een Henseende Bibelsproget: Naar Syndere lokke Dig, da samtyk ikke! Alle ville vi regjere. Phaeton vilde op i Solens Vogn, men han forstod ikke at holde Tømmerne, han stak Ild paa Landene og faldt selv ned og brak Halsen. — Jeg har Ingen derovre i Staden Kjøbenhavn, jeg kan bede Dig hilse. Alle mine Ungdomsvenner ere spredte i Øster og Vester. Er der nogle af dem i Staden, saa have de vist glemt mig. Men kommer Du engang i Regentsgaarden, sidder med de Andre og smøger en Pibe under Træet, saa tænk paa mig! der har jeg ogsaa siddet, da jeg var ung, som Du, da ogsaa Frankrigs Revolution fik mit Blod til at gaae raskere, og Frihedstankerne lode mig kneise lidt høiere med Hovedet. Det kjære gamle Træ*)! Ja, man seer nok ikke paa det, som paa mig, hvormange Aar det er siden!" Han trykkede Otto et Kys paa Panden, gav ham sin Velsignelse, og de skiltes ad.

*) Det blev alt omhugget i Slutningen af det forrige Aarhundrede, to yngre plantedes der istedet; de staae nu i fuld Væxt.

Otto var veemodig stemt; han følte, at det vistnok var sidste Gang, han saae den Gamle. Ved Hjemkomsten fandt han Rosàlie isærd med Indpakningen. Næste Morgen tidlig vilde de følges ad til Lemvig; der havde Otto ikke været i de to sidste Aar; Reisen derhen havde i gamle Dage staaet for ham som en Fest, nu var den ham næsten betydningsløs.

Han gik op paa sit lille Kammer, det var sidste Gang i hans Liv, han skulde sove her. Fra imorgen begyndte, syntes ham, et nyt Afsnit af hans Liv. Det byronske Farvel klang som gamle Melodier for Øret:

O Farvel! er det for evigt!
Nu, for evigt da Farvel*)!

Ved Daggry kjørte Vognen med ham og Rosalie ud af Gaarden. De vare Begge tause; det gik kun langsomt frem i de dybe Hjulspor. Otto saae endnu engang tilbage. En Hedelærke fløi qviddrende over hans Hoved.

„Det bliver en smuk Dag!" sagde Karlen, der kjørte for dem; hans Ord og Lærkens Sang udlagde Rosalie som et godt Varsel for Ottos hele Reise.

XIX.

Geske. Har Du kommet Sirup i Kaffeen?
Henrich. Jo jeg har.
Geske. Vær saa god, I gode Madammer, at tage til Takke!
Holbergs politiske Kandestøber.

Lemvig ligger, som bekjendt, ved en Arm af Liimfjorden. Sagnet fortæller, at i den svenske Krig tvang her en Trop fjendtlige Ryttere en Bonde til at tage sin

*) »Fare thee well, and, if for ever,
Still for ever fare thee well!»

Hest og vise dem Vei. Mørket faldt paa; de vare alt paa de høie Banker. Bonden styrede hen mod den steile Brink, de saae Lys i en Gaard paa den anden Side Fjorden. „Det er Lemvig!" sagde Bonden, „lad os nu skynde os!" han gav Hesten Sporerne, Svensken gjorde som han, og de styrtede ned; næste Morgen fandt man deres Liig. Monumentet for den raske Lemvigerbonde staaer i Sagnet og i Digternes Sange, og det er de Monumenter, som holde sig længst. Ved disse fik den nøgne Klint en aandig Skjønhed, der nok kunde maale sig med det ellers smukke Skue over Byen og Fjorden.

Rosalie og Otto kjørte ind i Byen. Det var kun to Aar siden, han var her, og Alt syntes ham i denne Tid at være svundet sammen, snevert og smaat, hvorhen han saae. I Erindringen havde det en anderledes Storhed.

Nu holdt de ved Kjøbmandens Gaard. Entreen gik gjennem Boutikken, som var decoreret med Træskoe, Uldvanter og Jernskrammel. Tæt indenfor Døren stode to Kar med Tjære. Over Disken hang en udstoppet sjelden Fisk og et heelt Bundt Filthatte til Brug for begge Kjøn. Det var en Handel en gros og en detail, som blev forestaaet af Sønnen der i Huset. Faderen selv var Nummer Eet i Lemvig, han havde Skibe i Søen, førte et fiint Huus, som det hed der i Egnen.

Stuedøren gik op, og Fruen selv, en tyk, fiirkantet Dame, med et ærligt, fornøiet Ansigt, traadte ud og tog med Kys og Omfavnelser mod dem Begge; desværre lader sig hendes gode jydske Udtale ikke gjengive i Skriftsproget.

„Nei, hvor det var prægtigt, at Jomfruen kom og tog Hr. Thostrup med. Hvor han er blevet kjøn og voxen! ja hans Mærke have vi endnu paa Døren!" hun drog Otto derhen. „Over et heelt Qvarteer har han skudt sig!"

Han betragtede Gjenstandene rundtom.

„Ja," sagde hun, „Instrumentet er kommet her, siden De var her sidst; det har Maren faaet af sin Broder. Ja, De faaer hende nok til at synge! det er forfærdeligt, saadant et Bryst hun har! sidste Pintse sang hun i Kirken med de Musikalske. Jeg kunde høre hende over Orgelværket!"

Otto nærmede sig Sophaen, over hvilken hang et stort Stykke i en prægtig forgyldt Ramme.

„Det er Marens Navneklud," sagde Fruen. „Det er meget pænt. See, det er nu alle vore Navne! ja, lad mig see, om Hr Thostrup kan gjætte, hvem det er? Her ere alle Tallene! de ere syede med Hulsting. Skibet der er Jagten Mariane, som blev kaldt op efter mig; det er Lemvig Vaaben: et Taarn staaende paa nogle Vandbølger, og her i Hjørnet læses, med eens og ueens Sting, hendes Navn „Maren, den 24 October 1828." Ja, det er nu to Aar siden. Nu har hun broderet til Sophaen en Liggepude, der er en Tyrk paa. Den gik rundt i Byen, Alle vilde de jo gjerne see den! det er forfærdeligt, hvor Maren kan bruge sine Hænder!"

Rosalie spurgte efter den fortræffelige Pige.

„Hun laver til!" sagde Fruen. „Her kommer et Par gode Venner iaften. Secretairen kommer ogsaa; saa skal han musicere med Maren. De har vel rigtignok hørt noget mere deiligt i Kjøbenhavn, vort er ganske simpelt; men de synge da efter Noder, og jeg tænker nok, Secretairen tager sin Spilledaase med. Det er deiligt! han sang forleden en lille een til Daasen, det var nydeligere, end til det store Instrument, for jeg maa sige Dem, han har nu ikke det stærke Bryst, som Maren!"

Først ved Middagsbordet samledes hele Familien. De to Personer, som der havde den nederste Plads, syntes de mest originale. De vare Boutiksvenden og Moster. Begge disse havde kun den Ære at samles med Familien ved Middagsbordet; fra Aftenselskaberne vare de aldeles udelukkede.

Svenden, der i Boutikken var den Første og nok der kunde sige nogle Ord, sad her som en stille og forknyt Skabning, med Haaret kæmmet til den ene Side af Hovedet og viste to røde, ophovnede Hænder. Ikke en Lyd undslap hans Læber; at trykke et Kys paa Fruens Haand ved Indtrædelsen, og eet ved Bortgangen, var Alt, hvad han gjorde, med Undtagelse af at spise.

Moster, som hun ikke blot kaldtes i Familien, men af alle Folk i Lemvig, var lige saa ordknap, men hendes Ansigt loe bestandigt. En blommet, rød, Kattuns Kappe sluttede sig tæt om det magre Ansigt, som store Kindbeen og hængende Læber gave noget Characteristisk. „Hun hjalp til i Huset, men kunde ikke tage Deel i fiint Selskab," som Fruen udtrykkede sig. Aldrig kunde hun glemme Moster det, hvorledes hun paa Reformationsfesten, da kun de Musikalske sang i Kirken, begyndte at synge med op af Psalmebogen, saa Graveren maatte bede hende at tie stille; men det blev hun vred over og sagde, at hun havde Lov til at prise sin Gud, ligesaavel som de Andre, og saa sang hun paa Trods! havde hun ikke været „Moster", der var af saadan en Familie, som hun var, havde man bestemt sat hende udenfor.

Hun var nu den Sidste, som kom ind og tog Plads ved Bordet. En halv Time havde de søgt efter hende, tilsidst var hun fundet. Hun stod i det yderste Hjørne af Haven, op til Trægitteret der. Udenfor var Græsset slaaet og reist i en Stak; for at see paa denne, var hun gaaet hen til Gitteret; Duften havde virket behageligt, hun havde da trykket Kindbenene op mod Rækværkets Sparrer, og nu var hun under Beskuelsen faldet i Tanker, eller rettere, ud af Tanker; man fandt hende og ruskede Bevægelse i den Drømmende. Nu var hun livlig nok, hun loe, hver Gang Otto saae paa hende. Hans Plads faldt ved det øverste Hjørne, mellem Fruen og Maren. Denne var en ret net Pige; lille, noget fyldig, hvid og rød, med gode Klæder paa. Lidt for

mange Sløifer og altfor mange Couleurer, var hendes svage Side. Hun læste i denne Tid „Kabale og Kjærlighed.“

„Den læser Du jo paa Tydsk!“ sagde Moderen. „Ja, den skal være saa deilig! jeg kan nu meget godt tale det Tydske, men naar jeg skal læse det, saa gaaer det saa langtsomt, og jeg vil nu have Ende paa en Bog!“

Manden havde den øverste Plads ved Bordet. En lille sort Hætte sad glat om hans graa Haar, et Par kloge Øine spillede ham i Hovedet. Med foldede Hænder læste han stille en Bøn og bøiede derpaa Hovedet, før han lod skride til Anretningen. Rosalie var hans Borddame. Hendes Naboe til Høire syntes meget veltalende. Det var en gammel Militair, som i sit fyrretyvende Aar var gaaet af som Lieutenant ved de Annecteerte, og havde Tilladelse til at bære Uniformen, derfor sad han i en Slags militair Frakke og med stivt Halsbind. Han var alt dybt inde i Polignacs Ministerium og Julidagenes Triumph, men havde altid det Uheld at forblande Lafitte og Lafayette med hinanden. Sønnen af Huset talte kun om Tyrekalve. Hans Borddame var en lille Jomfru fra Holstebro, hun sad pyntet som en Confirmant, med sort Silkekjole og med rødt Langshawl. Hun var i Stads, for hun var jo i Besøgelse. Samme Jomfru kunde ellers sye Skræddersyning og blæse paa Fløite, dette Sidste gjorde hun med en Slags Undseelse; ellers talte hun godt for sig, især om sørgelige Begivenheder. Viinflasken gik kun om ved den øverste Deel af Bordet; Svenden og Moster drak Øl; men det brusede deiligt, der var Rosinstilke paa.

„Det er en brav Mand, Contoirchefen, som De faaer til Curator, Hr. Thostrup!“ sagde Herren i Huset. „Jeg staaer i Rapport med ham.“

„Men det er dog besynderligt,“ afbrød Fruen, „at han kun har een af sine fem Døttre forlovet. Gaaer Pigerne ikke bedre af i Kjøbenhavn, hvad skal man saa sige herovre?“

„Nu hjælper vel Hr. Thostrup paa een af dem!“ sagde Manden. „Der er Penge, og De har jo ogsaa en Skilling; faaer De saa et Embede, kan De leve in floribus!“

Maren rødmede, skjøndt der ikke var Noget at blive rød over; hun slog endogsaa Øinene ned.

„Hvad skal Hr. Thostrup med een af dem?“ tog Fruen Ordet. „Han skal have en jydsk Pige! der er jo kjønne Frøkener nok herovre paa Herregaardene!“ tilføiede hun og lagde det bedste Stykke paa hans Tallerken.

„Give de kongelige Skuespillere nogle kjønne Syngestykker?“ spurgte Maren og gav Samtalen en anden Retning.

Otto nævnede forskjellige Stykker, deriblandt: Jægerbruden.

„Det skal være forfærdeligt!“ sagde Lieutenanten. „Ulvesvælget skal være saa naturligt, med et Vandfald og en Ugle, der slaaer med Vingerne. Borgemesterens Mimi har faaet Brev fra en Jomfrue i Aarhuus, som har været i Kjøbenhavn og seet det. Det var saa skrækkeligt, at hun holdt for Øinene og havde nær faaet Ondt paa Comedien. Det er et prægtigt Theater, de have!“

„Ja, men vort lille Theater var dog ganske net!“ sagde Fruen. „Det var ret kjedeligt, at det Dramatiske saaledes skulde gaae ind. Det sidste Stykke, vi gave, det husker jeg saa godt. Det var: „de Sandsesløse“; da laae jeg syg. Jeg vilde saa gjerne see det, og saa var hele Personalet saa galant at spille det nok engang, og det hjemme her i Salen, hvor jeg laae paa Sophaen og saae til. Det var en overordentlig Opmærksomhed af dem. De kan tænke, Borgemesteren spillede selv med!“

Til Ære for de Fremmede skulde man efter Bordet drikke Caffe i Haven, hvor der under Blommetræerne var en Gynge. Siden var arrangeret en Seiltour paa

Fjorden. En lille Jagt af Kjøbmandens laae just udlosset ved Skibsbroen.

Otto fandt Maren og Jomfruen fra Holstebro siddende i Lysthuset. De skjulte forskrækket Noget, da han kom.

„Mine Damer har Hemmeligheder! Tør man ikke blive indviet i disse?"

„Næ, slets ikke!" svarede Maren.

„Det er skrevne Digte, De har i den lille Bog!" sagde Otto og nærmede sig dristigt. „Maaskee eget Arbeide?"

„O, det er bare min Tankebog!" sagde Maren og rødmede. „Naar jeg læser noget rigtigt Kjønt, saa skriver jeg det af, for vi kunne ikke beholde Bøgerne."

„Da tør jeg nok see det!" sagde Otto. Hans Øie faldt paa det skrevne Blad:

„So fließen nun zwey Wasser
Wohl zwischen mir und dir.
Das eine sind die Thränen,
Das andre ist der See!" *)

læste han. „Det er meget smukt. „Der verlorne Schwimmer" hedder Digtet. Ikke sandt?"

„Ja, jeg har skrevet det ud af Secretairens Tankebog; han har saa mange nydelige Stykker!"

„Den Secretair har mange Fortræffeligheder!" sagde Otto smilende. „Tankebog, Spilledaase —!"

„Og en Seglsamling!" tilføiede Jomfruen fra Holstebro.

„Jeg maa læse flere!" sagde Otto, men Damerne flygtede med blussende Kinder.

„Er De allerede paa Spil, Hr. Thostrup!" sagde Fruen, som traadte ud i Haven. „Ja, De veed ikke, hvor Maren har længtes efter Dem, hvor meget hun har talt om Dem. De skrev os aldrig til; vi fik ingen Ting at vide, uden naar Jomfru Rosalie fortalte

---

*) „Des Knaben Wunderhorn."

os lidt af Deres Breve. Det var ikke smukt af Dem! De og Maren har dog altid været kaldt Kjærestefolk. De var to kjønne Børn begge to, og De har ikke taget Skade af at voxe." —

Klokken Fire samledes allerede Aftenselskabet, en heel Flok unge Damer, et Par gamle og Secretairen, der udmærkede sig ved en Samling af Signeter, som i et langt Uhrbaand ideligt slog ham paa Siden af Maven, og ved et skinnende, hvidt Kalvekryds, stive Flipper og en Hanekam, hvori hvert Haar syntes at ligge i en affecteret Stilling. De vandrede Alle ned mod Fjorden. Otto havde nogle Forretninger, saa han kom noget efter. I det han ene gik gjennem Gaarden, hørte han fra Baghuset et frygteligt vildt Skrig, der gik over i en hæs Hulken, forskrækket traadte han nærmere, og saae nu Moster sidde midt oppe mellem de store Klyner*). Præstinden i Delphi kunde ikke see mere forstyrret ud. Hun havde revet sin Kattuns Kappe af Hovedet, det lange graa Haar fløi hende om Skuldrene, med Føddrene trampede hun som et arrigt Barn paa de store Tørv, saa enkelte fløi i forskjellig Retning. I det hun saae Otto, blev hun øieblikkelig rolig, men snart knugede hun de magre Hænder for Ansigtet og hulkede høit. At faae Svar paa, hvad hun feilede, var ikke tænkeligt.

„O, hun er kun krakilsk!" sagde Pigen, som Otto henvendte sig til. „Moster er vred, fordi hun ikke er inviteret med ud at seile. Saaledes bærer hun sig altid ad! hun kan være ond! forleden hun skulde hjælpe mig at vride Lagener, vred hun altid til den samme Side som jeg, saa vi aldrig kunde blive færdige, og det gjorde saa ondt i mine Hænder!"

Otto vandrede til Fjorden. Seilet blev heiset, Secretairen tog sin Spilledaase frem, og saa glede de under Toner hen over Vandet i det brændende Solskin.

---

*) Tørv.

Ovre paa den anden Side skulde drikkes Thevand, og saa skulde Maren synge. Moderen bad hende om den med de stærke Toner i, for Otto skulde høre det Bryst, hun havde.

Hun sang „Dannevang". Der var en ualmindelig Styrke i Stemmen, men ingen Skole, intet Foredrag.

„Saadan en Stemme troer jeg ikke, de har ved Theatret i Kjøbenhavn!" sagde Secretairen med afgjørende Alvor.

„De maatte ønske sig saadant et Bryst!" sagde Lieutenanten.

Nu skulde Secretairen synge, men han var noget forkjølet, det var han da altid.

„De maa synge til Daasen!" sagde Fruen, og hendes Ønske blev opfyldt; havde Maren begyndt med, kunde man have troet, at det var en Leeg mellem Boreas og Zephyr.

Nu blev der spadseret, drukket Thee, og saa skulde man hjem for at have lidt at leve af, Fisk, Steg, lidt kogt Skinke og andre gode Sager.

At tænke paa Afreise næste Morgen, kunde paa ingen Maade tillades Otto; et Par Dage skulde han blive, samle Kræfter til at tage fat ovre i Kjøbenhavn. Kun een Dag endnu vilde han nyde alle de Goder, man overvældede ham med. Han længtes efter andre Mennesker, efter en mere aandrig Omgivning. For to Aar siden havde han ypperligt smeltet sammen med Alle disse her, fundet dem interessante og aandfulde, nu følte han, at Lemvig var en lille By og Menneskene fortræffelige, gode Mennesker.

Næste Dag bragte atter prægtige Anretninger, god Mad og Viin, det var til Ære for „Hr. Thostrup." Hans Skaal blev drukket, Maren var mere fortrolig, Moster havde glemt sin Sorg og sad igjen med det leende Ansigt ved Siden af den forknytte Boutiksvend. Der maatte ellers skyndes lidt med Taffelet, thi Byens Sprøite skulde ud at prøves, og den Stads,

meente man, Otto skulde tage med, eftersom det traf sig saa heldigt.

„Men hvor kan Mo'er troe, at det vil more Hr. Thostrup?" sagde Maren. „Det er jo ikke Noget at see!"

„Det har før moret ham!" svarede Fruen. „Det er ogsaa til at lee af, naar Drengene løbe under Sprøite-Regnen og faae Straalen lige i Nakken."

Hun talte om Otto før og nu; han var bleven saa kjøbenhavnsk, ja saa fiin og net, baade i Snittet paa Klæderne og i Manererne; dog fandt hun Leilighed til at give ham endnu et lille Vink til det Finere; tænk dog! han tog med Fingrene det hvide Sukker til sin Caffe.

„Men hvor er Sølvtangen? den massive Sølvtang?" sagde hun. „Maren, lader Du ham tage med Fingrene?"

„Det er beqvemmere!" svarede Otto. „Det gjør jeg altid."

„Ja, men havde her været Fremmede," sagde Fruen i en venlig belærende Tone, „saa havde vi, ligesom De veed Madammen gjorde, maattet kaste Sukkeret ud af Vinduet!"

„I de høiere Selskaber, hvor man har rene Fingre, bruger man disse!" sagde Otto. „Det fik aldrig Ende at tage med Tangen!"

„Den er af massivt Sølv!" sagde Fruen og veiede den i Haanden.

Mod Aften gik Rosalie i Haven under Blommetræerne. „Disse minde mig ogsaa om mine Bjerge. Denne Frugt er den eneste, som der ret vil trives. Lemvig ligger, som Le Locle, i en Dal!" hun pegede smilende paa Bakkerne rundt om. „Hvor det ellers er en stor Forandring at være her, imod hjemme paa din Bedstefaders Gaard. Der er jeg bleven saa vant til Ensomhed, at her næsten er mig alt for levende. Den ene Adspredelse følger jo ovenpaa den anden."

Det var just det, Otto savnede. Kjøbstadslivets Smaalighed trættede ham, han kunde ikke more sig derved, ikke gribe ind deri.

Næste Morgen tidlig vilde han tage bort. Det vilde blive for slemt at kjøre i Solheden den tørre Vei, sagde de Allesammen, han maatte og skulde blive til ud paa Eftermiddagen, da blev det kjøligt, det var ogsaa langt behageligere at reise om Natten. Rosalies Bønner gjorde Udslaget. Altsaa efter Middagsbordet og Caffen skulde Vognen være forspændt.

Det var den sidste Dag. Maren var noget alvorligt stemt. Hun havde et Stamblad, som Otto maatte skrive paa; nu kom han nok aldrig mere til Lemvig, meente hun. Som Børn havde de dog leget sammen. Siden han kom til Kjøbenhavn, havde hun mangen Aften sat sig op i Gyngen ved Lysthuset og tænkt paa ham i Kjøbenhavn. Hvo veed, om hun ikke havde gjort det Samme, da hun skrev ud af Secretairens Tankebog:

„So fließen nun zwey Wasser
Wohl zwischen mir und dir —“

Havet strømmede jo mellem Aarhuus og Kjøbenhavn.

„Maren kommer maaskee derover til Vinter!“ sagde Fruen. „Men vi tør ikke endnu snakke høit derom, da det ikke er afgjort. Det vilde rigtig muntre hende! hun er i den sidste Tid bleven saa trist, skjøndt vor Herre veed, vi negte hende ingen Fornøielse!“

Nu arriverede en Snees Breve fra forskjellige Bekjendtere og fra deres Bekjendtskab: om ikke Hr. Thostrup vilde uleilige sig med at besøge dette til Viborg, disse til Aarhuus, og de andre til Kjøbenhavn; en heel Ladning var der, som man faaer den i Stæderne, ligesom der ingen Post gik gjennem Landet.

Vognen holdt for Døren.

Rosalie brast i Graad. „Skriv mig til!“ sagde

hun. „Dig selv seer jeg aldrig meer! Hils mit Schweits, naar Du kommer der!"

De Andre vare lystige. Fruen sang:

„O gid jeg flyve kunde, som en Sky!"

Jomfruen fra Holstebro neiede med et Stamblad i Haanden, som hun endnu maatte bede Hr. Thostrup at skrive paa. Maren rakte ham Haanden, rødmede og trak sig tilbage, men da Vognen rullede afsted, viftede hendes hvide Lommetørklæde fra det aabne Vindne: „Lev vel! Lev vel!"

XX.

Holdt! saa raabte med Kraft og med tordnende Stemme Patroklos.
Iliaden ved Wilster.

Skilsmissen fra Rosalie, Familiens Gjæstfrihed og deres oprigtige Deeltagelse rørte Otto; han tænkte paa de sidste Dage, paa hele sit Ophold i Hjemmet. Bedstefaderens Død gjorde dette til et Livs-Affnit af Betydenhed. Den stille Aften og den eensomme Vei stemte endnu mere Sindet til Eftertanke.

Hvor oplivende og interessant havde ikke i gamle Dage et Besøg i Lemvig været for ham! Det gav da Stof til flere Ugers Samtale med Rosalie, nu laae det betydningsløst for ham. Menneskene der vare jo dog de samme, hos ham maatte altsaa Forandringen ligge. Han tænkte paa Kjøbenhavn, som stod ham saa høit, tænkte paa Menneskene der.

„I Grunden er Forskjellen dog ikke stor!" sagde han. „I Kjøbenhavn ere de selskabelige Brændpunkter flere, Interesserne mere forskjellige; Dagen selv bringer Variation i Samtalen, og man kan vælge sit Selskab, Massen derimod har noget Spidsborgerligt, det titter frem, selv under Balkjolen, som viser sig ved Hoffet;

det kommer til Syne i den rige Grosserers Salon, som hos Brændevinsbrænderen, hvis Eiendomme kunne gjøre ham og to af Bryggerknægtene valgbare. Det er den samme Ret, der præsenteres os; i Smaabyerne faaer man den paa Pottemagerleer, i Kjøbenhavn derimod paa Fajance. Har man kun Mod, i de saakaldte høiere Kredse, àt trænge gjennem den Glasur, som kun er skabt ved et større Selskabs Liv, ved at leve med i Verden, da skal man hos mange Damer af Stand, hos mangen Adelsmand, der sidder paa første Bænk, ikke blot i Theatrets Parquet, snart finde det tomme tonløse Leertøi; som hos Fruen i Lemvig, kan en Dejeuner eller Soirée beskjæftige baade før og efter, som en Verdens-begivenhed. Et Hofbal, hvor Sønnen eller Datteren figurerede, er liig med det brillanteste Udfald af en Embeds-Examen. Autoriteterne i Lemvig smile vi af, og saa løber dog Mængden hos os kun efter Autori-teter og Blade. Det er saadan en Art Uskyldigheds-Tilstand. Hvor mangen fattig Officeer eller Student maa ikke ved den Riges Bord spille Boutiksvendens forknytte Rolle, og taknemlig kysse Haanden paa Fruen, som har Ret til at fordre Taknemlighed. Hvad gjør ikke, hos Mængden i Theatret: „et forfærdeligt Bryst" —? Kraft i Stemmen, der ret kan trænge gjennem Aandens Pundtlæder, erholder et stormende Bifald, medens Smag og Foredrag kun opfattes af de Enkelte. Skuespilleren kan være vis paa Bifaldsklap, dersom han kan tordne frem sin Udgangs-Replik. Komikeren er vissere paa Bravoraab, naar han gjør en Plathed, gnider Benene mod hinanden, end naar han siger en lille Replik med Aand og Genialitet. Det massive Sølvtøi i Huset giver mangen Frue Dristighed til at belære, hvor hun kunde have godt af at lære. Mangen Dame gaaer, som Jomfruen fra Holstebro, altid i Silke og med Langschawl; spørger man hende om hendes Metier, da er denne i det Høieste Skræddersyning, hun har ikke engang det lille Bitalent at kunne blæse paa Fløite. Hvormange skrive ikke, som Maren, ud af

Andres Tankebøger, og excellere ikke Spilledaaserne, saa hører man dog megen Daase-Musik og opvartes med Stemmer, der ere lige saa ubetydelige, som Secretairens."

Disse vare omtrent Ottos Reflexioner, og det var vist en god Følelse, som laae til Grund for dem. Vi, i vor Dom, maa huske, at han var saa ung: kun i et Aar havde han kjendt Kjøbenhavn, ellers havde han vist tænkt ganske anderledes.

Natten udbredte sig over Heden, Himlen var klar. Kun langtsomt bevægede Vognen sig fremad, i det dybe Sand. Den eensformige Lyd, den uforandrede Bevægelse, Alt virkede søvnbringende paa Otto. Et Stjerneskud spillede, som en Ildstøtte hen ad Himlen, det vakte ham et Øieblik, men snart bøiede Hovedet sig igjen, og han sov dybt og fast.

Det var alt en Time over Midnat, da han vaktes ved et høit Raab. Vognen holdt pludselig stille. Han foer op; en Ild brændte foran, og mellem den og Hestene stode to Skikkelser, som havde taget fast i Lædertøiet. Tæt ved laae en Karre, under hvilken var redt et Slags Seng, hvori sov en Kone og nogle Børn.

„Vil I kjøre op i Suppekjedelen?" spurgte en barsk Stemme, i det den Anden skjendte i et Kaudervelsk, Otto ikke forstod.

Det var gaaet Kudsken, som ham, kun at denne lidt senere var faldet i Søvn; Hestene vare komne ud af Sporet, og, uvist hvorlænge, havde de nu kjørt hen over den veiløse Deel af Heden. En Trop af de saakaldte Natmændsfolk, der nomadisk drage om i disse Egne, havde her opslaaet deres Natteqvarteer, gjort Ild og hængt Kjedelen over for at tage nogle Stykker af et Lam, de havde erobret paa Reisen.

De vare omtrent en halv Time borte fra Landeveien, sagde en gammelagtig Kone, som lagde afskaaren Lyngtop under Kjedelen.

„En halv Time?" gjentog en Stemme paa den

anden Side af Vognen, og Otto saae der en Mand, indsvøbt i en stor graa Rytterkappe, strække sig i Lyngen. „Det er intet Qvarteer til Veien, naar man veed at styre ad den rette Kant.“

Mandens Udtale klang vel lidt fremmed, men den var reen og ublandet for det Kaudervelske, de Andre blandede i deres Tale. Stemmen syntes Otto bekjendt, hans Øre veiede hver Betoning, og Blodet løb ham hurtigere gjennem Aarene: „det er tydske Heinrich, mit Livs onde Engel!“ følte han, og trak sin Kappe tættere op om sig, saa Ansigtet skjultes.

En halvvoxen Dreng reiste sig og tilbød at være Fører.

„Men to Mark maa Grumslingen have!“ sagde Konen.

Otto nikkede bejaende og saae endnu engang ned paa Manden, i hvem han troede at gjenkjende tydske Heinrich; denne havde atter ligegyldigt strakt sig ud i Lyngen og syntes ikke at ville indlade sig i videre Samtale.

Konen forlangte forud Betaling og fik den. Drengen dreiede Hestene til Siden, Ilden blussede i det Samme høit imellem Klynerne, en stor Hund med et løst Reeb om Halsen sprang frem og fulgte gjøende med Vognen hen over Heden i den slumrende Nat.

O. T.

Anden Deel.

I.

Die Poesie braucht nicht immer Schmerzen, der Regenbogen wölbt sich auch im unbewölkten blauen Himmel.

Jean Paul.

Vi ere igjen i Kjøbenhavn, hvor vi finde Otto, og kunne hver Dag vente Vilhelm, Frøken Sophie, og den fortræffelige Mama; dennes Ophold var kun bestemt til nogle Uger. For at høre om Ankomsten, besluttede Otto at aflægge en Visit, hvor de vare i Vente; vi kjende Huset, vi have før været der til en Julefest; her fik Otto sit adelige Stamtræ.

Vi ville gjøre lidt nøiere Bekjendtskab med Menneskene der. Manden selv var, hvad man kalder, et godt Hoved, havde en fortræffelig Viinkjælder og var, som een af Vennerne sagde, en god L'Hombre-Spiller. Men Sjælen i Huset, den oplivende Genius, som drog Alt, hvad der havde Aand og Ungdommelighed, til denne Kreds, var Fruen. Smuk kunde hun slet ikke kaldes, men man glemte det efter faa Minutter, fortryllet af hendes naturlige Livlighed, Aand og Ligefremhed. En sjelden Lethed i at gribe komiske Smaatræk af Hverdagslivet, en godmodig Originalitet i at fremsætte disse, gav hende altid rigeligt Stof til Underholdning. Det var, som om Naturen, i Tankeløshed, havde skabt et intetsigende Ansigt, men derpaa havde stræbt at gjøre Feilen god igjen, ved at indaande det

en Sjæl, der kunde vise sin Skjønhed, selv gjennem matte blaa Øine, blege Kinder og almindelige Former.

Idet Otto traadte ind i Værelset, hørte han Musik. Han lyttede. Weyse eller Gerson maatte det være.

„Det er Professoren!“ sagde Tjeneren, og Otto aabnede sagte Døren, uden at banke paa.

Astrallampen brændte paa Bordet. I Sophaen sad to unge Damer. Fruen tilnikkede Otto et mildt Velkommen, men lagde derpaa smilende Fingeren paa Munden for at tyde Taushed, pegede paa en Stol, hvor han satte sig og lyttede til de bløde Toner, der, som Aander, bølgede fra Fortepianoet, hvor Kunstneren sad. Det var, som om Sjælens henslumrende Tanker og Følelser, beslægtede i hvert Bryst hos de forskjellige Nationer, havde faaet Stemme og Sprog. Phantasierne hendøde i et blødt aandigt Piano. Saa let har Raphael aandet Madonna di Foligno paa Skyen; hun hviler der, som Sæbeboblen hviler, naar den berører et Fløiel. Tonernes Hendøen var som den Elskendes Kjærlighedstanke, idet Øiet lukker sig og Hjertets levende Drøm umærkeligen glider over og forsvinder i Søvnen. Virkeligheden er forbi.

Ogsaa her taug Tonerne.

„Der Bettelvogt von Ninive,
Zog hinab zum Genfersee,
Hm, hm!“*)

begyndte igjen Kunstneren med en Originalitet og et Lune, som greb hele Selskabet. Alt for snart brød han op, efter at have fortryllet ved sine egne Skatte og Folkelivets Curiosa fra Tonernes Verden. Først da han var borte, fik Beundringen Stemme. Hans Phantasier klang endnu i hvert Hjerte.

„Han fortjente at være europæisk bekjendt!“ sagde

*) En gammel tydsk Folkevise.

Fruen. „Hvor Faa i Verden kjende Weyse og Kuhlau!"

„Det er det Ulykkelige for en Kunstner," sagde Otto, „at blive født i et lille Land. Hans Arbeider blive kun Manuscript for Venner. Vor Høresal strækker sig fra Skagen til Kiel; der lukkes Døren!"

„Man maa trøste sig med," sagde Fætteren af Huset, hvem vi kjende fra hans Vers ved Juletræet, „alt Stort og Godt kommer eengang til Erkjendelse. Nationerne ville vide Besked med alt Herligt i Aandens Rige, enten det blomstrer i et lille eller i et stort Land; Imidlertid er Kunstneren rigtignok død, men saa maa han faae Opreisning i en anden Verden!"

„Jeg troer nok," sagde Fruen, „han ønskede lidt forud hernede, hvor det nu engang er saaledes arrangeret, at den Udødelige maa bøie sig for den Dødelige."

„Vist nok!" svarede Otto. „Tidsalderens store Mænd ere som Bjerghøiderne; det er disse, som vise Landet i det Fjerne og give det Anseelse, men selv have de det magert og koldt. Man kjender ikke engang ret deres Høider."

„Meget smukt!" sagde Fruen, „De taler som en Jean Paul!"

Døren aabnedes i det Samme, og man overraskedes ved Frøken Sophies, Vilhelms og den kjære Mamas Indtrædelse. Først næste Aften havde man ventet dem. De havde reist den hele Dag gjennem Sjælland.

„Vi vare komne til Middagsbordet," sagde Sophie, „men min Broder kunde ikke blive færdig i Roskilde, aa havde han glemt at bestille Heste, og saa var der andre smaa Malheurer. Vi bleve der hele sex Timer! Mama fik sig der en Inclination, hun forelskede sig formeligt i en ung Pige, den smukke Eva!"

„Ja, hun er nydelig!" sagde den gamle Frue. „Har jeg ikke Ret, Hr. Thostrup? De og min Vilhelm havde jo allerede gjort hende interessant for

mig. Hun har noget saa Nobelt, saa Fiint, som man sjelden finder hos den simplere Classe; hun fortjente at komme mellem mere dannede Mennesker."

„Otto, hvad skal vore Hjerter sige," udbrød Vilhelm leende, „naar det gaaer saaledes med Mama?"

Man samlede sig om Theebordet. Vilhelm tiltalte Otto med det fortrolige Du, som jo denne selv havde opfordret ham til. „Vi ville klinke med Theevand og forny e Broderskabet!"

Otto smilede, men saa forunderlig veemodigt, uden at sige et Ord.

„Det er Erindringen om den gamle Bedstefader!" tænkte Vilhelm og lagde sin Haand paa hans Skulder. „Du hilses da fra Kammerjunkeren og hans Damer. Jeg troer, Jomfruen lagde Dig gjerne i sin Syæske, lod det sig gjøre!"

Otto blev taus; men i hans Sjel var en forunderlig Bevægelse: det bliver en egen Sag at fremvise Motivet, der saa ganske laae i hans Eiendommelighed; det greb ind i Sjælens Mysterier; Mængden kalder det Særhed hos den Enkelte, Psychologen finder deri en dybere Betydning, som Forstanden ikke kan udgrunde. Man har Exempler paa, at Mænd, der ellers viste Kraft paa Legeme og Sjæl, have ved Duften af en Rose følt Afmagt; Andre ere bragte i krampagtig Tilstand ved Berørelsen af graat Papiir. Det lader sig ikke forklare; det er een af Naturens Gaader. En lignende slappende Fornemmelse opfyldte Otto, idet han første Gang hørte Vilhelm tiltale ham med et Du. Det var, som om det sjælelige Baand, der holdt dem sammen, løstes, og Vilhelm blev ham fremmed. En Umulighed var det for Otto at svare igjen med „Du"; dog følte han paa samme Tid det Urigtige i sin Opførsel, denne Særhed, og han vilde bekjæmpe den, han gjorde Vold paa sig selv, fik en Art Veltalenhed, men intet Du kom over hans Læber.

„Din Skaal, Otto!" sagde Vilhelm og stødte Koppen imod hans.

„Skaal!" svarede Otto med et Smiil.

„Det er sandt!" begyndte Fætteren, „jeg lovede forleden at bringe mine Avertissementer med; første Bind er sluttet!" og han trak en Bog op af Lommen, hvori var indklæbet en Samling af de meest originale Adresseavis-Bekjendtgjørelser, som man endnu daglig finder dem.

„Ja, jeg har et til dem!" sagde Fruen, „jeg fandt det forleden, det er fortræffeligt! „En Kone ønsker sig et lille Barn paa Flaske!"

„Her er ogsaa et meget godt!" sagde Vilhelm, som begyndte at bladdre i Bogen: „En Dreng, ogsaa af den mosaiske Troesbekjendelse, kan blive antagen i Snedkerlære; men uden at han vil spise Alt, hvad der falder i Huset, kan det ikke nytte han melder sig!" — „Det er rigtignok en haard Betingelse for den arme Dreng!"

„Næsten hver Dag kan man læse," sagde Fætteren, „til Skuespillet iaften eller imorgen kan erholdes en god Plads i tredie Etage i Christenbernikovstræde!" det er dog en temmelig god Strækning borte fra Theatret!"

„Theatret!" udbrød Herren i Huset, der netop traadte ind, for at tage Plads ved Theebordet. „Man kan strax høre, hvo det er, som taler! Nu er han ved Theatret igjen! det Menneske kan ikke tale om Andet! der maa virkelig sættes en Mulct, som han erlægger, hvergang han siger det Ord: Theatret! jeg vil ikke sætte den høiere end til to Skilling, og jeg tør love for, at før Maaneden er ude, har han maatte give alle sine Lommepenge, Kjole og Støvler oven i Kjøbet, til at betale Mulct og Bøder. Det er en sand Manie hos det Menneske! Jeg kjender ingen blandt mine unge Venner," tilføiede han med et ironisk Smiil til Vilhelm, „slet ingen, der har en saadan staaende Kjephest, som vor gode Fætter!"

„Her gjør Du ham Uret!" sagde Fruen, „sæt ham ikke i Mulct, ellers sætter han Dig ind i en Vaudeville! Desuden, Du lever i Politik, Fætter i Theater-

væsen, Vilhelm i Generalbas og Hr. Thostrup i lærde Materier! saaledes er enhver af Eder en lille Nagle i de forskjellige Verdens Hjul; den, som foragter den Anden, viser derved, at han anseer sit Hjul for det første, eller troer, at Verden er en Hjulbør, som gaaer paa eet Hjul! nei, den er en mere kunstig Maskine."

Ud paa Aftenen, da Selskabet brød op, fulgtes Otto og Vilhelm ad.

„Jeg troer ikke," sagde denne, „at Du endnu har sagt Du til mig. Det er Dig dog kjært?"

„Det var mit eget Ønske, min egen Bøn!" svarede Otto. „Jeg har ikke lagt Mærke til, hvad Udtryk jeg brugte!" Han blev taus. Vilhelm selv syntes at være beskjæftiget med fremmede Tanker, i hvilke han pludselig udbrød: „Det er dog en Velsignelsens Gave at leve! Aldrig bør man skabe sig Sorger, som ikke ere til. Carpe diem, siger den gamle Horats!"

„Det ville vi!" sagde Otto, „men nu maae vi først tænke paa Examen."

De trykkede hinanden i Haanden og bøde Farvel.

„Jeg hørte da intet Du!" sagde Vilhelm ved sig selv. „Han er en Original, og dog holder jeg af ham! deri bestaaer maaskee min Originalitet!"

Han kom paa sit Værelse, her havde Vertinden pyntet op, faaet Bøger og Papirer i den ziirligste Orden, det vilde da for Vilhelm sige: Uorden; Papirerne mellem hverandre og Bøgerne i Række. Selv Lampen havde faaet en ny Plads; det kaldtes at ordne.

Smilende satte han sig ved Claveret, det var saa længe siden, de to havde sagt hinanden god Dag! Han gjorde nogle Løb, og snart gik det over i Phantasier. „Det er smukt!" udbrød han. „Men det er ikke mit eget! hvor hører det hjemme? Det smelter sammen med mine egne Følelser!" han spillede igjen. Det var et Thema af Tancredi. Altsaa af Rossini, just af den Componist, vor musikalske Ven meest saae ned paa;

hvor kunde han da gjætte, hvem der havde skabt disse Toner, som nu talte til hans Hjerte? Han følte sit hele Væsen gjennemtrængt af en Velværen, en Livsglæde, hvis Aarsag han ikke erkjendte. Han tænkte paa Otto med en Varme, som dennes sælsomme Opførsel ikke fortjente. Alle Kjære foresvævede ham saa elskelige. Det var eet af de Øieblikke, som alle Gode kjende; man føler sig at være et Led i den store Kjærligheds-Kjæde, som sammenholder Skabningen.

Saalænge Rosens Knop er sammenfoldet, synes den uden Duft; dog behøves der kun een Morgen, og den aabner sig; den fine Aande strømmer fra Purpurmunden. Det er kun et Moment, det er en ny Tilværelses Begynden, der alt længe laae skjult i Knoppen selv, men man seer ikke Tryllestaven, som bevirkede Forandringen. Denne Aandens Berøren skete muligt Timen forud. Maaskee den sidste Aftenstraale, som faldt paa Bladene, gjemte disse Kræfter! Havens Roser maae aabne sig, Hjertets følge de samme Love. Var dette Kjærlighed? Den er jo, som Digteren siger, en Liden, den er, som Sygdommen hos Muslingdyret, ved hvilken Perlerne blive skabte. Men Vilhelm var ikke syg, han følte sig just fuld af Kraft og Livslyst. Digterens Billede med Muslingen og Perlen klinger smukt, men det er falskt. De fleste Poeter ere ikke stærke i Naturhistorien, og derfor begaae de mange Synder mod denne. Perlen fremkommer ikke ved Sygdom hos Muslingen; naar en Fjende angriber den, udsender den til Forsvar Draaber, som forvandle sig til Perler. Det er just en Kraft og ingen Svaghed, der skaber det Skjønne. Urigtigt bliver det, at kalde Kjærlighed en Liden, en Sygelighed; den er just en Livskraft, som Gud har nedlagt i det menneskelige Bryst, den opfylder vort hele Væsen, som Duften opfylder hvert Blad paa Rosen, og aabenbarer sig da, under Livets Kampe, som Perler af Værd.

Disse Tanker vare ganske Vilhelms, og dog var

det ham ikke fuldkomment klart, at han elskede med hele sin Sjæl, som man kun een Gang elsker.

Næste Formiddag aflagde han Visit hos Weyse.

„De tager til Roskilde?“ sagde Vilhelm; „nu har jeg saa ofte hørt Dem paa Orgel her i Frue Kirke; jeg kunde ogsaa have Lyst at høre Dem der ude i Domkirken. Naar jeg nu gjorde denne Reise, vilde De da phantasere for mig?“

„De kommer ikke!“ sagde Kunstneren.

„Jeg kommer!“ sagde Vilhelm og holdt Ord. To Dage efter denne Samtale rullede han gjennem Roskildegader.

„Jeg kommer for et Væddemaals Skyld! Jeg skal høre Weyse spille paa Orgel!“ sagde han til Verten, skjøndt han behøvede ingen Undskyldning til ham.

Bulwer har i sin Roman: Pilgrimen ved Rhinen med uendelig megen Ynde og Fiinhed fremmanet en Alfeverden. De aandige Smaa bølge der, som Luftningen over den materielle Virkelighed, man nødes til at troe paa deres Tilværelse. En Genius, stærk som den, der begeistrede Bulwer, herlig som hiin, der tilaandede Shakespeare den Duft, vi finde udbredt over Skjærsommernatsdrømmen, opfyldte Vilhelm. Weyses Toner, Orgelets dybe Melodier i den gamle Domkirke kaldte ham jo til den stille By! Hjertets mægtige Toner kaldte! Ved disse fik selv det Hverdags en Colorit, et Skjønheds Udtryk, som det, Byron viser os i Ordene, Thorvaldsen i den haarde Steen og Correggio i Farverne.

Vi have af Goethe et deiligt Digt: Amor als Landschaftsmaler. Digteren sidder paa en Fjeldspids, og seer frem for sig i Taagen, der udspændt, som Lærredet paa Staffeliet, dækker Alt i Høide og Brede; da kommer Kjærlighedsguden og lærer ham at male et Billede derpaa. Den Lille tegner nu med sin rosenrøde Finger et Billede, som Naturen og Goethe giver os det. Var Digteren her, vi kunde ikke byde ham et Fjeld at tage Plads paa, men dog noget, ved

Sagn og Sange lige saa Herligt. Han vilde da synge: Jeg satte mig paa den mosgroede Steen over Kjæmpehøien; Taagen var, som et udspændt Liin. Kjærlighedsguden begyndte sin Tegning derpaa. Øverst malede han en deilig Sol; dens Straaler blændede! Skyernes Kanter gjorde han som Guld og lod Straalerne trænge igjennem dem; malede da de fine, lette Grene af friske, duftende Træer; drog Høiene, den ene efter den anden. Halvskjult bag disse laae en lille By, men en mægtig Kirke hævede sig over den, to stolte Taarne, med høie Spiir, ragede op i Luften, og under Kirken, til langt ud hvor Skove begrændsede Horizonten, tegnede han en Fjord, saa naturlig, den syntes at lege med Solstraalerne, det var, som om de skvulpede mod Kysten. Nu kom Blomster! Mark og Eng gav han Farve, som Fløiel og Ædelstene; og paa hiin Side Fjorden hensmeltede de sorte Skove i en blaalig Taage. „Jeg kan male!" sagde den Lille, „dog det Sværeste er tilbage!" og nu tegnede han med den fine Finger, just der, hvor Solen virkede meest kraftig med sine Straaler, en Pige, saa yndig, saa fiin, med mørkeblaa Øine og Kinder saa røde, som den purpurrøde Finger, der dannede Billedet. Og see! en Luftning rørte sig, Træernes Blade bævede, Vandets Flade krusedes, Pigens Kjortel bevægede sig, Pigen selv kom nærmere, Billedet selv var Virkelighed! og saaledes var hos Vilhelm Skuet af den gamle Kongestad, Domkirkens Taarne, Fjorden, de fjerne Skove og — Eva.

Det rene Hjertes første Kjærlighed er hellig! Det Hellige kan antydes men ikke udtales — —! Vi vende tilbage til Otto.

II.

Det er Mennesket, der vinder
Betydning for en Digters Phantasie,
Og ikkun da, naar hans Geni
For vor Betragtning levende har stillet
Et klarere, men ei forædlet Billed'
Af Mennesker og Ting, der existere,
Har han forstaaet at idealisere.
H. Hertz.

Vi rykke nogle Uger fremad. Det var mod Slutningen af September, Examen philosophicum var nær. Beskjæftigelsen med denne havde været en Undskyldning for Otto, at han endnu ikke havde aflagt Besøg i sin Curators, Contoirchef Bergers Familiekreds. Dette blev imidlertid indledet ved at træffe Fruen i Contoirchefens Stue, en Dag Otto kom til ham, for at aftale nogle Sager. Vi vide, her er fem Døttre i Huset, kun den ene er forlovet, og dog er det dannede Piger, huuslige Piger, som Moderen ved flere Leiligheder forsikkrede.

„Saa har jeg endelig den Ære, at gjøre Deres Bekjendtskab!" sagde Fru Berger. „Ja, mig og Børnene gjælder rigtig nok ikke Visitten. Men nu slipper De ikke, før De har drukket en Kop Caffe med os. Det seer rigtig nok lidt forstyrret ud derinde. Pigerne sye Kaaber, for Vinteren staaer paa. Vi ville ikke genere os for Dem! De skal være, som et Led af Familien, men saa maa De smukt komme til os. Hver Torsdag spiser vor Svigersøn hos os, vil De da tage til Takke? Nu skal De lære mine Døttre at kjende."

„Og jeg maa paa Contoiret! sagde Manden. „Altsaa lad det være en Aftale med Torsdagen! Vi spise Klokken Tre, og ved Caffen musicerer Laide!"

Fruen førte nu Otto ind i Dagligstuen, hvor han fandt de fire Døttre med Syjomfruen i fuld Virksomhed; den femte Datter, Julie, var, som han erfarede, i Boutikker for at tage Prøver; hun havde ogsaa løbet igaar, men af dem, hun fik, kunde Couleurerne ikke holde sig.

Fruen nævnede enhver af dem ved Navn; det Særegne hos hver lærte han naturligviis først senere.

Alle fem Søstre havde den Idee, at de vare saa overordentligt forskjellige, og saa lignede de dog ganske hinanden. Adelaide eller Laide, som hun ogsaa kaldtes, var jo rigtignok den smukkeste, det vidste hun da ogsaa nok, derfor vilde hun have Pels og ikke Kaabe; man skulde see Figuren. Christiane var, hvad man kunde kalde en praktisk Pige, hun forstod at benytte enhver Ting. Alvilde havde altid en lille Tandpine. Julie gik i Boutikker, og Frøken Grethe, ja, det var den Forlovede. Hun var ogsaa musikalsk og gjaldt for at være morsom. Saaledes sagde hun en Aften, da Porten blev lukket i, og den hvinede fælt paa Hængslerne: „see, nu faae vi Portviin efter Bordet!“ Broderen, eneste Søn i Huset, som vi nærmere skal lære at kjende, havde skrevet Indfaldet op. „Det var nu for at være grov!“ sagde da Frøken Grethe. „Saa gode Ting siger jeg hver Time paa Dagen!“

Vi maae iøvrigt ellers slet ikke tænke os noget Naragtigt hos de fortræffelige Piger, de vare meget vakkre og nydelige. Elskeren, Hr. Kopist Svane, slog ogsaa med største Iver ind i det Vittige, han var saa livlig, hed det. Enhver, som han blev lidt fortrolig med, kaldte han strax Hr. Petersen, og det var meget moersomt.

„Nu har Fader inviteret Hr. Thostrup til om Torsdagen!“ sagde Fruen. „Jeg tænker ogsaa, at naar vi rykke lidt sammen i Logen, kan der nok blive en Plads for ham! der er rigtignok meget knapt!“

Otto bad, at man ikke maatte genere sig.

„O, det er en stor Loge!“ sagde Fruen; men hun talte slet ikke om, hvormange de alt vare i den. Alene af Damer i Familien kom der elleve. De maatte i tre Afdelinger gaae til Theatret, for at ikke, naar de Alle kom paa eengang, Folk skulde troe, der var Opløb. Een Aften, da Logens Besætning var atten Mennesker, foruden et Par tolv Aars Børn, som havde siddet paa Skjødet og staaet foran, vare de samlede gaaet hjem og stode nu

ved deres Port for at komme ind; strax strømmede da Folk til, i den Tanke, at her var Spektakel, eller at En havde Krampe. Man spurgte: „hvad er det dog?" og Frøken Grethe gav raskt Svaret: „det er sluttet Selskab." Fra denne Aften gik de imidlertid ogsaa hjem portionsviis.

„Det er rigtig en god Loge!" sagde Alvilde, „naar vi bare havde andre Naboer; Døren gaaer der, og man faaer en Træk, som ikke er god for Tænderne, og saa tale de saa høit, jeg hørte forleden ikke eet Ord af den kjønne Sang om Danmark!"

„Men tabte De meget derved, min Frøken?" spurgte Otto smilende, og snart vare de Begge som gamle Bekjendte i stor Uenighed. „Jeg gjør nu ikke saa meget af disse patriotiske Floskler, hvor Digteren i sin Svaghed støtter sig paa den smukke Følelse hos Folket, at elske sit Fædreland. De vil tilstaae mig, her klapper jo virkelig Mængden, naar der bare siges „Fædreland og Christian den Fjerde!" Digteren bør give noget Mere! det er en keitet Patriotisme. Man skulde troe, Danmark var det eneste Land i Verden!"

„Fy, Hr. Thostrup!" sagde Fruen, „holder De ikke af Deres Fædreland?"

„Jeg troer just, at jeg elsker det!" svarede han, „men da her virkelig er saa meget Fortræffeligt, vil jeg, at kun det Ægte skal gjælde, kun det Ægte vurderes!"

„Jeg holder i Grunden med Hr. Thostrup!" sagde Frøken Grethe, som sprættede sin Kaabe op og vendte den, for, som hun sagde: at faae ogsaa den anden Side fordærvet. „Jeg finder, han har Ret! men naar en Ting bliver godt sagt fra Theatret, saa har det en Slags Virkning. Det gaaer med det, som med Kjoletøi, det kan være af daarlig Bonitet og et uheldigt Mønster, men kommer det paa en smuk Figur, tager det sig dog ud!"

„Jeg ærgrer mig tidt over Publicum!" sagde Otto. „Det klapper paa gale Steder! viser imellem saadan en underlig Uskyldighed!"

„Det er de Herrer i Aandernes Rige!“ *) sagde Frøken Grethe med et Smiil.

„Nei, Naboerne!“ svarede Otto hurtigt.

I det Samme traadte Frøken Julie ind. Hun havde saaledes været i Boutikker, sagde hun, at hun snart ikke var Menneske mere! næsten af alle Hylder havde hun havt Tøiet nede og endelig bragt det til at erholde otte smaa Lapper: deilige Prøver, som hun kaldte det; og hun vidste nu ypperlig Besked med, hvor man fik det, hvor bredt Tøiet var, og hvad Alenen kostede. „Og hvem mødte jeg?“ sagde hun. „Tænk, midt paa Østergade kom Skuespiller — I veed nok! Inclinationen! han er virkelig nydelig, ogsaa udenfor!“

„Mødte Du ham?“ sagde Laide. „Den Pige har ogsaa altid Lykken med sig!“

„Det er Hr. Thostrup!“ sagde Fruen, thi det syntes, som Frøkenen ganske glemte ham over sit Møde og sine Prøver.

Julie neiede og sagde, at hun havde seet ham før, han havde nok hørt Mynster, og da stod han lige op til Stolen, hvori hun sad, han havde en olivengrøn Kjole paa.

„Naa, saa kjende I jo hinanden!“ sagde Fruen. „Hun er den Frommeste af Børnene. Naar de Andre sværme for Spindler og Johanne Schoppenhauer, saa sværmer hun for Præsten, som har confirmeret hende. Min Søn kjender De da? Han blev Student Aaret før Dem! Han seer Dem sommetider i Foreningen.“

„Der vil De have seet ham nydeligere, end De finder ham her hjemme,“ sagde Adelaide. „Vor Herre veed, han er ikke galant imod sine Søstre!“

„Søde Laide, hvor kan Du sige saadanne Noget!“ udbrød Moderen. „Du er altid saa ubillig mod den gode Hans Peter! naar De kommer til at kjende ham,

---

*) „Vi ere Herrer i Aandernes Rige,
Vi er' den Stamme, der aldrig forgaaer!“
Studentersang af Christian Winther.

Hr. Thostrup, vil De holde af ham! han er ret saadant et solidt, ungt Menneske af en uforkærvet Tænkemaade. Kan Du huske, Laide, hvor han peeb i Theatret, den Aften de gav det umoralske Stykke. Og hvor han er vred paa Rødhætten! O, den gode Dreng! Ellers vil De snart her i Familien træffe en Bekjendt. Om fjorten Dage kommer her en Dame fra Jylland. Hun bliver her Vinteren over. Gjætter De ikke? En lille Frøken fra Lemvig!"

„Maren!" udbrød Otto.

„Ja vist!" sagde Fruen. „Hun skal have saadan en deilig Stemme!"

„Ja, i Lemvig!" udbrød Adelaide. „Og hvor det er et forskrækkeligt Navn, hun har! Vi maae døbe hende om, naar hun kommer. Hun skal kaldes Mara eller Massa!"

„Vi kunne kalde hende Massa-Carrara!" sagde Grethe.

„Nei, hun skal hedde Maja, ligesom i Hverdagshistorien!" sagde Christiane.

„Jeg er paa Partie med Jane!" sagde Moderen. „Vi døbe hende saa om til Maja."

III.

„Die Menschen sind nicht immer was sie scheinen!"
Lessing.

Vor Fortælling er intet Phantasiebillede, men Virkeligheden, vi leve i, Blod af vort Blod og Kjød af vort Kjød. Vi skulle see vore Dage, vor Tids Mennesker. Dog er det ikke blot Hverdagslivet, ikke blot en Dvælen ved Overfladens Mosarter; det hele Træ, fra Rødderne til de duftende Blade, ville vi beskue. Den tunge Jord

skal trykke Roden, Hverdagslivets Mos og Bark binde sig om Stammen, de stærke Grene brede sig ud med Blad og Blomst, medens Poesiens Sol skinner ind mellem dem og viser Farver, Duft og qviddrende Fugle. Men Virkelighedens Træ kan ikke skyde frem med den hurtige Væxt, som Phantasiens, som Trylletræet i Tiecks Alfer. Vi maae søge vort Forbillede i Naturen. Ofte kan det synes, som var her en Stillestaaen, men den finder ikke Sted. Ligesaa i vor Fortælling; medens vore Characterer ved gjensidig Tale træde frem for Øiet, finder der, som med de enkelte Grene paa Træet, en usynlig Forvikling Sted. Grenen, som høit skyder ud, som vilde den adskille sig fra Moderstammen, stræber just frem for at danne Kronen, give Træet Heelhed. De fra det fælles Midtpunkt divergerende Linier skulle just skabe Harmonien.

Snart ville vi saaledes see, at disse Scener af Hverdagslivet ingen Udskeielse ere fra Hovedbegivenheden, eller noget Episodisk, der kunde overspringes. For hurtigere at komme til en klar Beskuelse heraf, ville vi endnu nogle Øieblikke dvæle i Contoirchefens, Hr. Bergers, Huus, men vi ere rykkede tre Uger frem i Tiden. Examen philosophicum er lykkelig overstaaet for Vilhelm og Otto. Denne havde et Par Gange aflagt Visit og var alt som en gammel Ven i Huset. Elsteren tiltalte ham med det morsomme: „God Dag, Hr. Petersen!“ og Grethe var pikant over det melankolske Blik, han ikke altid vidste at bekjæmpe. Hun kaldte det: „at skiære Ansigt!“ og bad ham at møde med det paa hendes Begravelsesdag.

De fem Søstres første og platoniske Kjærlighed havde været for Broderen; han var af dem Alle blevet overvældet med Kjærtegn og Ømhed, beundret og tilbedt; „det lille Mandfolk!“ kaldte de ham, de havde jo intet andet! Men Hans Peter var saa uartig og drillende mod de kjære Sødskende, at disse maatte opgive ham, saasnart blot den ene fik sig en Elsker; ham klyngede de sig nu Alle om; hver syntes at have en Part i ham. Han var jo Grethes Kjæreste, skulde være deres Svo-

ger; ham turde de nok tiltale med det fortrolige Du, ja give et lille Kys.

Ved Ottos Indtrædelse i Familien begyndte dog disse Straaler at divergere. Otto var smuk og havde Formue, een af Delene er ofte nok til at bøie et qvindeligt Hjerte. Skjønhed bestikker den Letsindige, Rigdom den Fornuftige.

Maren eller, som hun her kaldtes, Maja, var arriveret. Frøknerne havde alt pillet nogle af Sløiferne af hende, faaet Haaret anderledes sat og skaaret et af Silketørklæderne itu til Forklæde; men uagtet alle disse Finesser var hun endnu Damen fra Lemvig. Dialecten kunde de ikke pille Sløifer af. Hjemme stod hun som den Første, her kunde hun ikke komme i samme Nummer. Denne Aften skulde hun første Gang i Theatret, see Balletten Søvngjængersken.

„Den er fransk!" sagde Hans Peter, „frivol, ligesom Alt, hvad vi have derfra!"

„Ja, Scenen i anden Act, hvor hun kommer ind af Vinduet!" sagde Contoirchefen. „Det er meget opbyggeligt for Ungdommen!"

„Men sidste Act er nydelig!" udbrød Fruen. „Den anden Act er rigtignok, som Hans Peter meget rigtigt siger, temmelig fransk! Herre Gud! han bliver ganske rød i Ansigtet, den søde Dreng!" Hun rakte ham Haanden og nikkede smilende til ham, hvorpaa Hans Peter udviklede sig meget net om det Umoralske paa Theatret. Faderen gjorde ligeledes et Par træffende Bemærkninger.

„Ja, vare alle Mænd som Du," sagde Fruen, „og alle unge Mennesker som Hans Peter, saa talte de ogsaa i en anden Tone fra Theatret og klædte dem anderledes! det er fælt i Dandsen, Tøiet er saa snævert og uanstændigt, ligesom de havde ingen Ting paa. Ellers maa man dog sige: Søvngjængersken er deilig! igrunden er hun jo ogsaa uskyldig!"

Man kom nu meer og meer ind i Moralen, den holdt ud til Caffebordet.

Marens Hjerte bankede stærkere, deels ved For-

ventning efter Skuespillet, deels ved at høre om al den Fordærvelse, her var i det kjøbenhavnske Sodoma. Hun hørte Otto forsvare de franske Stykker, hørte ham tale om Snerperi. Skulde han alt være fordærvet? Hvor gjerne havde hun ikke hørt ham holde den smukke Tale om Sædelighed, som Hans Peter holdt. Stakkels Otto! tænkte hun. Saaledes er det, ikke at have Familie, men maatte tumle sig alene i Verden.

Contoirchefen brød imidlertid op, han kunde ikke komme i Theatret, han skulde i Forretninger og siden i „Kjæden" hvor han igaar havde forbyttet sin Hat.

„Naa, det er ligesom Hans Peter!" sagde Fruen. „Han fik ogsaa en Andens Hat igaar paa Collegierne! Men det er jo den, Du staaer med!" udbrød hun pludseligt, i det hendes Øine faldt paa den Hat, Manden havde faaet i Haanden. „Det er jo Hans Peters Hat! Nu skal man see, han har din. I have forbyttet dem herhjemme; den Ene kjender ikke den Andens og troer saa, det er skeet ude!"

Een af Søstrene hentede nu den Hat, Hans Peter havde faaet. Jo, det var virkelig Faderens. Altsaa en Forvexling hjemme, et lille Intermezzo, der naturligviis i Øieblikket, for sin Ubetydeligheds Skyld, var glemt af Alle, kun ikke af de to Paagjældende; thi for dem var det et Livsmoment og for os, som vi skulle see, et Afsnit af Betydenhed, just det, som har bragt os til at dvæle saalænge i denne Kreds. I det afsides Værelse ville vi, som usynlige Aander, belure Fader og Søn; de ere ene, Familien er alt i Theatret. Vi tør nok lure, det er jo to Moralister, det er Fader og Søn, det er kun Moral over Hatte.

Men Faderens Øine rullede, Kinderne brændte, Ordene faldt som Sværdslag og maatte gjøre Indtryk paa ethvert Gemyt, der var saa blødt, som Sønnens; men denne od rolig, med et fast Blik, et Smiil om Læberne, som Moralen giver det. „Du har været i Sideværelset!" svarede han. „Hvor det er passende for Dig at komme, er det ogsaa for mig!"

„Dreng!" raabte Faderen og nævnede Stedet, men vi kjende det ikke, kjende ei heller Beboerne. Victor Hugo indeslutter dem i Barnets Bønner, i sit skjønne Digt: La prière pour tous. Barnet beder for Alle, selv: „for dem, som sælge Kjærligheds søde Navn!" *).

„Lad os tie med hinanden!" sagde Sønnen. „Jeg er indviet i flere Historier! jeg kjender en anden om den smukke Eva —!"

„Eva!" gjentog Faderen. — — — —

Vi ville ikke høre mere! det er hæsligt at lure. Vi see Fader og Søn række hinanden Haanden. Det synes en Forsoningsscene. De skilles; Faderen gaaer til sine Forretninger, Hans Peter skal i Theatret og ærgre sig over det Umoralske i anden Act af Søvngjængersken.

IV.

L'amour est pour les coeurs
Ce que l'aurore est pour les fleurs,
Et le printems pour la nature.
Vigué.

„Kjærlighed er en Børne-Sygdom, ligesom Kopperne. Nogle døe deraf. Enkelte vorde vanskabte derved, Andre beholde større eller mindre Ar derefter, paa Andre kan man slet ikke mærke, at de have havt Sygdommen."
Guldmageren af C. Hauch.

„Vær oprigtig, Otto!" sagde Vilhelm, da denne en Dag besøgte ham. „De kan ikke komme ud af det med at sige Du til mig. Nu, saa lad være! derfor ere vi lige gode Venner. Det er jo dog kun en Form!

---

*) »Prie —
Pour les femmes échevelées,
Qui vendent le doux nom d'amour!»

Skjøndt De maae indrømme mig, at i Grunden er De heri en stor Nar."

Otto udviklede, hvilken sælsom Uvillie han havde følt, hvilken piinlig Følelse der havde betaget ham og gjort ham det umuligt.

„Der har De nu gaaet og spillet Martyr!" sagde Vilhelm leende. „Kunde De ikke strax have sagt, hvorledes De havde det? Saaledes ere de fleste Mennesker! de opelske sig en Sorg, naar de ingen have, de ville heller staae i den kolde Skygge, end i det varme Solskin, og Valget mellem begge staaer os dog frit for. Kjære Ven, husk paa: nu ere vi paa Strømmen! snart puttes vi i de store Forretningsflasker, hvor vi, som smaa Galgemænd, skulle række og strække os, uden nogensinde at komme ud, før Livet er af os!" — Han lagde fortroligt sin Arm over Ottos Skulder — „Tidt har jeg villet tale med Dem om eet Punkt! — Ja, jeg forlanger ikke, at De skal skrifte mig hvert Ord og hver Tanke; jeg veed allerede, at jeg bliver istand til at bevise Dem, at den Sag ligger i en Region, hvor den ikke kan have de Kræfter, De tillægger den. I de kolde Zoner virker et giftigt Bid ikke, som i de varme, en Sorg i Barndommen kan ikke ryste os, som een i den modnere Alder. Hvad Ulykke De end har prøvet som Lille, om De da i Vildskab — De siger selv, De var ellevild — hvad De end da har gjort, kan ikke og bør ikke have Indflydelse paa hele Livet. Deres Forstand kunde sige Dem det bedre, end jeg. I vor Alder ere vi i Glædens Land, eller ogsaa komme vi der aldrig!"

„De er et lykkeligt Menneske!" udbrød Otto og saae med sit veemodige Blik frem for sig. „Deres Barndom var kun Glæde og Forhaabninger! Husk, i hvilken Eensomhed jeg tilbragte min. Mellem Vestkystens Sandklitter glede Dagene eensomt hen; min Bedstefader var mørk og opfarende; vor gamle Præst levede kun tilbage i en Tid, jeg ikke kjendte, og Rosalie betragtede Verden gjennem Veemodighedens Briller. En saadan Omgivning kunde nok kaste Skygge over min Livsglæde. Selv i

Klæder stikker man jo underlig af, naar man fra en fjern Provinds kommer over til Hovedstaden; først der faae disse et andet Snit, og man smelter sammen med sin Omgivning. Det Samme finder Sted i sjælelig Henseende, men man omstøber ikke saa hurtigt sit Væsen og sine Begreber, som Snittet paa sine Klæder. Endnu har jeg været saa kort ude. Og hvo veed?" tilføiede han med et veemodigt Smiil, „maaskee naar jeg engang faaer en rigtig, stor Ulykke, som ret kan ryste mig, jeg da ved den kommer i Ligevægt, kan vise den samme Ligegyldighed, det samme Phlegma, som Mængden."

„En rigtig, stor Ulykke!" gjentog Vilhelm. „De siger Noget. Det var en meget original Cuur, men De er ogsaa et originalt Menneske. Maaskee De virkelig saaledes kunde komme Dem. Snoe ikke Ankertoug af Spindelvæv! siger en berømt Poet, hvis Navn jeg ikke husker. Men Sententsen er god, den skulde De lade brodere paa Deres Vest, at De strax kan have den for Øie, naar De hænger med Hovedet! See dog ikke saa alvorlig ud! vi ere Venner! ikke sandt? Af alle unge Bekjendtere er De mig kjærest; alligevel gives der Øieblikke, i hvilke jeg slet ikke veed, hvorledes det egentlig staaer sig med os. Jeg kunde betroe Dem enhver Hemmelighed, men jeg er ikke vis paa, om De vilde være ligesaa aabenhjertig mod mig. Ja, bliv ikke vred, Kjære! der er vistnok Hemmeligheder af en saa fiin Natur, at man ikke engang tør udtale dem for sin kjæreste Ven. Saalænge vi holde vor Hemmelighed, er den vor Fange, men lade vi den flyve, ere vi dens. Og dog, Otto! De er mig saa kjær, jeg troer paa Dem, som paa mit eget Hjerte! Det bærer just en Hemmelighed, som gjennemstrømmer mig med Livslyst og Glæde! Jeg trænger til at udtale mig. Men De maa gaae ind i min Glæde, dele den med mig, eller ogsaa ikke sige et Ord. De har da Intet hørt! slet Intet! Otto, jeg elsker! derfor er jeg lykkelig! derfor er der Solskin i mit Hjerte, Livslyst i mit Blod! Jeg elsker Eva! den smukke, elskelige Eva!"

Otto trykkede hans Haand, men blev taus.

„Nei, ikke saaledes!“ udbrød Vilhelm. „Siig dog et Ord! begrib den Verden, der er gaaet op for mig!“

„Eva er smuk! meget smuk!“ sagde Otto langsomt. „Hun er vist uskyldig og god! hvad kan man ønske mere? Jeg kan tænke mig, hvorledes hun ganske opfylder Deres Hjerte! men vil hun altid kunne det? Hun bliver ikke altid ung, ikke altid smuk! Har hun da Sjæl nok til at kunne være Dem Alt. Vil den øieblikkelige Lykke, De skaber hende og Dem, være stor nok til at opveie den — jeg vil ikke sige Sorg, men Utilfredshed, som denne Forbindelse vil bevirke i Deres Familie? For Guds Skyld, overtænk Alt!“

„Kjære Menneske!“ sagde Vilhelm, „nu taler virkelig Deres gamle Præst gjennem Dem! men det er det Samme, jeg kan bestaae Skriftemaalet. Jeg svarer ja, ja! mit fulde Hjertes Ja! Hvorfor vil De nu have mig fra mit Solskin over i Skyggen? Hvorfor skal jeg, i min Glæde over at Rosen er saa smuk, mindes om, at Duft og Farve ville forgaae, Bladene falde af? Det gaaer ligedan med Livet! men skal man derfor tænke paa Graven? tænke paa Finalen, idet Acten begynder?“

„Kjærlighed er en fix Idee!“ sagde Otto, „den kan bekjæmpes, den beroer alene paa vor Villie!“

„Det kjender De slet ikke til!“ sagde Vilhelm. „Men det kommer nok, og da bliver De langt hæftigere, end vi Andre! hvo veed? maaskee det er den Sorg, De før talte om, den Ulykke, der sætter Ligevægt i Deres hele Væsen. Det var nu ogsaa saadan en Griben efter det Triste. Jeg vil ret ønske Dem, at Deres Hjerte maa blive opfyldt af Kjærlighed, som mit er det, og da ville alle Indvirkninger fra Sandklitterne dunste bort, og da vil De tale med mig, som De bør, og som min Tillid fortjener!“

„Det vil jeg!“ svarede Otto. „De gjør den stakkels Pige ulykkelig! nu elsker De hende, men De vil ikke altid kunne det. Afstanden er for stor imellem Dem og hende. Og jeg begriber ikke, hvorledes et Ansigts Skjønhed saaledes kan opfylde Dem. En Opvartningspige! ja, jeg gjentager Navnet, som skurrer i Deres Øre: En

Opvartningspige! Det vil man gjentage rundtom. Og De? Ingen kan mindre end jeg tage Hensyn til en Adel, som kun Fødselen giver; den er Intet, og der vil komme en Tid, at en saadan slet ikke vurderes, at Aandens Adel er den eneste. Jeg siger det aabent til Dem, som selv er Adelsmand. Jo større Aandsudvikling, des flere Ahner! men Eva har Intet, kan Intet have, uden et smukt Ansigt, det er det, som har bundet Dem, De er blevet Opvarter hos Opvartningspigen, og det er at nedværdige Dem og deres Aands Adel!"

„Hr. Thostrup!" udbrød Vilhelm. „De fornærmer mig! Det er da ikke første Gang! men nu er jeg kjed deraf! Jeg har viist formegen Godmodighed, og det er den ulykkeligste Feil, et Menneske kan besidde!" Han satte sig ved Claveret og hamrede paa Tangenterne.

Otto blev et Øieblik taus, hans Kinder brændte, men snart var han igjen rolig og begyndte i en spøgende Tone: „Lad ikke Vreden gaae ud over det stakkels Instrument, fordi vi To divergere i vore Anskuelser. Det er lutter Dissonantser, De spiller! De skjære mig i Øret værre, end Deres Vrede!"

„Dissonantser!" gjentog Vilhelm: „Kan De ikke høre, det er Harmonier? Der er Meget, De har et daarligt Øre for!"

Otto vidste at lede hans Vrede meer og meer hen paa forskjellige Punkter, hvori de før havde været uenige, men førte Ordet med en saadan Mildhed, at Vreden mere opløstes, end vandt Styrke.

De vare Venner igjen, men om Eva blev ikke talt et Ord.

„Jeg var ham ikke ærlig og tro, lod jeg ham synke i denne Malstrøm!" sagde Otto, da han var i sin Eensomhed. „Endnu er han god og uskyldig; men i hans Alder, med hans lette Sind! — Jeg maa advare Eva! og snart! snart! den Snee, som eengang er betraadt, er ikke længer reen! Vilhelm vil neppe tilgive mig det! men jeg maa!"

Næste Dag at tage til Roskilde var umuligt,

det kunde først skee den efterfølgende, men da vilde og skulde han.

Endnu i den tidlige Morgenstund beskjæftigede Eva ham; hun beskjæftigede ogsaa Vilhelm, men paa en ganske anden Maade; dog i Villiens Reenhed mødte de hinanden. Der var en Tredie, hvis Blod ogsaa var bragt i Bevægelse ved hendes Navn, en Tredie, som sagde: „Den smukke Eva er der Opvartningspige! Man maa tale med hende. Familien kan jo gjøre en Lysttour."

„I søde Børn!" sagde Contoirchefens Frue, „det er et velsignet Efteraar, meget bedre end hele Sommeren! Fader vil ogsaa iovermorgen, dersom Veiret bliver ved, gjøre en Tour med os til Lethraborg, saa skulle vi gaae i den deilige Herthadal og ligge Natten over i Roskilde. Det vil blive to søde Dage! Det er en velsignet Fader, I har! Skal vi ikke invitere Hr. Thostrup med? vi ere ellers saa mange Damer, og det seer godt ud at have et Par unge Cavalerer. Grethe, Du maa skrive en Indbydelse! Du kan gjerne sætte Faders Navn under!"

V.

Disse Digterbreve ere saa aldeles baggesenske, at man kunde fristes til at holde Efterretningen om hans Død for falsk, saa velbekræftet vi end maa tilstaae, at den er. Maanedsskrift for Litteratur.

Hun er saa rank som Poppelpilen, —
Saa flygtig let, som Vandets Ilen,
En Maiblomst duftende og sød,
H. P. Holst.

„— Ei, hvor blev Rosen af? —"
Lulu af Güntelberg.

Aftenen før Otto skulde reise med Contoirchefens til Roskilde, var han i Besøg hos Familien, hvor

Frøken Sophie opholdt sig. Hendes kjære Mama var netop afreist for tre Dage siden. Vilhelm vilde have ledsaget hende til Roskilde, men Moderen ønskede det ikke.

„Vi have idag havt en Nydelse!“ sagde Sophie. „En Nydelse, vi længe ville have godt af! Har De seet den nye Bog: Gjengangerbrevene? Det er Baggesen selv i sin største Skjønhed! det er Musik, som jeg aldrig troede kunde lægges i Ordene. Det er en Digter! Han gjør Julidage i Danmarks Poesi! Den naturlige Tanke er saa betegnende og dog simpelt udtalt! man kommer til at troe, at man selv kunde skrive Vers, saa lette falde de!“

„Det er som Prosa,“ sagde Fruen, „og dog de skjønneste, meest fuldendte Vers, jeg kjender. De maa læse den Bog, Hr. Thostrup!“

„Maaskee for os, i denne Aften!“ sagde Sophie. „Jeg hører den gjerne strax forfra igjen.“

„Anden Gang vil man endnu bedre gaae ind i de enkelte Skjønheder!“ sagde Fruen.

„Jeg bliver og hører derpaa!“ sagde Herren i Huset.

„Det maa være et Mesterstykke!“ udbrød Otto. „Et sandt Mesterstykke, efterdi de Alle ere saa henrevne deraf!“

„Det er Baggesen selv! og som han maa synge i den anden Verden, hvor alt Menneskeligt forædles!“

„Engene dufted', beskylled' af Boven;
Himmelblaa Bækken
Rynned' og iilte med Hast gjennem Skoven.“

begyndte Otto, og det aandige Bataillestykke, med Skjønhed og Toner, fremsteeg meer og meer; man var midt i Musernes Vinterleir, hvor Digteren med:

„— Lyren om Skulderen, Sværdet ved Siden,“
Iler at kjæmpe med Musernes Fjender!“

Ottos mørke Blik fik under Læsningen et livligere Udtryk. „Fortræffeligt!“ udbrød han, „det er, hvad jeg

selv har tænkt og følt, men desværre ikke har kunnet udsige!"

„Jeg er nu en forunderlig Pige!" sagde Sophie. „Hvergang jeg læser en ny Digter af eminent Talent, anseer jeg denne for den største. Saaledes gik det mig med Byron og Victor Hugo: „Cain" rystede mig, «Notre Dame» opfyldte mig. Engang kunde jeg ikke tænke mig en større Digter end Walter Scott, og jeg har dog glemt ham for Oehlenschläger, ja Heiberg, ved sine Vaudeviller, blev eengang næsten Nummer Eet mellem mine Udvalgte. Jeg kjender saaledes nok mig selv og min Bevægelighed; men med dette Værk troer jeg bestemt, jeg gjør en Undtagelse. Hos de andre Digtere var det Noget udenfor mig, man bragte mig til at beskue, her er det Noget i mig selv, det er min egen Tanke, mit eget Jeg, der er givet mig, og derfor vil jeg altid have samme Interesse for Gjengangerbrevene."

„De ere en sand Aandsbespiisning!" sagde Otto. „De ere Ord i rette Tid; der maa være Bevægelse i Søen, ellers bliver den en Sump!"

„Forfatteren er skarp mod de Paagjældende!" sagde Fruen, „men han fører, hvad man kalder en sød Kniv! Et Saar af en skarp Klinge smerter ikke, som eet af en rusten Kniv med Skaar i."

„Hvo kan det være?" sagde Sophie.

„Gid vi aldrig maae faae det at vide!" svarede Otto. „Det Uvisse giver ogsaa Bogen noget Pikant! I et lille Land, som vort, er det godt for Autor, ikke at være kjendt. Her staae vi jo lige op paa hinanden, og see ind i Klædernes Folder; det Personlige gjør meget Udslaget; og saa komme Bladene, hvor Ven eller Uven har en Hjælpers Hjælper, som med Anonymitetens Adels-Patent sætter Seglet paa. Gid man aldrig kjendte en Forfatter! hvad kommer ogsaa hans Person os ved, naar kun Bogen er fortræffelig!"

„— Split og knuus den overgivne Klynge,
Der tramper paa din Sangers Grav!"

læste Otto, og Tonedigtningen var endt. Alle vare de opfyldte deraf. Otto alene havde nogle smaa Indvendinger! at Muserne ikke skulde komme „med Piber og Trommer," at der i et Digt af denne Skiønhed ikke maatte gives saa mange Ord af den Slags som: „slaae paa Snuden, Mudderkasser" og deslige.

„Men naar det nu er det Plumpe, Digteren vil bekjæmpe," sagde Sophie, „maa han jo ogsaa nævne det ved sit Navn. Den prosaiske Slam præsenterer han os Prøver af i en Sæbeboble. Vi skulle see, men ikke gribe deri. Jeg finder, at De har Uret!"

„Begrebet om Ideen og Formen," sagde Otto, „synes mig heller ikke tydeligt nok fremsat; begge smelte jo sammen. Selv Prosa er en Form!"

„Men Formen selv er det vigtigste!" sagde Fruen. „Det er med Poesie, som med Billedhuggerkunst, Formen er det, som giver Betydning!"

„Nei, De vil tillade mig!" sagde Otto. „Det er med Poesie som med Træet, Gud lader voxe. Den indre Kraft udtaler sig i Formen; begge blive lige vigtige, men jeg anseer det Indre for helligere. Det er ogsaa her Digterens Tanke. Meningen, han siger, griber os lige saa meget, som den smukke Indklædning, i hvilken den bliver sagt."

Nu begyndte da en Strid om Form og Stof, saaledes som den siden førtes over hele Kjøbenhavn.

Jeg vil altid beundre „Gjengangerbrevene!" sagde Sophie, „altid sværme for disse Vers! inat drømmer jeg ene og alene om dette Kunstværk!"

Hvorlidet man kan, hvad man vil, lærte Øieblikket.

Naar vi i Kikkerten beskue Fixstjernen og tabe os i Beskuelsen, kan et lille Haar skjule os det store Legeme, et Støvgran bringe os bort fra de ophøiede Tanker. Der kom et Brev til Frøken Sophie. En Reisende havde bragt det fra den kjære Moder, hun var alt i Fyen, og tilmeldte sin lykkelige Reise.

„Og Nyhederne?" spurgte Fruen.

„Mama har fæstet en ny Pige, eller rettere, taget

sig af en elskværdig, ung Pige, den nydelige Eva i Roskilde. Hr. Thostrup og Vilhelm fortalte os i Sommer nogle Træk om hende, som gjorde hende interessant. Vi saae hende nu paa Reisen hertil, hvor Mama blev indtaget i hendes bly Væsen. Nu har Pigen paa Tilbagetouren ganske vundet hende. Det var virkelig ogsaa Synd, at en saa smuk og skikkelig Pige skulde blive i et Vertshuus. Hun er meget smuk! ikke sandt, Hr. Thostrup?"

„Ret smuk!" svarede Otto, og blev blodrød, thi Sophie sagde det med en Betoning, som var ikke uden Betydning.

Næste Dag, i den tidlige Morgenstund, var Otto hos Contoirchefens.

Uagtet det foranderlige Veir i vort Klima, vare alle Damerne i deres bedste Klæder. Der maatte tre Personer paa hvert Sæde. Hans Peter og Elskeren fik Plads hos Kudsken. Det varede da syv lange og syv brede, før det kolde Kjøkken, og det var Proviant for flere Dage, blev indpakket, og før hele Selskabet kom til Sæde.

Da de endelig vare ude af Byen, huskede Christiane paa, at de havde glemt Paraplyer, og disse kunde være ganske gode at have med. Kudsken maatte da tilbage for at hente dem, imidlertid holdt Vognen ved Frihedsstøtten. Den stakkels Skildvagt der maatte da være Gjenstand for Frøken Grethes Vittighed. Han saae et Par Gange ned foran paa sin Mundering. Han var da, sagde hun, en Krähwinkler, som „saa paa sin Fordeel." En Karl, som kjørte forbi paa et Læs Halm, „var høit paa Straa." — Det var meget morsomt!

Otto søgte at give Conversationen en anden Retning. „Har De seet det nye Digt, der er udkommet: Gjengangerbrevene?" Nu udviklede han disses Skjønhed og Tendents.

„Deri faae de nok rigtig Klaps!" sagde Hr. Berger. „Manden skal være vittig, Baggesen op ad Dage!"

„Kjøbenhavnsposten bliver kaldt Pumpen!" sagde Hans Peter.

„Det er superb!" udbrød Grethe. „Hvem Flere gaaer det ud over?"

„Dem i Sorø, og denne „hellig Andersen," som han kalder ham."

„Faaer han ogsaa?" sagde Laide. „Det kan han have godt af for sit: „Pjat, Pjat!" Han var saa uartig mod Damerne!"

„Jeg holder meget af, at de saaledes skjendes!" sagde Fruen. „Heiberg faaer vel ogsaa lidt? saa svarer han noget moersomt."

„Ja," sagde Hr. Berger, „han veed altid at dreie det saaledes, at Folk komme til at lee, og saa kan det være os det Samme, om han har Ret eller ei."

„Denne Bog er ganske for Heiberg," sagde Otto. „Forfatteren er anonym; det er en dygtig Mand!"

„Gud, det skulde dog ikke være Dem, Hr. Thostrup?" raabte Julle, og saae ham stivt ind i Øinene. „De kan gaae med saadan Noget! ja, De holder ogsaa saa meget af Heiberg! jeg kan nok huske alt det Nydelige, De sagde om hans Pottemager Walter og om Psyche!"

Otto forsikkrede, han ikke kunde vedkjende sig Æren.

Ud paa Formiddagen var man i Roskilde. Eva tog ikke imod dem. Touren til Lethraborg blev arrangeret; henad Aftenen vilde man være her i Vertshuset igjen, da kom vistnok Eva tilsyne.

Selskabet spadserede i Haven ved Lethraborg; Udsigten fra Terrasserne var smuk, man kigede ind af Vinduerne, og blev endelig enig om, at det dog var bedst at komme derindenfor.

„Der skal være saadanne deilige Malerier!" sagde Elskeren.

„Dem maae vi see!" udbrød alle Damerne.

„Besøger De ofte Billedgalleriet paa Christiansborg?" spurgte Otto.

„Nei, det kan jeg ikke sige!" sagde Fruen, „De veed

nok, at hvad man har saa nær ved sig, faaer man sjeldent at see, tager man det ikke overtvert, og det have vi endnu ikke! der kommer nok heller ikke mange Mennesker derop! det er saa trættende at gaae i de store Sale!"

Vi have herlige Stykker af Ruysdal!" sagde Otto. „Salvator Rosas prægtige Jonas er det nok værd at see!"

„Ja, vi maae rigtig eengang derop, mens vor lille Maja er her. Det koster jo ikke mere, end til Udstillingen, og der vare vi tre Gange ifjor. Udsigten fra Slotsvinduerne skal jo være saa deilig, baade den til Canalen og den til Volden!"

Selskabet beskuede nu det Indre af Lethraborg, spadserede derpaa i Haven og Skoven. Alle Løvtræerne stode vel med gule Blade, men det Hele frembød en Variation, langt rigere, end den findes om Sommeren. De mørke Graner, de gule Bøge, og Egene, som havde skudt lysegrønne Skud i de yderste Grene, frembøde noget høist Malerisk og vare en pragtfuld Forgrund til Udsigten over det gamle Leire, Kongestaden, som nu var en lille Landsby; som Baggrund saaes Fjorden og den prægtige Domkirke.

„Det er ligesom et Theater!" sagde Fruen, og saa var hele Selskabet strax inde i det Dramatiske.

„Saadan en Decoration skulde de have paa det kongelige Theater!" sagde Hans Peter.

„Ja, de skulde have saa Meget!" sagde Grethe. „De skulde have nogle andre Stykker, end de have! Jeg veed ikke, hvorledes det er med vore Digtere, de have ingen Opfindelse! fortæl den morsomme Idee. Du forleden fik til et Stykke!" sagde hun, og klappede sin Kjæreste paa Kinden.

„O," sagde han, og affecterede en Slags Ligegyldighed, „det var nu saadan en Idee, som man kan have saa mange af. Men det kunde blive et ganske net Stykke. Jeg vilde have, at naar Teppet gik op, skulde man, lige henne ved Lamperne, see Gavlene af to Huse. Det skraa

Tag maatte gaae lige ned paa Theatergulvet, saa at dette kun var en halv Alen bredt, og forestillede en lang Vandrende mellem de to Huse. Nu skulde der i hvert Tagkammer boe en pæn Familie, som var ulykkelig, og saa skulde de træde ud i Tagrenden. Der maatte hele Stykket foregaae!"

„Men hvad skulde der egentlig skee?" spurgte Otto.

„Ja," sagde Elskeren, „det har jeg nu ikke tænkt paa, men see, Ideen er der jo! jeg er nu ikke saadan Digter, jeg har saameget at gjøre paa Contoiret, ellers kunde man vel nok skrive saadant et lille Stykke!"

„Gud, den Idee skulde rigtig Heiberg have!" sagde Grethe.

„Nei, saa blev det en Vaudeville," sagde Elskeren, „og det kan jeg ikke lide!"

„O, det kunde blive nydeligt!" udbrød Grethe. „Jeg kan see hele Stykket! hvor de kravle om paa Taget. Det er en original Idee! Du søde Ven!"

Ud paa Afteneu var Familien igjen i Roskilde.

Contoirchefen søgte efter Eva. Otto spurgte efter hende, Hans Peter gjorde samme Spørgsmaal, og alle Tre fik det samme Svar: „hun er her ikke længer i Huset."

VI.

Wär' ich die Luft, um die Flügel zu schlagen,
Wolken zu jagen,
Ueber die Gipfel der Berge zu streben,
Das wär' ein Leben.

F. Rückert.

Den første Aften, efterat Otto igjen var kommet tilbage til Kjøbenhavn og tilbragte Aftenen i Frøken Sophies Nærhed, dreiede Samtalen sig om denne hans lille Reise. „Den smukke Eva var forsvundet!" sagde han.

„De havde glædet Dem til dettte Møde?" spurgte Sophie.

„O, aldeles ikke!" svarede Otto.

„Det vil De bilde mig ind! hun er virkelig smuk, har noget saa usigelig Fiint, som nok kan indtage en ung Herre. Med min Broder er det heller ikke saa rigtigt i dette Capitel; men, ærligt talt, Dem, Hr. Thostrup, er jeg i større Frygt for. Det stille Vand — De kjender jo nok den Talemaade? De har altsaa søgt om den smukke Eva? Jeg kunde have sparet Dem den Uleilighed. I det Brev, jeg fik forleden Aften, stod hendes Afreise. Mama har ført hende med sig. Hun har syntes, at det var Synd, den nydelige, uskyldige Pige skulde blive paa et Vertshuus. Manden og Konen der ere fødte paa vort Gods, gjøre usigeligt meget af Mama, og da Eva vistnok vinder ved Byttet, er det Hele gaaet meget hurtigt af. Det er godt, hun er kommet under Mamas Varetægt!"

„Pigen er mig næsten ligegyldig!" sagde Otto.

„Næsten," gjentog Sophie. „Men dette næsten, hvormange Graders Varme indeslutter det?"

«O, Verité! où sont tes autels, et tes prêtres?» *) tilføiede hun og hævede leende Pegefingeren.

„Tiden vil vise Dem, hvorledes De tager Feil!" svarede Otto med megen Rolighed.

Fruen traadte ind, hun havde været flere Steder i Besøg, overalt taltes om Gjengangerbrevene; her tog Samtalen samme Retning.

Den blev oftere fornyet; Otto var en meget flittig Gjæst af Huset. Damerne sad ved deres Kanevas og syede Pragtstykker, Otto maatte atter læse Gjengangerbrevene, siden begyndte han paa Calderon, hos hvem Sophie fandt noget Beslægtet med den anonyme Forfatter. Digterværkerne gave Stof til Samtale, Daglivet slyngede sine lette, spraglede Baand derimellem; kom nu Vilhelm til, da maatte han musicere, og Alle bemærkede,

*) Voyage de Pythagore.

at hans Phantasier vare blevne langt blødere, langt mere afrundede. Sit Piano havde han afluret Weyse, sagde de. Ingen tænkte paa, hvormeget man kan lære af sit Hjerte. Ellers var han, som før, den samme muntre, livsglade Ungersvend. Ingen tænkte i samme Øieblik paa ham og Eva. Siden hiin Aften, Vennerne nær vare blevne uenige, havde han ikke nævnet hendes Navn; men Otto havde bemærket, hvorledes Vilhelms Øie flammede ved hver qvindelig Skikkelse, der gik dem forbi, hvorledes han i Selskab altid udpegede de Smukkeste. Otto kaldte det spøgende: at han fik østerlandske Tanker. Oehlenschlägers Helge og Goethes italienske Sonetter vare nu Vilhelms kjæreste Læsning. Det Yppige i disse flød sammen med de Drømme, hans varme Blod fødte. Det var Skjønheden hos Eva, alene Skjønheden, der havde vakt den første Følelse hos ham; Blyfærdigheden og det Tækkelige hos den fattige Pige bandt ham fastere, bragte ham til at glemme Stand og Forhold. I det Øieblik, han vilde nærme sig hende, var hun borte. Nu var Giften i Blodet. Hans lette, lykkelige Sind lod ham ikke synke hen i Veemod og Grublen, hans Skjønhedssands var vakt, som han kaldte det. I Tanken trykkede han Skjønheden til sit Hjerte, men kun i Tankerne — dog dette selv, siger Skriften, er en Synd.

Otto bevægede sig derimod i Philosophiens og Poesiens Enemærker. Det Skjønne der opfattede hans Sjæl; begeistret udtalte han det, og Sophies Øie funklede og hvilede med Velbehag paa ham. Det smigrede og hævede Begeistringen. Ingen Vinter var i mange Aar gledet saa behagelig hen, saa riig paa Afvexling, som denne; han greb efter den flagrende Glæde, og dog var der Øieblikke, hvori han syntes: „Livet gaaer, jeg nyder det ikke!" Midt i sin bedste Velværen følte han en forunderlig Længsel efter det bevægelige Reiseliv. Paris glimrede for ham som en Lykkestjerne.

„Derud i den levende Verden!" sagde han saa ofte til Vilhelm, at samme Tanke vaktes hos denne. „Til Foraaret reise vi!" — Planer bleve lagte, Omstændig-

hederne føiede sig gunstigt. I det kommende Foraar, hen i April, skulde altsaa lykkeligere Dage begynde.

„Vi flyve til Paris," sagde Vilhelm, „til Glæde og Lystighed!"

Denne var ogsaa at finde i Hjemmet, og blev fundet, vi ville gribe Aftenen, som eiede den; maaskee kunne vi endnu finde Mere der, end Glæde og Lystighed.

VII.

En St. Hansdags Lystighed,
Men, hvordan? I Februar?
Ja! kom hid, see, hvad vi har!

Dr. Balfungo.

Hos os danne Studenterne ingen Burschenschafter, have ikke bestemte Farver. Professorerne staae ikke kun fra Cathedret i Berørelse med dem; Forskjellen er kun den, der er imellem yngre og ældre Videnskabsmænd. Saaledes mødes de, saaledes tage de Deel i hinandens Glæde. Vi ville saaledes tilbringe en Aften i Studenter-Foreningen, og da selv see, hvorvidt Frøken Sophie har Ret, naar hun ønsker sig, at hun var et Mandfolk, blot for at blive Student og kunne komme ind i Foreningen. Vi vælge en bestemt Aften, ikke blot for at søge et Glandspunkt, men fordi denne Aften vil kunne bringe os Mere, end en Beskrivelse.

Ofte var der i Foreningen blevet talt om, at gjøre en Tour til Dyrehaven; man skulde leie Dampskibet Caledonia. Men i Sommermaanederne er Antallet af Foreningens Medlemmer færre, Størstedelen er flagret til Provindserne, for at besøge deres Familie. Vinteren derimod samler dem Alle. Denne Tid er altsaa den bedste til store Foretagender. Den længe omtalte Dyrehavstour blev altsaa bestemt til Fastelavnsmandag den

14de Febr. 1831. Saaledes lød ogsaa Indbydelsen til Professorerne og de ældre Medlemmer. „Det bliver mig for koldt“ svarede Een. „Skal man selv besørge Vogn?“ spurgte en Anden. Nei, Dyrehaven var besørget til Kjøbenhavn. I Studenter-Foreningen selv, i den røde Gaard i Voldhuusgaden Nr. 225 stod Dyrehavsbakken med sine grønne Træer, sine Gynger og Kunster. See, det kunde kun de af den sorte Skole finde paa!

Aftenen den 14de Februar kom. Gjæsterne samledes i Værelserne paa første Sal. Alt var imidlertid arrangeret ovenover. De, som presenterede Gjøglere, vare paa deres Pladser. En mægtig Knaldperle var Signalskud fra Dampskibet, og saa foer man til Dyrehaven, stormende op af Trapperne, hvor to store Sale med Smag og Genialitet vare omskabte til Dyrehavsbakken. Store Grantræer skjulte Væggene, man var fuldkommen i en Skov. Døren, der forbandt de to Sale, var saaledes decoreret med Lagener, at den syntes et Telt, man gik igjennem. Lirekasser spillede, Trommer og Trompeter skraldede, fra Telte og Stilladser skreg Opraaberne i Munden paa hinanden; det var en Larm, som hvor den culminerer i den virkelige Dyrehave. Dennes meest glimrende Requisiter fandtes ogsaa her, og de vare ikke eftergjorte, det var de samme Ting. Man havde leiet Mester Jakels egne Dukker; en Student, som udmærkede sig ved paa det meest Skuffende at kunne tale efter Theatrets første Subjecter, lod disse optræde i de mesterjakelske Masker. Frederikssteens Fæstning var den samme, som vi havde seet derude. „Det hele Cafalleri og Infanteri, een uden Bangeneet, der en Bangeneet uden Een!“ Den gamle Jøde sad under Træet, hvor Verset forkyndte hans halvtredsindstyveaarige Dyrehaugsjubilæum; Een aad Blaar, Een viiste en Bjørn; Polignac stod, som Voxdukke, udenfor Voxcabinettet, Magdalenestiftelsen havde sin Bøsse, Tambourmajoren slog Hvirvler, og virkelige varme Vafler duftede fra den nabolige Boutik. Selv Kilden, der præsenteredes i det forreste Værelse, var betydningsfuld. Rigtignok var det kun en Theema-

skine, der stod skjult mellem Stene og Mos, men det var oprigtigt Kildevand, hentet fra Kilden paa Christiansborg. Overraskende og af stor Virkning var den Mængde nydelige Piger, her viste sig. Flere af de yngste Studenter, med qvindelige Træk, vare godt paaklædte, som Damer; nogle kunde virkelig kaldes smukke. Hvo har seet og siden glemt den Skjønne med Tambourinen? Man flokkede sig om disse, de gamle Professorer gjorte ordentligt Cour, og, hvad der var ypperligt, et Par af Damerne, som gjorde mindre Lykke, bleve jaloux paa de Andre. Otto var meget oprømt, det Hele rundt om var saa levende gjengivet: Støien, Trængselen, de forskjellige Mennesker. Der kom Brandmajoren med sin Kone og den lille Datterdatter; her tre nydelige Amagerkoner, der det hele Botaniseer-Selskab med deres virkelige Professor. Otto satte sig op i en Gynge; en forløben Clarinetspiller og en Trommeslager bedøvede ham med Disharmonier. En ung Dame, een af Skjønhederne, i hvid Kjole og med et tyndt Klæde over Skuldrene, kom til og kastede sig i hans Arme. Det var Vilhelm; men Otto fandt en Liighed hos ham med Frøken Sophie, den han før aldrig havde fundet saa stor; derfor steg Blodet ham op i Kinderne, idet den Smukke omslyngede ham og lagde sin Kind til hans, han saae mere af Sophie, end af Vilhelm, i denne Skikkelse. Vel vare Trækkene hos denne stærkere, den hele Figur større, men det syntes dog at være Sophie, og derfor saaredes hans Øie ved disse markeerte Bevægelser, denne Tumlen om med de andre Studenter. Idet Vilhelm satte sig paa hans Skjød og trykkede sin Kind imod hans, følte han sit Hjerte banke som i Feber; der strømmede Ild gjennem Blodet, han stødte ham bort, men den Skjønne vedblev at overvælde ham med Kjærtegn.

Nu begyndte Comedien paa et lille saakaldet Krähwinklertheater, hvor man gav Fremstillinger af de da grasserende „Kjældermænd.“ Damen klyngede sig til Otto og fløi dandsende med ham ind imellem Mængden. Varmen, Støien og især den altfor overdrevne Snøren

virkede ind paa Vilhelm, han fik ondt; Otto ledede ham hen paa en Bænk og vilde aabne ham Kjolen, men alle de unge Damer sprang til, og, deres Rolle troe, stødte de Otto til Side, omringede den Syge og skjulte hende, medens man sprættede hende op i Ryggen, for at hun kunde faae Luft; men Gud! det turde ingen Herre see paa.

Henad Aftenen istemtes en Sang, et Skud plaffede, og sidste Vers forkyndte:

„Nu Skuddet er faldet, og Skibet maa flye,
Til Staden fra Skovenes Gammen. —
— — Kom Venner, nu vil vi til Bordene tye,
I Bunterad, Herren med Damen *)"

Og nu, med et Dampskibs Flugt, stormede de Alle ned af Trappen, og snart sad de i Bunterad om de dækkede Borde.

Vilhelm var Ottos Dame, Baronen kaldtes Baronessen, og Glassene klinkede og Sangene begyndte.

„Saa drikke vi vor Konges Skaal,
Den drikke her hans tro Studenter**)"

og den patriotiske Sang:

„Jeg veed et Land i høien Nord,
Hvor der er godt at være!"

den endte med

„Et Hurra
For Kongen og Rescriptet.***)

I Glæden bør man gribe alt Glædeligt, og det greb man; her var Ungdomsglæde, Ungdomshjerter!

„Ingen Stand er som Studentens,
Han har valgt den bedste Vei!"

---

*) Fastelavnsvise i Dyrehaven af Felix Purelli.
**) En Anonym.
***) N. David.

lød Refrainet i den næste Sang, den sluttede med Skaalen:

— Selv for hende, Hjertet drømmer,
Men som Læben dølge maa!"*)

Da var det, som Ild og Lue gjennemglødede Vilhelm, han stødte saa heftigt sit Glas imod Ottos, saa dennes gik itu og Vinen spildtes.

„Damernes Skaal!" raabte en af Seniorerne. „Damernes Skaal!" lød det gjennem de forskjellige Værelser, der alle vare forvandlede til Spisesale.

Damerne reiste sig, stege op paa deres Stole, et Par Stykker kom ogsaa op paa Bordet, neiede og takkede for Skaalen.

„Nei, nei!" hviskede Otto til Vilhelm, idet han drog ham ned. „I disse Klæder ligner De Deres Søster saa meget, at det er mig afskyeligt, at De saaledes kan gaa ud af hendes Rolle!"

„Og Deres Øine," sagde Vilhelm leende, „ligne et Par Øine, som har naaet mit Hjerte! Den første Kjærligheds Skaal!" sagde han og klinkede, saa den halve Viin igjen spildtes for Otto.

Champagnen skummede, og under Støi og Latter, som i Carnevalsglæden, fornyede en lystig Sang Billedet af den Dyrehave, de nylig havde forladt.

„Stod ei Træerne herinde
Friske, som paa Bakken hist,
Hørte vi ei Kilden rinde,
Saae vi den dog ganske vist!
Teltene var' fyldte med
Alting uden Kjærlighed!

— — — —

Her gik gratis Børstedrenge,
Alle dog med Artium! —
— Her stod, hvad vel før er hændt,
Som Trompeter en Student!"**)

---

*) H. C. Andersen.
**) Dr. Balfungo.

„Hendes Skaal, hvis Øine ligne mine!“ hviskede Otto, revet med i Munterheden.

„Den have vi alt drukket!“ svarede Vilhelm, „men vi kunne gjøre det om igjen.

„De tænker altsaa endnu paa Eva?“

„Hun var smuk! nydelig! hvo veed, hvad Ende det vilde have taget, var hun blevet her. Nu har Mama spillet Skjebne! nu maa hun og den anden høie Nemesis styre Historien; jeg vadsker mine Hænder!“

„De er helbredet?“ spurgte Otto, „men naar De nu seer hende igjen til Sommer —?“

„Haaber jeg ikke at blive syg!“ svarede Vilhelm. „Jeg har en stærk Constitution! Men nu maae vi op at dandse!“

Alle stormede fra Bordene og op, hvor Dyrehaven var præsenteret. Nu saae man her kun den grønne Skov. Theatre og Boutikker vare skaffede bort, brogede Papirslygter hængte i det Grønne; et stort Orchester spillede, og et halv bacchantisk Skovbal begyndte. Vilhelm var Ottos Dandserinde, men efter første Dands søgte Damen sig en livligere Cavaleer.

Otto trak sig op til Væggen, hvor Vinduerne vare skjulte med Grangrene. Hans Øie fulgte Vilhelm; dennes Liighed med Sophie var saa stor, at Otto blev forstemt; hans Haand gled tilfældigt ind mellem Grenene og berørte Vindueskarmen; der laae en lille Fugl, den var død.

Man havde, for at gjøre Illusionen større, kjøbt en heel Deel levende Fugle, der under Dyrehavs=Scenen skulde flyve om mellem Træerne, men de stakkels Smaa døde alle af Skræk ved den vilde Larm. De laae døde i Vinduer og Kroge. Een af disse Fugle var det, Otto fandt.

„See, den er død!“ sagde han til Vilhelm, som nærmede sig.

„Naa, det var jo deiligt!“ svarede denne, „saa har De der Noget at være sentimental over!“

Otto vilde ikke svare derpaa.

„Skal vi have en Skotsk!“ spurgte Vilhelm leende, og Vinen og Ungdomsblodet brændte i hans Kinder.

„Jeg var tilfreds, at De snart var i Deres egne Klæder!“ sagde Otto, „De ligner, som sagt, Deres Søster —!“

„Jeg er ogsaa min Søster!“ afbrød han i Overgivenhed. „Og til Tak for din nydelige Oplæsning, din fortræffelige Underholdning, og hele piquante Elskværdighed, saa skal Du nu belønnes med et lille Kys!“ han trykkede sine Læber mod Ottos Pande. Otto stødte ham bort og forlod Selskabet.

Der hengik et Par Timer, før han kunde falde i Søvn; tilsidst maatte han smile over sin Ærgrelse; hvad gjorde det, at Vilhelm lignede sin Søster?

Næste Formiddag aflagde Otto hende en Visit, og Alle der hørte med levende Interesse hans Skildring af den morsomme St. Hansdag i Februarmaaned. Han fortalte da ogsaa, hvormeget Vilhelm havde lignet sin Søster, hvor ubehageligt dette havde været ham, og man loe; men under Fortællingen kunde Otto dog ikke lade være at gjøre Sammenligning. Hvilken stor Forskjel fandt han ikke nu! Sophie var dog langt anderledes smuk! aldrig havde han saaledes betragtet hende. Om Kyssene, som Vilhelm gav ham, blev der naturligviis ikke talt, men Otto tænkte derpaa, tænkte anderledes end nogensinde før, og — Amors Veie ere forunderlige! vi ville nu see, hvorledes Sagerne staae, naar vi rykke fjorten Dage fremad. —

VIII.

„Hurra for Kjøbenhavn og Paris,
De blomstre begge to!“
De Danske i Paris af J. L. Heiberg.

Vilhelms Fætter, Joachim, var indtruffet fra Paris. Vi erindre den unge Officeer, af hvis Brev Vilhelm sendte Otto en Skildring af Julidagenes Kamp. Som en begeistret Frihedshelt var han vendt tilbage, det kjæmpende Polen havde hans levende Interesse, gjerne havde han kjæmpet i Warschaus Geleder. Hans Aand og Veltalenhed gjorde ham dobbelt interessant. Julidagenes Kamp, den han selv havde været Dienvidne til, blev dem Alle saa beskuelig. Joachim var smuk: et fiint Ansigt med skarpe Træk, noget bleg vel, svækket kunde man kalde det, havde ikke de mørke Dine besiddet en saa stor Glands, der tiltog under hans Talen. De fine sorte Dienbryn, ja selv de smaa Moustacher, gave Ansigtet et eget Udtryk, der mindede om de fine engelske Staalstik. Figuren var lille, spinkel kunde man kalde den, men Forholdene smukke. Franskmandens Livlighed udtalte sig i hver Bevægelse, men der laae tillige hos ham en Bestemthed, som syntes at sige: „man kjender sine egne aandelige Fortrinligheder!“

Han interessserede dem Alle: ogsaa Otto lyttede gjerne til, naar Fætter Joachim fortalte; men naar Alles Dine vare henvendte paa den Fortællende, fæstede Otto pludseligt sine paa Frøken Sophie, og fandt, hun kunde nok moderere sin Opmærksomhed. Joachim henvendte sin Tale til dem Alle, men ved Hovedmomenterne hvilede Blikket ene paa den smukke Cousine! „Hun interessserer ham!“ sagde Otto ved sig selv, „og Fætteren? Ja, han fortæller godt, men havde vi Andre reist, kunde vi vist gjøre ligesaa!“

„Carl den Tiende var Jesuit!“ sagde Joachim, „et uindskrænket Despotie stræbte han efter og forgreb sig da paa Chartet. Toget mod Algier var kun et glim=

rende Fyrværk, foranstaltet for at smigre Nationalstoltheden. Alt Skin og Falskhed. Som Peyronnet vilde han ved Omfavnelse dræbe Chartet!"

Nu gik det ud over Jesuiter, Chartet og Polignac. De enkelte smaa Træk, som kun Øienvidnet kan give, gjorde Kampen beskuelig. Man saae den sidste Nat, den sælsomme Travlhed paa Pladserne, hvor Kuglerne bleve støbte, og i Gaderne, hvor Barricader reistes. Omstyrtede Vogne og Karrer, Tønder og Stene, dyngedes paa hinanden, selv Boulevardens hundredaarige Træer omhuggedes til Forskandsning. Og Kampen begyndte, Franske kjæmpede mod Franske, for Frihed og Fædreland offrede de Livet*), og han skildrede Seiren og Louis Philippe, hvem han beundrede og elskede.

„Det var en Verdensbegivenhed!" sagde Forretningsmanden. „Den electriserede Konger og Folk. De føle endnu Bevægelsen. Forrige Aar var et mærkværdigt Aar!"

„Ogsaa for Kjøbenhavnerne," sagde Otto, „spillede det med tre Farver. Tre Ting greb Mængden med lige Interesse: Julirevolutionen, Gjengangerbrevene og Kjældermændene!"

„Der er De nu bitter, Hr. Thostrup!" sagde Fruen. „Den virkelig Dannede beskjæftigede sig ikke med disse berlinske „Eckensteher," som Hoben nationaliserede!"

„De gik dog ind i Kjærnen!" sagde Otto, „de fandt Optagelse i Embedsklassen og hos Borgeren!"

„Ja, det vil jeg troe!" udbrød Joachim. „Det ligner dem herhjemme!"

„Det ligner dem derude!" sagde Fruen. „I Paris flagre de endnu lettere fra en Revolution, de selv spillede

---

*) Ceux qui pieusement sont morts pour la patrie
Ont droit qu'a leur cercueil la foule vienne et prie.
Entre les plus beaux noms, leur nom est le plus beau.
Toute gloire près d'eux, passe et tombe éphémère;
Et, comme ferait une mère,
La voix d'un peuple entier les berce en leur tombeau!
Victor Hugo.

med i, til en Critik af Jules Janin eller nogle nye Pas af Taglioni og derpaa til en histoire scandaleuse!"

„Nei, min naadige Frue, den sidste tager man ikke Notits af, den hører til Dagens Orden!"

„Det vil jeg troe," sagde Frøken Sophie.

Nu spurgte Forretningsmanden om Kamrene. Fætterens Svar var fyldestgjørende. Fruen vilde høre om Blomstertorvet, om de indhegnede, nydelige Smaahaver paa Pladserne. Sophie ønskede at høre om Victor Hugo; hun fik en Skildring om ham, hans Bolig paa Place royale og hele Europe littéraire ovenikjøbet. Fætter Joachim var høist interessant!

Otto aflagde ikke i to Dage Visit.

Hvor har De været saa længe? spurgte Sophie, da han kom der igjen.

„Studeret!" svarede han; der laae noget Mørkt i hans Øie.

„O, De skulde være kommet for en halv Time siden, da var Fætter her! han skildrede for mig Jardin des plantes i Paris. O, ganske fortræffeligt!"

„Det er en interessant, ung Mand! sagde Otto.

„Den deilige Have!" vedblev Sophie, uden at bemærke Betoningen, hvormed Otto havde svaret. „Husker De, Hr. Thostrup, hvorledes Barthelemy characteriserer den?

»Ou tout homme, qui rêve à son pays absent,
Retrouve ses parfums et son air caressant.»

Derinde er en heel Allee med Bure, hvori sidde vilde Dyr, Løver og Tigre. I smaa Gaarde gaae Elephanter og Uroxer frit om. Giraffer nippe af de høie Træers Grene. Midt i Haven ere Bjørnegaarde, kun en Fordybning, og dernede gaae Bjørnene. Der er intet Rækværk ovenfor, man staaer paa den bratte Rand. Der har Fætter staaet!"

„Men han styrtede jo ikke ned! sagde Otto ligegyldigt.

„Hvad feiler Dem?" spurgte Sophie. „Er De nu i Deres elegiske Humeur? De seer ud, som jeg tænker mig Victor Hugo, naar han endnu ikke er blevet enig med sig selv om den tragiske Catastrophes Behandling!"

„Det er min medfødte Særhed!" svarede Otto. „Jeg kunde have Lyst at springe ned til Bjørnene, som De fortæller om!"

„Og døe? spurgte Sophie. „Nei, De maa leve —

«C'est le bonheur de vivre,
Qui fait la gloire de mourir» *)

„De taler i Dag meget Fransk!" sagde Otto med en Venlighed, der skulde formilde Bitterheden i Udtrykket. „Maaskee Conversationen med Hr. Lieutenanten var paa dette Sprog?"

„Fransk interesserer mig meest!" svarede hun. „Jeg vil bede Fætter at tale det ret ofte med mig. Hans Accent er saa ypperlig, og det er et meget behageligt Menneske!"

„Særdeles!" svarede Otto.

„De bliver hos os til Middag!" sagde Fruen, som traadte ind.

Otto befandt sig ikke vel.

„Det er kun Griller!" sagde Sophie.

Damerne spøgte derover, og Otto blev. Fætter Joachim kom og var interessant, meget interessant, sagde de Alle. Han fortalte om Paris, talte ogsaa om Kjøbenhavn og gjorde Sammenligninger. Stilheden her hjemme havde især gjort dybt Indtryk paa ham.

„Folk her," sagde han, „gaae virkelig, som om de bare paa en stor Sorg eller Glæde, de ikke turde udtale. Kommer man ind paa en Café, da er der, som i et Sørgehuus. Hver sætter sig stille hen med sin Avis i Haanden. Det frapperer, naar man kommer

*) Victor Hugo.

fra Paris! Man nødes til at udbryde: men kan det Par Grader Nord paa sætte saa megen Kulde i Blodet? I vort Theater er den samme Ro. Jeg elsker nu det bevægelige Liv! Den eneste Dristighed, Publicum her har, er at pibe en syndig Forfatter ud; men et Spektakkel af Sanger, der ei har Tone eller Maneer, en elendig Skuespillerinde, taales, ja beklappes af gode Venner eller af Medlidenhed; hun skal være saa bange! hun skal være saa god! I Paris piber man. Maskinmesteren, Regisseuren, hver faae de deres Bifald og deres Klaps. Directionen selv skal der pibes af, naar den bærer sig keitet ad!"

„Der prædiker De jo formelig Revolution i vor Theaterstat!" sagde Fruen. „Kjøbenhavneren kan nu ikke være Pariser og skal ikke være det!"

„Theatret er her, som der, Folkelivets mægtigste Organ. Det er af en stor Indvirkning; og vort staaer høit, meget høit, naar man betænker, i hvilke forskjellige Retninger det maae udstrække sin Virksomhed. Vort ene Theater maa gribe ind i, sætte sig liig med Théâtre français, den store Opera, Vaudevillen og Saint Martin; det maa omfatte alle Genre. De samme Skuespillere hos os, som i Aften træde op i Tragoedien, maae i Morgen vise sig i Lystspillet og Vaudevillen. Vi have Subjecter, der kunne maale sig med de bedste i Paris; kun een der staaer over alle vore, men ogsaa over alle, jeg har seet i Europa; denne Ene er Mademoiselle Mars. De vil vist finde forunderligt, hvad der hos mig især giver hende den øverste Plads. Det er hendes Alder, den hun saa ganske bringer os til at glemme. Hun er smuk endnu; fyldig, uden at kunne kaldes feed. Det er ikke ved Sminke, ikke ved forlorne Haar og Tænder, hun skaber sin Ungdommelighed, denne ligger i hendes Sjæl, derfra strømmer den ud i hvert Led; hver Bevægelse bliver gratieus! Hun forbauser! hendes Øie er fuldt af Udtryk, og hendes Organ det meest sonore, jeg kjender. Det er Musik! Hvor kan man tænke paa Alder, hvor man gribes af en udødelig

Sjæl! Jeg sværmer for Leontine Fay, men den gamle Mars har mit Hjerte. Der er endnu en Tredie, som Pariserne sætte høit: Jenny Vertpré paa Gymnase-dramatique; men hun vilde snart fordunkles, saae Pariserne vor Jomfru Pätges. Hun er et Talent, der vil glimre paa enhver Scene. Vertpré har hendes Livlighed, hendes Lune, men ikke hendes Proteus-Genie, hendes Adel. Jeg saae Vertpré i «La reine de seize ans,» et Stykke, vi endnu ikke have, men Vertpré var mig kun en næsviis Soubrette i kongelig Pragt, en Holbergs Pernille, som en Pariserinde vil give den. Vi have Mad. Wexschall, og vi have Frydendal —! Var Danmark kun et større Land, da vilde disse Navne klinge over Europa!"

Nu beskrev han dem Decorationerne i Sylphiden, i Nathalie og flere Balletter, den hele Rigdom og Pragt.

„Men vort Orchester er ypperligt" sagde Frøken Sophie.

„Det har vistnok enkelte udmærkede Mænd, svarede Joachim, „men skal man tale om Udførelsen af det Hele —! Ja, De veed, jeg er ikke musikalsk, kan derfor ikke kunstnerisk udtrykke mig om Musik; men det er vist, at der ligger Noget i mit Øre, Noget i min Følelse, som i Paris hviskede: det er fortræffeligt! her derimod raaber det: kiil ikke paa! kiil ikke paa! Syngestemmen er dog det Første, den er Damen, Instrumenterne derimod Cavaleren, som skal føre denne frem for Publicum! smukt skal han lede hende ved Haanden, hun maa staae allerforrest, men her puffe de hende til Side, og det er mig, som om hvert Instrument vilde have første Plads og ideligt raabte: her er jeg! her er jeg!"

„Det klinger nu ganske smukt!" sagde Sophie, „men man kan ikke troe Dem! De har forelsket Dem i det Fremmede, derfor skal Alt hjemme staae tilbage!"

„Paa ingen Maade! de danske Damer, for Exempel, synes de smukkeste, de blyfærdigste, jeg har kjendt!"

„Synes?" gjentog Otto.

„Joachim har Veltalenhed!" sagde Fruen.

„Den er blevet udviklet ude!" svarede han; „her hjemme har den kun to Steder til at blive offentlig: fra Prædikestolen og ved et Gilde paa Skydebanen. Dog, det er sandt, nu faae vi jo Stænder, faae et mere politisk Liv. Jeg forudføler den første Indvirkning, Alle ville kun leve derfor, Bladene ville gaae op i Politik, Digterne synge Politik, Malerne gribe Sujets af det politiske Liv. C'est un Uebergang! som Madam La Fleche siger.*) Kjøbenhavn er for lille til at være en stor Stad og for stor til at være en lille! See, det er Feilen!"

Otto følte en uimodstaaelig Lyst til at modsige ham i de fleste Ting, han fremsatte om Hjemmet. Ved hvert kjækt Slag parerede Fætteren af med en Spøg.

Kjøbenhavn skulde være det nordiske Paris, sagde han, og det vilde det nok blive om halvtredsindstyve eller dobbelt saa mange Aar. Beliggenheden selv var langt skjønnere, end Seinestadens. Marmorkirken skulde reise sig og blive et Pantheon, smykket med Thorwaldsens og andre Kunstens Værker. Christiansborg vilde blive et Louvre, hvis Gallerie blev besøgt, Østergade og Pedermadsensgang blive Passager, som i Paris, med Glastage over, Fliseguly, Boutikker paa Siderne, og om Aftenen, naar tusinde Gaslamper brændte, var her Promenade; Grønningen blev Champs Elysées med Gynger og Rutschbaner, Musik og Mats de Cocagne.**) Paa Peblingesøen gives, som paa Seinen, smaa, festlige Søetourneringer. Voilà!» udbrød han tilsidst, „det bliver glimrende!"

„Det kunde blive guddommeligt!" sagde Sophie.

Der laae Liv og Tanke i Fætterens Aasyn; de

*) Holbergs: Jean de France.

**) En høi, glat Stang er reist op, øverst oppe er hængt Madvarer, Klædningsstykker eller Penge. Folk af Almueklassen forsøge nu, hvor høit de kunne klavre op og gribe Gevinsterne. De bedste Sager hænge alleröverst.

fine Træk bleve markeerte ved Udtrykket. Billedet af ham saaledes afprægede sig i Ottos Sjæl, stillede sig ved Siden af Sophies, som stod der med de store, brune Øine, der omsluttede Tanke og Smiil, idet de hvilede paa Fætteren. Den smuktformede, hvide Haand, med de spidse Fingre, legede med Haarlokken, som gled hende ned over Kinden.

Otto vilde ikke tænke derpaa.

IX.

Und hab' ich einsam auch geweint,
So ist's mein eigner Schmerz.
Göthe.

I den sidste Tid havde Otto kun sjeldent været hos Hr. Bergers. Contoirchefens Huus havde han ingen Interesse for. Hans Besøg bleve saaledes sjeldnere. Forretningssager førte ham just derhen en Dag.

Tilfældet eller Skjæbnen, som man kalder det, naar blot en Skygge af Følger aabenbarer sig, vilde, at Maren skulde komme igjennem Forværelset, idet Otto vilde gaae bort. Hun var den eneste af Damerne, som var hjemme. Om tre Uger skulde hun igjen reise til Lemvig. Hun yttrede, at hun ikke skulde kunne sige, hun meget tidt havde nydt Hr. Thostrups Selskab.

„Deres gamle Venner interessere Dem ikke meer!" tilføiede hun noget alvorlig. Ellers havde hun moret sig godt her i Byen, seet Alt, paa de udstoppede Fugle nær, men der skulde hun hen imorgen. I Theatret havde hun været sytten Gange, seet to Gange Søvngjængersken, derimod havde hun ikke seet Jægerbruden, og den ønskede hun især at see, for Ulvesvælgets Skyld. Ovre ved Aarhuus var der et Sted i Skoven, som de kaldte Ulvesvælget, det kjendte hun og nu vilde hun see, om det lignede det paa Theatret.

„Jeg skal vel hilse Rosalie fra Dem?" spurgte hun tilsidst.

„De bliver her endnu i tre Uger", sagde Otto, „det er altsaa endnu for tidligt at tale om Afskeden."

De kommer her jo næsten aldrig," svarede hun. „De har bedre Steder! Baronens Søster seer Dem nok lidt oftere; hun skal være en smuk og meget klog Pige; maaskee man snart tør gratulere?"

Otto blev blodrød.

„Til Foraaret vil De reise udenlands," vedblev hun, „vi faae Dem da ikke at see i Jylland, ja maaskee kommer De aldrig mere der! det vil bedrøve den gamle Rosalie. Hun holder saa utroligt meget af Dem. I alle de Breve, jeg her har faaet, vare Hilsener til Hr. Thostrup. Ja, jeg har en heel Deel til Dem; men De kommer ikke for at modtage dem, og jeg kan jo ikke gjøre saadan en ung Herre Visit. For gammelt Venskabs Skyld lader De mig vel være den Første, der kan fortælle dem hjemme om Forlovelsen!"

„Hvor kan De falde paa den Tanke?" svarede Otto. „Jeg kommer i saa mange Huse, hvor der er unge Damer; skulde Hjertet have Deel deri, da saae det slemt ud. Jeg har megen Agtelse for Frøken Sophie, jeg taler med hende som med Dem. Det er det Hele. Jeg mærker, den kjøbenhavnske Luft har virket ind paa Dem; her i Byen skal man nu altid forlove Folk. Det kommer fra de andre Damer her i Huset. Hvor kan De tro paa slige Historier!"

Maren spøgte nu ogsaa derover, men da de skiltes ad, satte hun sig hen i Krogen, kastede det lille Forklæde op over Ansigtet og græd — — maaskee, fordi hun snart skulde forlade den levende Hovedstad, hvor hun havde været sytten Gange paa Comedie, og dog ikke seet Ulvesvælget.

„Forlovet!" gjentog Otto for sig selv, og han tænkte paa Sophie, paa Fætteren og sin egen Barndom, den stod som en tung Uveirssky paa hans Himmel. Mange Tanker gik gjennem hans Sjæl? han erindrede

sig ogsaa hiin Juleaften, da han første Gang mødte Sophie, da hun, som Livets Parce, rakte ham Lykkenummeret. Han fik treogtredive, hun fireogtredive; de forenedes ved Tallenes Række. Han vandt jo Stamtræet, og blev hævet til hendes Adel. Den hele Spøg fik Betydning for ham. Han gjennemlæste atter Verset, som fulgte med. Slutningen deraf vedblev at tone i hans Øre.

„— Fra denne Time her Du adlet være,
Du vil ei glemme Ridderpligt og Ære!“

„O, Sophie!“ udbrød han høit, og den Flamme, som længe havde ulmet i hans Sjæl, men uden at han vilde erkjende den, slog op i Lue. „Sophie! Dig maa jeg trykke til mit Hjerte!“ Han tabte sig i Drømme. Mørke Skikkelser forstyrrede disse. „Kan hun da blive lykkelig? Kan jeg? Billedet, hun fik, hvor Iisfladen var brudt, og den tro Hund ventede forgjæves, er betydningsfuldt. Det er Forhaabningernes Opfyldelse. Jeg synker og skal aldrig vende tilbage!“

Fætterens Billede blandede sig i hans Drømme. Det fine Ansigt med de smaae Moustacher tittede næsviist og sladdrende frem, og Sophies Øine saae han hvile paa Fætteren, medens hendes hvide Haand legede med den brune Lok, som flød hende ned over Kinden.

„O, Sophie!“ sukkede Otto og slumrede ind.

X.

— Andre leben wir,
Noch Andre denken wir zu sein; wir scheinen
Noch Andre — Andre macht die Zeit aus uns.
Schefer.

„Naar Træerne springe ud, da springe vi med!“ havde Otto og Vilhelm ofte sagt. Det var deres Plan, at reise om Foraaret lige til Paris, men paa

Veien først at besøge Rhinen, og seile fra Cöln til Strasburg.

„Ja, Rhinen bør man først see!“ sagde Fætter Joachim, „naar man har seet Schweits og Italien, kan den ikke tage sig ud. Den maa være det første Skue! men den skal ikke sees om Foraaret, nei, mod Høsten. Naar Viinløvet har sit Farvespil og de tunge Druer hænge om Stokkene, see, da træde de gamle Ruiner frem; da er det Rhinens Galladage. En anden Fordeel, De har af at komme der paa den Tid, er, at De da indtræffer mod Vinteren til Paris, og det bør man; da kommer man ikke post festum, da culminerer der Glæden, Theatre, Soireer og Alt, hvad som maa interessere beau monde!“

Uagtet Otto ellers ikke lagde stor Vægt paa Fætterens Ord, gik han dog denne Gang forunderligt over i dennes Anskuelser. „Det vilde vistnok være klogest, at begynde Reisen henimod Høsten“, meente han, „man havde jo ogsaa godt af at forberede sig lidt mere!“

„Det er altid godt!“ sagde Joachim, „men hvad der ude er langt gavnligere end al Forberedelse hjemme, er sagt med tre Ord: „opgiv alle Landsmænd!“ Nu reise alle Mennesker! Paris er ikke længere fra os nu, end Hamborg for tredive Aar siden. Da jeg var i Paris, fandt jeg der sexten, sytten Landsmænd. O, hvor de klinede sig sammen! de boede elleve i eet Hotel, de drak Caffe sammen, spadserede sammen, gik til Restaurateuren sammen og tog en halv Bænk sammen i Theatret. See, det er det Galeste, man kan gjøre! jeg anseer det gavnligt for Enhver, at han reiser, og det fra Fyrsten ned til Haandværkssvenden. Men vi lade for Mange reise! vi ere ikke rige, derfor skulde der gjøres Indskrænkninger. Den bildende Kunstner, Digteren, Polytechnikeren og Lægen, de bør reise, men hvad Theologerne skulle afsted for, maa vor Herre vide! de kunne blive gale nok her hjemme. Der kommer de i katholske Lande, og saa ere de reent fra det. Hvorfor

skulle Bogormene afsted? De mure sig fast i Diligencen og paa deres Værelser, rode lidt om i Bibliothekerne, men vi have ikke én Snuus for det, naar de komme tilbage! de, som koste meest, gjøre sædvanligt mindst Gavn og bringe mindst Ære over Landet! jeg har, Gud skee Lov, selv betalt min Reise, jeg har da Lov til at sige min Mening!"

Vi ville nu høre, hvad Frøken Sophie siger, og rykke derfor et Par Dage fremad.

„Vi beholde Dem jo til August!" sagde hun et Øieblik, hun sad ene med Otto. „Det er fornuftigt! saa kan De være nogen Tid hos os i Fyen, samle Kræfter til Reisen. Ja, den Reise vil De have godt af!"

„Jeg haaber det!" svarede Otto. „Jeg er maaskee istand til at blive ligesaa interessant, som Deres Fætter! ligesaa elskværdig!"

„Det var formeget forlangt af Dem!" sagde Sophie drillende. „De faaer ikke hans Lune, hans Lethed at gribe Verden paa. De vil kun prædike mod Paris's Fordærvelse, kun opfatte Schweits's melankolske Storhed og Eensomheden i de ungarske Skove!"

„De gjør mig til en Misanthrop, som jeg slet ikke er!"

„Men et medfødt Talent har De for denne Characteer!" svarede Sophie. „Noget vil jo blive slebet af paa Reisen, og det er denne Forandring, jeg glæder mig til!"

„Man maa altsaa være et let, flagrende Gemyt, for at behage Dem, min Frøken?" spurgte Otto.

„Javist!" svarede Sophie ironisk.

„Saa er det dog Sandhed, hvad Deres Hr. Fætter har forsikkret mig!" sagde Otto, „vil man gjøre Lykke hos Damerne, da maa man i det Mindste være noget letfærdig, livsnydende, flagrende, det gjør os interessante. Ja, han har gjort sig bekjendt med Verden, han har en Erfarenhed i Alt!"

„Ja fuldkomment!" sagde Sophie, og loe høit.

Otto blev taus, og stod med rynket Bryn.

„Jeg ønsker Solskin!“ sagde Sophie og hævede smilende Pegefingeren. Otto blev uforandret, hun rynkede Panden.

„De maa forandre Dem meget!“ sagde hun halv alvorligt og hoppede ud af Værelset.

Tre Uger gik hen med store Begivenheder i Hjertets Stat; det var endnu en diplomatisk Hemmelighed, men Øinene forraadte den ved deres mimiske Sprog; Munden alene taug, og den er dog den afgjørende Magt.

Otto besøgte Contoirchefens. Maren var netop reist Dagen forud. Forgjæves havde hun i tre Uger ventet hans Besøg.

„De glemmer reent Deres sande Venner!“ sagde Damerne. „De kan troe, Maja var ogsaa lidt vred paa Dem, alligevel have vi Hilsener. Nu seiler hun paa den salte Sø!“

Det var dog ikke Tilfældet, hun var alt kommen i Land; hun kjørte just i dette Øieblik over den brune Lynghede, tænkte paa Kjøbenhavn, paa Glæderne der, og Sorgen — det er bedrøveligt at være glemt af en Ungdomsven! — Otto var saa smuk, saa klog — hun drømte slet ikke om, hvor smuk og klog hun selv skulde optræde i Hjemmet. Skjønhed og Klogskab fandt man hos hende, før hun reiste, nu havde hun været i Hovedstaden, og det giver Relief.

De smaa Fugle flagrede om Vognen; maaskee qviddrede de for hende, hvad der to Aar efter vilde gaae i Opfyldelse. „Du bliver Brud, Secretairens nydelige Brud; skal eie baade ham og Spilledaasen! bliver den fineste Dame i Byen og dog den fortræffeligste Moder. Din første Datter skal kaldes Maja — det er et smukt Navn, og det minder Dig om de forbigangne Dage.“

XI.

Endnu man kalder Klostret Andersskov,
Til Minde om den fromme Anders Bolig.
— — — — — — Den Høi, hvorpaa
Han vaagned' trøstet op af Søvnen sin,
End kaldes Hvilehøi. Et Kors mon staae
Deroppe med en Indskrift paa Latin,
Som halv er slettet ud. —

J. L. Heiberg.

Det var Vaar, den friske livfødende Vaar. Kun een Dag og een Nat, og Trækfuglene vare tilbage, Skovene fornyede med grønne, duftende Blade, Sundet havde sit svømmende Venedig af riigladte Skibe; kun een Dag og een Nat, og Sophie var borte fra Otto, de vare skilte ved Sø og salten Vand; men der var Vaar i hans Hjerte, fra dette fløi Tanken, som Trækfugle til den fynske Ø, og qviddrede Sommer. Haabet gav ham „Guld og grønne Skove," meer end Skibene førte gjennem Sundet, meer end Sjællands Bøge kunde vise. Sophie havde ved Afskeden trykket hans Haand. I hendes Øie laae, hvad Hjertet turde haabe og drømme.

Han glemte, at Haab og Drøm er netop det Modsatte af Virkelighed.

Fætter Joachim var gaaet til Stockholm, og kom slet ikke til Fyen i dette Foraar eller i den kommende Sommer. Derimod skulde Otto tilbringe nogle Uger her paa Gaarden, først hen i August vilde han og Vilhelm reise; der maatte altsaa kunne gives eet lykkeligt Øieblik, og mange næsten lige saa lykkelige. I hans Værelse stod et Rosentræ, de første Knopper formede sig og aabnede den røde Purpurmund; saa skjære og fine som disse Blade vare Sophies Kinder; han bøiede sig over Blomsten, smiilte derved og læste der yndige Tanker, beslægtede med hans Kjærligheds. En Rosenknop er et født Mysterie!

„De Blade gjør' saa mange
Smaa Labyrinthers Gange
Og dufte Luften op:
Du deilige Rosenknop!"*)

Dagen kom, da Otto efter vel overstaaede Affkeds-Visiter rullede, midt paa Dagen, i Selskab med tre unge Studenter, afsted gjennem Sjælland. De havde taget Vogn sammen til Slagelse, hvor de, som Abrahams og Loths Hyrder, skiltes til Høire og Venstre; Otto alene blev, for om Natten at gaae med Posten til Nyborg.

Klokken var kun Fire paa Eftermiddagen, Otto havde her intet Bekjendiskab, det var altsaa bedst at spadsere.

„Der staaer jo endnu en lille Rest af det gamle Antvorskov?"**) spurgte han.

„Ja, det er meget lidet, hvad der staaer!" svarede Verten. „Klosteret blev gjort til Slot, Slottet blev en privat Mands Eiendom, og nu er der i de sidste Aar pillet og pillet for Stenenes Skyld. De finder ikke noget af det Antike, uden hist og her i Haven en Stump rød Muur, som titter frem. Men Beliggenheden er jo kjøn! vil De saa følge Veien henimod den store Bondeby, Landsgrav hedder den, da er De paa Korsørveien og tæt ved hellig Anders' Kors. Det er en ret smuk Tour!"

„Klosterruin og Helgenkors!„ sagde Otto. „Det klinger jo ganske romantiskt!" og han begyndte sin Vandring.

Et Par af Latinskolens Disciple, med Bøgerne i en Rem, og senere en fiirskaaren Landseneer, som militærisk hilsede en gammelagtig Jomfrue, bag Geranier og Gyldenlakker, vare det eneste Møde. Derimod bemærkede Otto, at rundt om aabnede sig paa Klem et Vindue;

*) Ambrosius Stub. Død 1758.
**) Andersskov- eller Antvorskov-Kloster blev stiftet af Valdemar den Første, 1177.

man vilde see, hvem den Fremmede kunde være, som gik ned ad Gaden.

En lang Allee førte fra Byen til Slottet. Paa begge Sider laae Parcelbygninger med en lille Blomsterhave foran. Snart naaede Otto den sidste Rest af det gamle Antvorskov. Veien var rød af de omslængte Muurstene, der her var kjørte i Gruus. Store Muurbrokker, hvor Kalk og Steen udgjorde eet Stykke, laae næsten skjulte mellem de høie Nelder. Længere borte stod et eensomt to Etages Huus; det var smalt og hvidmalet, en tyk Muurpille, som man seer den paa Kirker, understøttede den stærke Muur. Det var Halvdelen af den sidste Slotsfløi, en Mellemting af Antikt og Moderne, af Ruin og Vaaningshuus.

Otto gik ind i Haven, der var anlagt paa selve Bakken og dens Terrasser. Her var kun unge Træer, men Gangene og Alt rundtom tilgroet. Udsigten strakte sig vidt ud over Egnen til Beltet og Fyen. Han steeg fra Terrassen ned til den nederste Muur; i den var, endnu fra Klosterets Tid, indmuret et Stykke af en Gravsteen, hvorpaa man saae Rester af en qvindelig Skikkelse, ved dennes Side en Beenrad, omsnoet af en Slange. Otto stod hensjunken i Beskuelsen, idet en gammel Karl, med to Spande i et Aag over Skulderen, traadte hen til Brønden tæt ved.

Den Gamle var meget villig til at knytte en Samtale, fortalte om Opgravninger og om Løngangen, som ikke var fundet, men vist var det, sagde han, at en saadan existerede. Endnu havde de kun opdaget nogle smaa murede Rum, som rimeligviis havde været Cachotter; i een af dem sad jo en Jernlænke i Muren. Men med Løngangen havde man ikke truffet paa det rette Sted, thi den maatte findes! den gik herfra, dybt under Søen og Skoven, lige til Sorøby. Store Jernporte vare dernede, ved Juletider kunde man høre, hvor de bleve slaaede op og i. „Den, der havde, hvad der er gjemt," sagde Karlen, „kunde blive en holden Mand og behøvede ikke at slide og slæbe!"

Otto betragtede den eensomme Fløi, der hævede sig frem paa Terrassen. Hvor prægtigt havde ikke her været i ældre Tider!

Tæt op til den store, milelange Skov, som strækker sig hiin Side Sorø ned mod Kongeaaens Bredder, laae det rige Kloster, hvor Hans Tausen talte, som Aanden indgjød ham. Tiderne vexle. Klosteret forsvandt.

„— — gyldne Sale
Paa de samme Steder prale
Hvor de ringe Celler stod." *)

Hvor Munkene sang Psalmer, dandsede Riddere og Fruer til klingende Spil; men ogsaa disse Toner taug, de blomstrende Kinder bleve Støv. Der blev atter stille. Mangen god Gang red da Holberg herned fra Sorø, gjennem den grønne Skov, og besøgte Slotsforvalteren paa Antvorskov. Otto erindrede sig, hvad en Dattter af denne havde, som gammel Kone, fortalt een af hans Venner. Hun var et Barn og laae i Vugge, da den gamle Holberg kom ridende med sit Hvedebrød og sin Syltekrukke, hans sædvanlige Proviant paa slige smaa Udflugter. Slotsforvalterens unge Kone sad ved sin Rok. Holberg og Manden gik op og ned af Gulvet; de talte om Politik; det interesserede Konen, og hun blandede sig deri. Da dreiede Holberg Hovedet om: „Jeg troer, Rokkehovedet taler!" sagde han. Det kunde Madammen aldrig glemme ham. **)

Otto smilede ved Tanken om den vittige, men ugalante Digter, og vandrede fra Haven, gjennem en bugtet Huulvei, hvor den frodige Bukketjørn hang i riig Fylde ud over Steengjerdet. Slagelse, med de høie Banker bagved, tog sig malerisk ud. Snart naaede

---

*) Anders-Skov af Oehlenschläger.

**) Den nu afdøde Mad. Jürgensen, Moder til vor berømte Uhrmager Urban Jürgensen, har fortalt ovenstaaende Anecdote. Den passerede hos hendes Forældre; hun selv var Barnet, der da laae i Vugge.

han Landsgrav. Solen gik ned, idet han betraadte Marken, hvor Trækorset stod med Frelserens Billede, til en Erindring om den hellige Anders.

Deroppe ved det sad en Mand, han syntes at knæle, den ene Haand hvilede fast paa Træet, den anden førte en spids Kniv, hvormed han rimeligviis udskar sit Navn. Han bemærkede ikke Otto. Tæt ved Manden stod en Kasse, overtrukket med Voxdug, ved Siden laae en Randsel, et Par Støvler og en Knortestok. Det maatte være en Haandværkssvend eller en Bissekræmmer.

Otto vilde alt vende om igjen, da den Fremmede reiste sig og blev ham vaer. Otto stod som naglet til Stedet, det var tydske Heinrich, han saae.

„Er det ikke Otto Thostrup?" sagde Manden, og det fæle sledske Smiil spillede ham om Munden. „Nei, det havde jeg dog aldrig ventet!"

„Det gaaer ham godt, Heinrich?" spurgte Otto.

„Det slæber af!" svarede Heinrich. „Ham gaaer det bedre! Herre Gud, at han vilde blive en saadan fornem Herre, hvo skulde have tænkt det, den Gang han red paa mit Knæ, og da jeg prikkede ham i Armen? Ja, det gaaer besynderligt i Verden? Har han seet noget til sin Søster? Ja, hun blev ikke saaledes trukket frem, som han! Hun var dog et kjønt Barn!"

„Jeg har ikke, som Ældre, seet hende!" svarede Otto med en Skjælven, han forgjæves søgte at bekjæmpe. „Veed han, hvor hun er?"

„Jeg er nu saadanne altid paa Reise!" sagde Heinrich, „men saavidt jeg veed, er hun nok i Fyen. Ja, hun maa nu faae en af vor Lige, saadan en simpel Mand! Han kan tage sig en fiin Frøken. Det er at have Lykken med. Han bliver Herskab. Saa faaer den gamle Heinrich vel Lov til at gjøre Kunstner paa hans Gaard? Men Ingen af os ville snakke om gamle Dage! om den røde Gaard ved Odense Aa!" Det Sidste hviskede han ganske sagte. „Jeg faaer vel en Marks-Penge af ham?" spurgte han.

„Han skal faae mere!“ sagde Otto og gav ham det. „Men jeg ønsker nok, at vi blive fremmede for hinanden, som vi ere det!“

„Ja vist! ja vist!“ sagde Heinrich og nikkede bejaende med Hovedet, medens hans Øie hvilede paa Gaven, Otto rakte ham. „Herren er da ikke længer vred for min Spøg derovre i Jylland!“ spurgte han med et sledsk Smiil og kyssede Ottos Haand. „Jeg havde ikke kjendt ham den Gang. Havde han ikke viist mig sin Skulder, og jeg der havde seet det O og T, jeg selv havde prikket, var jeg aldrig faldet paa, at vi kjendte hinanden. Men saa var det, der gik et Lys op for mig. Otto Thostrup, skulde jeg have sagt; men saa sagde jeg: Odense Tugthuus. Det var ikke net af mig, da han er saa god en Herre!“

„Ja, nu Levvel!“ sagde Otto og rakte ham uvillig Haanden.

„Der seer vor Herre ned paa os!“ sagde tydske Heinrich, og vendte Øinene mod Billedet paa Korset. „Saa sandt han der lever, kan han være vis paa Taushed fra min Mund. Det er min Forløser, som her hænger paa Korset, som han er prikket i min egen Hud, og som han staaer ved Veiene i mit Fædreland. Her er det eneste Sted i Landet, hvor Korsets Tegn staaer under aaben Himmel, her holder jeg min Andagt; for han veed, Hr. Thostrup, jeg er ikke af hans Tro, men af Jomfru Marias. Her har jeg skaaret det hellige Tegn i Træet, som det staaer over hver Dør i mit Fædreland. Et I. et H. og dette S.*) Deri ligger mit eget Navn, for H. siger Heinrich, men I. siger Jeg, og S. siger Synder. Det er: jeg Heinrich Synderen. Nu har jeg holdt min Andagt, og nu har han givet mig en net Skilling, nu gaaer jeg i Aften til min Seng i Kroen, og er Pigen smuk og lader sig besnakke, saa er jeg ung endnu, og saa vil

*) I. H. S. ɔ: Jesus Hominum Salvator, (Jesus Menneskenes Frelser).

jeg bilde mig ind, jeg er Hr. Thostrup, og har vundet den deiligste, fine Frøken. Juchhei! det er Comediantspillerliv, vi føre!"

Otto forlod ham, men hørte, hvor Heinrich sang:

„Tra ri ro,
Der Sommer der ist do!
Zum Biere, zum Biere,
Der Winter liegt gefangen,
Und wer nicht dazu kommt,
Den schlagen wir mit Stangen.
Jo, jo!
Der Sommer, der ist do!" *)

Som paa den klare solbelyste Dag pludselig en Taage kan skyde sig frem, slukke det varme Sollys, skjule den grønne Kyst og forandre Alt til Graat i Graat, saaledes blev det for Otto, der nylig følte sig saa lykkelig og ungdomsglad.

„De kan roligt sove!" sagde Verten, da Otto kom tilbage til Slagelse. „De skal betids nok blive kaldet paa, at De kan komme med Posten."

Men hans Hvile var, som den Febersyges.

Posthornet lød i den tomme Gade. De rullede afsted; det var ved Daggry.

„Er det et Rettersted?" spurgte een af de Reisende, og pegede paa Høien, hvor, i denne Afstand, Korset kun tog sig ud som en Pæl.

„Det er hellig Anders' Kors!" svarede Otto, og levende stod for ham Erindringen fra Aftenen forud.

„Existerer det virkeligt?" sagde den Fremmede. „Jeg har læst om det i Gjengangerbrevene."

Det var en smuk Morgen, Solen brændte varmt, Søen var blikstille, desbedre gik da Dampskibet. Vørten, som alt var seilet ud to Timer tidligere, laae endnu

---

*) Büschings Volkslieder.

neppe en halv Miil fra Land. Seilene hang slappe, ikke en Luftning rørte sig.

Dampskibet gled tæt forbi; Børtpassagererne, meest Kudske, Haandværkssvende og Bønder, stode ved Relingen, nysgjerrige efter at see det; de hilsede. En af de Forreste støttede sig til sin Knortestok, løftede paa Huen og raabte høit: „Godmorgen, mine høie Herskaber!" Det var tydske Heinrich. Han vilde altsaa ogsaa til Fyen.

Ottos Hjerte bankede stærkere, han stirrede i den brusende Sø, der skummede om Hjulet, hvor Solstraalerne malede en deilig Regnbue.

„Det er smukt!" sagde tætved een af de Fremmede. „Meget smukt!" svarede Otto, og undertrykkede det Suk, som vilde trænge frem fra hans Bryst.

Neppe to Timer vare til Ende, — Rebene kastedes op paa Nyborg Skibsbroe, og Skibet gjordes landfast med Øen Fyen.

XII.

Det er saa sødt, naar Vennehænder
Til kjærlig Velkomst bydes Dig,
Saa kjært, hvorhen Du Øiet vender
Bekjendte Træk da vise sig.
Du faaer saa hyggeligt, saa stille
Om Dig og i dit eget Bryst.
Henriette Hanck.

Otto bestilte strax Vogn og indtraf saaledes til Gaarden, omtrent ved Familiens Spisetid. I det mellemste Gaardsrum holdt to Calecher og en holstensk Vogn, to fremmede Kudske med Tresser om Hattene stode i en dyb Passiar, idet Otto rullede ind af Porten. Hans Postillon blæste i Hornet.

„Stille dog!" udbrød Otto.

„Her er Fremmede i Dag paa Gaarden!“ sagde Postillonen, „jeg vilde lade dem vide, at her kommer Een til!“

Otto stirrede hen imod Haven, saae op mod Vinduerne, om ingen af Damerne viste sig der; kun fra Sidelaagen tittede et qvindeligt Hoved frem, paa hvilket Haaret var skudt tilbage under Huen. Otto kjendte de sammengroede Øienbryn. „Er hun den Første, jeg her skal see!“ sukkede han, og Vognen rullede ind i den inderste Gaard. Hundene gjøede, de kalkunske Haner klukkede, men ingen Vilhelm viste sig; Kammerjunkeren kom, den fortræffelige Nabo, og lidt efter Sophie, begge tilraabte leende: „Velkommen!“

„See, der have vi vor Mand!“ sagde Kammerjunkeren, „ham kunne vi bruge til Comedien!“

„Det var deiligt, De kom!“ raabte Sophie, „vi tage Dem strax i Arbeide.“ Hun rakte ham Haanden, han trykkede den til sine Læber. „Vi ville have Tableaux i Aften,“ sagde hun. „Præsten har aldrig seet det; Vilhelm have vi da ingen Gavn af, han er i Svendborg og kommer først hjem om to Dage. De maa være Officieren, Kammerjunkeren skal være Søvngjængersken, der kommer med Lyset ind ad Vinduet. Vil De ikke nok?“

„Alt, hvad De forlanger!“ sagde Otto.

„Tal ikke derom!“ udbrød Sophie og lagde Fingeren paa Munden. Mama kom ned af Trappen.

„Kjære Thostrup!“ sagde hun og trykkede med sand Inderlighed begge hans Hænder. „Jeg har rigtig længtes efter Dem! nu er Vilhelm borte! De maa i hele to Dage tage tiltakke med os.“

Otto gik igjennem den lange Gang, hvor de gamle Billeder hang; det var, som ogsaa disse ønskede ham Velkommen. Een Nat med mange Drømme syntes ham kun at være hengaaet, siden han var her sidst; eet Aar i Tidens Løb er jo heller ikke saameget, som een Vinternat i Menneskets Liv.

Her var saa hyggeligt, saa hjemligt; Ingen skulde

see paa Træerne udenfor, at de siden havde staaet bladløse, bedækkede med Snee; frodigt grønne bevægede de sig i Solvarmen, som da Otto sidst saae ud af dette Vindue.

Han fik det røde Kammer som ifjor. Middagsklokken ringede.

Louise mødte ham paa Gangen.

„Thostrup!" raabte hun glad og greb hans Haand. „Nu er det snart Aar og Dag siden, jeg saae Dem!"

„Ja, der er skeet Meget i det Aar!" sagde Kammerjunkeren. „Kom snart over til Mit, saa skal De see, hvad jeg har ladet gjøre til Fornøielse: en Keglebane! Frøken Sophie har slaaet sin Potte derovre!"

Kammerjunkeren tog Mama til Bords. Otto nærmede sig Sophie.

„Vil De ikke tage Kammerjunkerens Søster?" hviskede hun.

Mekanisk gjorde Otto sin Compliment for Frøken Jakoba.

„Tag De een af de Unge!" sagde hun, „det vil De dog heller!"

Otto bukkede, kastede et Blik til Sophie, hun havde den gamle Præst; Otto smilede og førte Jakoba til Bordet.

Jomfruen, bekjendt ved sin Spæske, kom paa hans venstre Side. Han betragtede nu Selskabet, der, foruden de alt Omtalte, bestod af et Par Damer og Herrer, han ikke kjendte. Een Stol stod tom, men den blev snart besat, en ung Pige, beskeden i sin Pynt, ganske klædt som Louise, traadte ind.

„Hvorfor kommer Du bag efter?" spurgte Sophie leende.

„Det veed nok Eva og jeg!" sagde Louise og smilte til den Indtrædende.

Eva satte sig. Det var maaskee det fuldkommen Eensartede i hendes og Louises Paaklædning, der ledte Otto til saa nøie at betragte disse To, og imod

hans Villie at gjøre Sammenligning. En simpel mørkebruun Kjole havde de hver; et lille, seladongrønt Silketørklæde skjulte Halsen. Louise forekom ham yndig, smuk kunde hun ikke kaldes; Eva derimod var idealsk, der var Noget hos hende, som bragte ham til at tænke paa de blegrøde, fine Hyacinter. Hvert Menneske har sin usynlige Engel, siger Mythen, begge ere de forskjellige og dog hinanden lige. Eva var Engelen, Louise derimod det menneskelige Væsen i al dets Reenhed. Ottos Øie mødte Sophies. Hvilken Kraft, hvilken Skjønhed! følte han. Hendes Aand staaer høit over Louises, og i Skjønhed er hun en Pragtblomst og ikke, som Eva, en fiin, skjør Hyacint. Han drak Veltalenhed af disse Øine og blev interessant, som Fætteren, skjøndt han ikke havde været i Paris.

Kammerjunkeren talte om Grise, men det var ogsaa underholdende; han drak maaskee sin Begeistring af de samme Kilder, som Otto. Om den grønne Boghvedes Kraft var det, han talte, hvorledes Svinene, der aad den, bleve, som de vare gale! derfra skrev det sig vist om Djævelen, der var faret i Svinene; kun kulsorte Svin kunde fordøie den grønne Boghvede, havde de een eneste hvid Plet paa Kroppen, saa blev den ene Plet syg. „Det er mærkeligt!“ udbrød han.

I Begeistringen blev hans Tale næsten Skrig, hvorfor ogsaa Frøken Jakoba sagde, man skulde næsten troe, at han selv havde spiist grøn Boghvede.

Otto udskar imidlertid af den grønne Melonskal en Mand, og lod denne ride paa Randen af sit Viinglas; det drog Sophies Opmærksomhed fra Kammerjunkeren. Hele Selskabet fandt Udskjæringen meget net, og Jomfruen fremstammede en Bøn om at faae den, saa skulde den ligge i hendes Syæske.

Ud paa Aftenen var Alt i Bevægelse til de forestaaende Grupperinger.

Eva maatte være Hero. Med en Fakkel i Haanden skulde hun knæle paa et Bord, der var drapperet til en Balkon. Den stakkels Pige følte sig ganske ulykkelig

ved saaledes at træde frem; Sophie loe af hendes Frygt, og forsikkrede, at hun vilde blive beundret, og derfor maatte og skulde hun.

„Føi min Søster deri!“ sagde Louise bedende, og Eva var villig, løste sit lange brune Haar, og lod Sophie ordne Drapperiet.

Otto maatte iføre sig en Officierdragt. Han præsenterede sig for Søstrene.

„Guldet er jo ikke riet paa Kraven!“ sagde Sophie, og paatog sig dette Arbeide. „Han kunde godt beholde Kjolen paa, mens hun gjorde det,“ sagde hun. Hendes fine Haand kom til at berøre Ottos Kind, det var ham som et electrisk Slag, hans Blod brændte, hvor gjerne havde han ikke vovet at trykke denne Haand til sine Læber.

De brast Alle i Latter, da Kammerjunkeren kom i et hvidt Skjørt, der naaede ham til lidt under Knæerne, og med en stor hvid Dametrøie; Frøken Sophie maatte sætte hans Krøller. Hun arrangerede det nydeligt, hendes Haand strøg Haaret fra hans Pande, gled over hans Kinder, han kyssede paa den, hun slog ham over Ansigtet, bad ham ikke glemme sig; „vi ere Damer!“ sagde han, og reiste sig i sin hele Pynt. Alle loe, Otto kunde det ikke, han følte Lyst til at prygle ham. Tilskuerne samledes i et mørkt Værelse; Fløidøren aabnedes.

Eva, som Hero, i et hvidt Liin, Haaret ned over Skulderen og Faklen i Haanden, stirrede ud over Havet, Ingen Maler kunde tænke sig det skjønnere; de store mørkeblaae Øine udtalte Veemod og Kjærlighed: det var fuldkommen Evas naturlige Blik, kun her saae man hende rolig. De fine sorte Øienbryn hævede Udtrykket, den hele Skikkelse var som aandet frem.

Nu fulgte et nyt Billede, Faust og Margrethe i Løvhytten, bag ved stod Mephistopheles med sit djævelske Smiil. Kammerjunkerens Jomfru var Grethe; saasnart Døren aabnedes, gav hun et høit Skrig og løb sin Vei, hun vilde ikke, hun var saa bange. Gruppen var forstyrret, man loe og fandt det morsomt; men Kammer-

junkeren skjændte høit, og bandede, at hun skulde derind igjen; herved tiltog Tilskuernes Latter, og denne blev da ikke svagere, da Kammerjunkeren, forglemmende sin Habit som Søvngjængerske, traadte halvt ind i Rammen, hvor Billedet fremstilledes, og satte Jomfruen ned paa Bænken. Det var kun en kort Tid, man saae denne Gruppe. Dørene lukkedes; Tilskuerne applauderede, men der lod sig ogsaa en Fløiten høre. Latter og Tale bruste gjennem Stuen; det var ikke muligt at faae fuldkommen Ro, uagtet alt et nyt Billede straalede fra Rammen. Det var Sophie, som Correggios Magdalene; den rige Haarvæxt bølgede over Skulderen og den runde Arm, foran laae Dødninghovedet og den hellige Bog.

Ottos Blod kom i hurtigere Bevægelse, aldrig havde han endnu seet Sophie skjønnere. Publicum derimod kunde endnu ikke ganske glemme den komiske Scene forud, man hørte derfor en undertrykt, svag Latter.

Den fik endelig Lov at tumle sig ved det følgende Billede, hvor Kammerjunkeren, som Søvngjængersken, med Haanden halvt bøiet om det slukte Lys, viste sig ved det aabne Vindue.

Et stormende Bifald skjænkedes alle de Spillende.

„Frøken Sophie har gjort det Hele!“ raabte Kammerjunkeren, og nu lød hendes Navn fra Publicums Læber.

Først to Dage efter indtraf Vilhelm. Han og Otto sov i Værelse sammen. Denne fortalte om Grupperingerne og sagde, hvor smuk Eva havde været som Hero.

„Det kan jeg tænke!“ svarede Vilhelm, men gik ikke videre ind derpaa; han loe af Kammerjunkeren og den forstyrrede Gruppe.

Otto nævnede endnu engang Eva, men Vilhelm gled med sine Svar let hen derover. Otto kom ikke efter, hvorledes Forholdene stode.

„Skal vi nu ikke sove?“ sagde Vilhelm; de bøde hinanden god Nat, og det blev stille.

Den gamle Mand, Søvnen, som Tieck har

tegnet ham, med Kassen, hvoraf han tager sine Drømmemarionetter, begyndte nu sine natlige dramatiske Eventyr, der varede ved, til Solen skinnede ind af Vinduerne.

XIII.

Og nær og nærmere han rykker hende, —
— „O giv mit Haab et Svar i denne Nellike!"
Hun sukker: — „o jeg vil — dog nei! — jeg vil ikke."
Dandserinden af Paludan-Müller.

„Jeg skal nok komme efter det!" meente Otto. „Den stærke Kjærlighed kan dog ikke være duftet bort?" Han lagde nøie Mærke til hvert lille Træk. Eva var den stille, blyfærdige Skabning, som før, en Huusalf, som virkede venligt ind paa det Hele. Vilhelm talte med hende, men ikke lidenskabeligt, heller ikke med affecteert Ligegyldighed. Alligevel kunne vi ikke ganske stole paa Ottos Jagttagelses-Evne, hans Blik fløi for ofte til en kjærere Gjenstand, Sophie tilhørte dog egentlig hans Opmærksomhed.

De spadserede i Haven.

„Engang, som De vistnok veed", sagde Otto, sværmede Deres Broder for den smukke Eva. Er det da ikke lidt farligt, at hun er her? Har kun Mama været forsigtig?"

„For Vilhelm er jeg fuldkommen rolig!" svarede Sophie. „Bare De tager Dem iagt! Eva er meget elskværdig og har taget sig betydeligt op til sin Fordeel, siden hun kom her. Min Søster Louise sværmer nu formeligt for hende, og Mama betragter hende næsten som et Pleiebarn. De har nok seet, at hun ikke bliver tilsidesat. Hun er ellers svag, hun ligner de fine Bjergblomster, som i Snee og Kulde trives, men i den lune Bjergkløft, hvor Solen skinner, bøie Hovedet. Jeg synes virkelig, hun er blevet svagere, siden hun fik Pleie og

gode Dage. Da jeg i Roskilde saae hende, var hun langt mere livsblomstrende!"

„Maaskee tænker hun paa Deres Broder! tænker paa ham med stille Liden!"

„Det troer jeg ikke!" svarede Sophie. „Ellers vidste nok Louise Noget om det, hun har Evas hele Fortrolighed. De kan berolige Dem, hvis De er skinsyg!"

„Hvor falder De paa det? Min Tanke seer opad og ikke nedad!" sagde han med en Slags Stolthed. „Jeg føler det, aldrig kunde jeg blive forelsket i Eva. Fatte Kjærlighed til hende, nei! idet jeg tænker derpaa, synes jeg ordentligt, at jeg faaer Noget imod hende. Men De siger det af Spøg, De vil drille mig, som De saa ofte har gjort. Snart skulle vi skilles ad! om to Maaneder er jeg ikke længer her i Danmark! to lange Aar ude —! hvor Meget kan der ikke skee i disse? Vil De tænke paa mig? Ret tænke paa mig, Frøken?" Han bøiede sig og kyssede hendes Haand.

Sophie blev blodrød. Begge taug.

„Staae I To her!" sagde Moderen, som kom fra Sidegangen.

Otto bøiede sig dybere og knækkede en af de smukke Levkøier, som hang ud over Rabatten.

„Tager De Louises kjæreste Blomster?" sagde hun smilende. „Dette Bed er der just lyst Fred over!"

„Jeg var saa uheldig at knække den!" sagde Otto forvirret.

„Det var den mørkerøde Nellike, han vilde plukke til min Krands paa Middagsbordet!" sagde Sophie. „Naar han tog den, havde jeg min Samvittighed fri!"

Og de spadserede alle Tre, de talte om Kirsebær, Stikkelsbær, Lærredet paa Blegen og om den varme Sommerdag.

Om Aftenen sad Eva og begge Søstrene ved deres Haandarbeide, Otto og Vilhelm havde taget Plads ved Siden af. Der taltes om Kjøbenhavn.

Sophie vidste at fremsætte en Mængde komiske Smaatræk, hun havde grebet hos de unge Damer der.

Otto gik over i hendes Ideer, og vidste snildt at understøtte det, hun fremsatte. Hvad der egentlig interesserede den qvindelige Ungdom, blev nu bragt paa Bane.

„I det Pigen bliver confirmeret, vaagner allerede Sværmeriet!" sagde Otto. „Man sporer en Slags Henbøien mod det mandlige Hjerte. Endnu tør hun ikke ret udtale den, uden for to Fremmede: Præsten og Doctoren. De To sværmer hun for, især den Første; ham staaer hun i et Slags aandelig Rapport til. Hans legemlige Elskværdighed smelter over i den aandelige. Hendes første Kjærlighed kan man saaledes bedst kalde Præste-Kjærligheden."

„Det er ypperligt sagt!" udbrød Sophie.

„Han prædiker sig dybere ind i Hjertet!" vedblev Otto. „Hun smelter i Taarer, kysser hans Haand, gaaer i Kirke, men ikke for Guds Skyld, men for den søde Præst!"

„O, det kjender jeg saa godt!" sagde Sophie og loe.

„Fy, det mener Du ikke med!" sagde Louise. „Og jeg veed ikke, hvorledes De, Hr. Thostrup, kan sige Sligt. Det er jo hæsligt! De kjender ikke en ung Piges Sjæl! kjender ikke den rene Følelse, hvormed hun bøier sig mod den Mand, som aabner hende Religionens Helligdomme. Spot dog ikke med det Uskyldige, det Rene, der staaer langt fra hvert jordisk Indtryk!"

„Jeg forsikkrer", sagde Otto smilende, „var jeg Digter, jeg vilde da i hundrede vittige Epigrammer latterliggjøre denne Præste-Kjærlighed; og var jeg Lærer, jeg skulde fra Kathedret protestere mod den!"

„Det vilde være at kaste Gift i en Brønd!" sagde Louise. „De, som Mand, kan ikke føle det Rene, det Hellige, der bevæger sig i en ung Piges Bryst. Eva, Du holder vist med mig?"

„Det er heller ikke Hr. Thostrups Alvor!" svarede hun, og saae med mild Alvor paa ham.

Vilhelm loe høit.

XIV.

Ach, ich bin kein starker Baum —
Ach, ich bin die Blume nur,
Die des Maies Kuß geweckt,
Und von der nicht bleibt die Spur,
Wie das weiße Grab sie deckt!

Rückert.

Næste Formiddag kom Besøg, det var to unge Damer fra Nyborg, Veninder af Sophie og Louise. Før Middagsbordet vilde man spadsere, gjennem Skoven ud til „Høie-Lykke", hvor Hørren stod i Blomster. Otto skulde ledsage dem.

„Jeg er med!" sagde Kammerjunkeren, der i fuld Trav satte ind i Gaarden, just som Damerne med Otto begyndte deres Udflugt. Hele Selskabet bestod saaledes af fem Damer og to Herrer.

„Qvæget er dog ikke paa de Marker, vi skulle over?" spurgte Eva.

„Nei, min gode Pige!" sagde Sophie, „Du kan være ganske rolig! Desuden have vi jo to Herrer med!"

„Ja, de skulle ikke kunne forsvare os mod de uvorne Tyre!" svarede Louise. „Men vi have Intet at frygte! der, hvor vi gaae, kommer først Qvæget efter Malkning. Jeg er heller ingen Helt! desuden er det ikke længe siden, at den ene Tyr nær havde stanget Røgteren ihjel. Den flængede forleden et heelt Stykke af Armen paa Sidsel, De husker nok hende med de sammengroede Øienbryn!"

„Ja, her er da i Skoven en vild So med elleve Grise!" sagde Sophie med ironisk Alvor, „den vil ikke være god at møde!"

„Den bliver ligesaa slem som Tyrene!" sagde Kammerjunkeren, og loe af Eva.

Samtalen tog en anden Retning.

„Skulle vi ikke besøge Peer Krøbling?" spurgte Sophie. „Saa kunne Herrerne see den smukke Smededatter; hun er dog virkelig for kjøn til at være hans Kone!"

„Er Peer Krøbling blevet gift?" spurgte Otto.

„Nei, han skal først paa Søndag!" svarede Kammerjunkeren. „Men Bruden er alt i Huset. I Søndags otte Dage blev der første Gang lyst for dem, og strax flyttede de sammen. Tidt skeer det endda tidligere, naar Manden ikke kan undvære en Kone. — Hun har taget ham for det rene Væsen, han har paa Kistebunden!"

„Ja, hos Bonden er det sjeldent Kjærlighed, som gjør Udslaget!" sagde Louise. „Ifjor havde vi en ganske ung Pige, som giftede sig med en Mand, der kunde være hendes Bedstefader. Hun tog ham ene og alene, sagde hun, fordi han havde saadant godt Leertøi!"

„Det var skrøbelige Sager, at gifte sig paa!" udbrød Otto.

De vare imidlertid komne til Udkanten af Skoven. Her laae et lille Huus, Humleranken hang frodig ud over Gjærdet, Katten stod og skjød Ryg paa det brøstfældige Rækværk om Brønden.

Sophie, i Spidsen for det hele Selskab, traadte ind i Stuen, hvor Peer Krøbling sad midt paa Bordet og syede; men let og puslende, som en Kobold, foer han ned af Bordet for at give dem Haandkys. Den smukke Smededatter rørte i Gryden paa Ildstedet. Sancthans Urter, stukne ind mellem Bjelken og Loftet, skjøde frem i frodig Væxt, og spaaede Husets Beboere en lang Levetid. Paa det røgede Loft glindsede Sildesjæle, som man kalder en bestemt Deel af Sildens Indvold, og hvilken Peer Krøbling, efter Almuetro, havde slængt op under Loftet, forvisset om, at, saalænge den hang der, vilde han slippe for: „den Kale"*).

Otto tog ingen Deel i Conversationen, men bladrede i et Bundt Viser, han fandt; de vare med Naal og Traad hæftede sammen i et Stykke blaat Karduuspapir. Størstedelen vare: „nye, sørgelige Viser" — „om det gruelige Mord —", „den frække Forbryder —" „Fanden

*) „Den Kale" ɔ: den Kolde, saaledes kalder den fyenske Almue Koldfeberen.

i Laxegaden —", „Roats Fald", og lignende Sager, som nu have fortrængt hos Bonden de bedre gamle Folkeviser.

Med Louise, Eva og een af Damerne fra Nyborg gik Otto langsomt foran de Andre, som endnu havde nogen Spøg at sige, før de forlod Peer Krøbling og hans Brud.

„Skal vi gaae over Marken hen til Kjæmpehøiene?" sagde Louise. „Det er klart i Veiret idag, vi ville kunne see Sjælland. De Andre komme nok efter os, her fra Stien opdage de os strax."

Otto aabnede Ledet, og de gik hen over Marken. De vare alt et betydeligt Stykke derinde, da Kammerjunkeren med sine to Damer betraadte Stien, hvorfra de kunde see dem.

„De vil op til Kjæmpehøiene!" sagde han.

„Der vil de nok faae en lille Skræk!" sagde Sophie. „Nede i Hjørnet af Marken ligger Ungqvæget. De kan let, i den Afstand de der see det, falde paa, at det er Køerne og de uvorne Tyre!"

„Skal vi ikke hellere kalde dem tilbage?" spurgte den anden Dame.

„Lidt bange maae vi dog gjøre dem!" sagde Sophie. „Raab til dem: der er Qvæg!"

„Ja, det kan jeg raabe med en god Samvittighed!" sagde Kammerjunkeren, og nu skreg han, saa høit han kunde: „der er Qvæg! vend om! vend om!"

Eva hørte det først. „O Gud!" sagde hun, „hør, hvad de raabe"

Otto saae rundt omkring, men opdagede intet Qvæg.

„Nu staae de stille!" sagde Frøken Sophie, „raab nok en Gang!"

Kammerjunkeren raabte som før, og Sophie efterlignede Køernes Brølen. Ved denne Larm reiste Ungqvæget sig.

Nu blev Louise det vaer. „O Gud!" udbrød hun. „Ja, dernede i Hjørnet af Marken er alt Qvæget!"

„Lad os løbe!" raabte Eva og tog Flugten.

„For Guds Skyld, løb ikke!" raabte Otto. „Gaae stille og langsomt, ellers kunne de komme!"

„Skynd Dem! skynd Dem!" lød det fra Skoven.

„O Gud!" skreg Eva høit, idet hun saae Qvæget løfte Halen iveiret ved at see de Flygtende.

„Nu komme de!" raabte Damen, som var med, og udstødte et høit Skrig.

Eva flygtede foran, som baaret af Vinden, Damen fulgte hende, Louise løb bagefter.

Nu saae Otto virkeligt alt Qvæget, der, ved Damernes Flugt, instinctmæssig satte efter, jage hen over Marken, i samme Retning, som de.

Der var nu Intet at gjøre, uden som de Andre at komme hen til Ledet. Dette fik han aabnet og lukket igjen. Qvæget var tæt ved dem, men Ingen havde Øie for at see, om det var stort eller smaat.

„Nu er der ingen Fare meer!" raabte Otto, saasnart han havde Ledet vel tillukket, men Damerne flygtede alligevel i en stor Halvkreds om Træerne, henimod det Sted, hvor Kammerjunkeren med sine to Damer stod i en livsalig Latter.

Sophie maatte, over denne Morskab, støtte sig op til et Træ. Det havde været et ubetaleligt Skuespil, at see denne Flugt! Eva i Spidsen, og Hr. Thostrup, der foer forbi, for at aabne Ledet.

Louise var bleg som en Død, hun rystede over sit hele Legeme; Veninden hvilede Arme og Pande op mod et Træ og trak tungt Veiret.

„Vu!" raabte endnu Sophie og loe.

„Men hvor er Eva?" spurgte Otto, og raabte hendes Navn.

„Hun løb foran mig!" sagde Louise. „Hun staaer vist ogsaa ved et Træ og samler Kræfter.

„Eva!" raabte Sophie. „Hvor bliver min Helt: «I want a hero!» *)"

*) Byrons Don Juan.

Otto gik tilbage for at søge efter hende. I det Samme kom Vilhelm.

Kammerjunkeren beklagede, at han ikke havde faaet det Væddeløb at see; og nu fortalte han ham Historien.

„O, kom dog! kom dog!" hørte man Otto raabe. De fandt ham knælende i det høie Græs. Eva laae udstrakt paa Jorden, hun var hvid i Ansigtet, som en Død, hendes Hoved hvilede paa Ottos Skjød.

„Gud i Himlen!" raabte Vilhelm og kastede sig ned foran hende. „Eva, Eva! o, hun er død! det er din Skyld, Sophie! Du har dræbt hende!" Bebreidende fæstede han sit Blik paa Søsteren, hun brast i Graad og skjulte sit Ansigt med Hænderne.

Otto løb til Bondehuset og bragte Vand. Peer Krøbling selv hoppede, som en Bjergpusling, bag efter ham, mellem de høie Nælder og store Skræpper, der af og til sloge sammen over ham.

Kammerjunkeren tog Eva paa sine stærke Arme og bar hende til Bondehuset, Vilhelm slap ikke hendes Haand. De Øvrige fulgte tause efter.

„See at faae hende hjem!" sagde Vilhelm, „selv vil jeg hente Lægen!" og han styrtede ud af Huset, foer gjennem Skoven, hen til Gaarden, hvor han befalede et Par Karle at bringe en Bærestol til den Syge; fik derpaa en af de letteste Vogne forspændt, satte sig selv i den som Kudsk, og jog afsted mod Nyborg, den nærmeste By, der dog var næsten tre Mile borte.

Sophie var utrøstelig. „Det er min Skyld!" sagde hun og græd.

Otto fandt hende siddende udenfor Huset ved Hyldebusken. Hun kunde ikke udholde at see Evas Blegheb.

„De er uskyldig deri!" sagde Otto. „Tro mig, imorgen vil Eva være fuldkommen rask igjen! „Hun selv," tilføiede han beroligende, „bar sig saa uklogt ad. Jeg varede hende, hun skulde ikke løbe. Hendes egen Frygtsomhed er Skyld i Alt."

„Nei, nei!" sagde Sophie, „min Taabelighed, min Overgivenhed har gjort den hele Ulykke!"

„Nu er det meget bedre!“ sagde Kammerjunkeren, der traadte ud af Huset. „Det er ogsaa Satans, hvor fiin hun er! og er det at løbe for nogle Kalve, noget Unggqvæg! jeg kan ikke lade være endnu at lee, naar jeg tænker derpaa, skjøndt det tog den Ende!“

Nu indtraf Karlene, som Vilhelm havde sendt med Bærestolen.

Eva troede nok, at hun kunde gaae, naar hun maatte støtte sig paa Een af dem. Bedre var det, hun blev baaret, meente de.

„Du føler ingen Smerter?“ spurgte Louise, og kyssede hende søsterligt paa Panden.

„Nei, slet ikke!“ svarede Eva. „Vær ikke vred paa mig, fordi jeg saaledes har forskrækket Eder. Jeg er saa frygtsom, og Dyrene vare tæt ved!“

„Det var, Gud hjælpe mig, kun Kalve!“ sagde Kammerjunkeren. „De vilde lege! de løb, fordi de Andre løb!“

„Det var en daarlig Spøg af mig!“ sagde Sophie og greb Evas Haand. „Jeg er meget ulykkelig derover!“

„O, nei!“ sagde Eva, og smilede saa veemodig glad. „Imorgen er jeg vist ganske rask igjen!“ hendes Øie syntes at søge Nogen.

Otto forstod disse Blik. „Der er sendt Bud efter Lægen! Vilhelm er selv kjørt.“

De vare omtrent midt i Skoven, da Moderen kom dem imøde, hun var ligesaa bleg som Eva.

De søgte Alle at berolige hende; Eva bøiede Hovedet, for at kysse hendes Haand. Kammerjunkeren fortalte hende Historien, og hun rystede med Hovedet. „Hvilken uklog, taabelig Spøg!“ sagde hun, „der see vi Følgerne!“

Først seent paa Eftermiddagen kom Vilhelm og Lægen, denne fandt Patienten uden al Fare, og forordnede, hvad der endnu maatte gjøres. Rolighed og den varme Sommerluft vilde være det Bedste for hende.

„Seer De,“ sagde Otto, da han mod Aften mødte

Sophie i Haven! „idag skjulte Vilhelm ikke sin Følelse!"

„Jeg frygter, De har Ret!" sagde Sophie, „han elsker Eva! det er dog meget ulykkeligt. Siig mig, hvad De veed derom."

„Jeg veed saa godt som Intet!" sagde Otto, og fortalte om den lille Jonas, og om det første Møde.

„Ja, Alt det har han selv sagt os! men veed De intet Mere?" Hendes Stemme blev blød og fortrolig, hendes Øie hvilede paa Ottos.

Han sagde hende den korte Samtale, han sidste Efteraar havde med Vilhelm, hvorledes denne var blevet vred for hans oprigtige Advarsel, og hvorledes de siden aldrig meer havde talt sammen om Eva. „Jeg maa sige min Frygt til Mama!" sagde Sophie. „Næsten glæder jeg mig nu til, at han reiser bort herfra om to Maaneder, skjøndt vi da ogsaa miste Dem!"

Og Ottos Hjerte bankede, hans Hjertes Hemmelighed laae paa Læberne, hvert Øieblik vilde han udtale den. Men Sophie havde altid et Spørgsmaal endnu om Broderen; de vare alt ude af Haven, alt inde i Gaarden; Otto havde Intet sagt.

Derfor var han saa taus, da han og Vilhelm seent om Aftenen kom ind paa deres Værelse. Vilhelm sagde heller ikke eet Ord, men hans Øie hvilede flere Gange forventningsfuldt paa Otto, som ventede han, at denne skulde bryde Tausheden. Vilhelm gik til det aabne Vindue, inddrak den friske Luft, pludseligt vendte han sig om, slyngede sine Arme om Otto, og udbrød: „Jeg kan ikke udholde det! Een maa jeg sige det! jeg elsker hende, vil aldrig opgive hende, om de end Alle ere derimod! Nu har jeg flere Maaneder stille skjult mine Følelser, jeg kan det ikke længer, eller jeg bliver en sygelig Skrantning, og dertil er jeg ikke skabt!" —

„Hun veed det?" spurgte Otto.

„Nei, og ja! Jeg veed ikke, hvad jeg skal svare! her hjemme har jeg aldrig talt ene med hende. Sidste Gang, da Weyse spillede paa Orgel i Roskilde, havde jeg

kjøbt et smukt Silketørklæde, som jeg bragte med; jeg veed ikke, jeg vilde gjøre hende en Glæde. Da kom der en Kone forbi med smukke Levkøier; jeg stod i det aabne Vindue, hun tilbød mig en Bouquet og jeg kjøbte den. Det er smukke Blomster! sagde Eva, da hun traadte ind! For mig ville de visne, sagde jeg! sæt De dem i Vand og behold dem! Hun vilde kun have een eneste, jeg nødte hende dem alle paa, hun blev rød, hendes Øine saae mig forunderligt dybt i Sjælen. Jeg veed ikke, hvilket Menneske jeg blev, men det var mig umuligt at give hende Tørklædet, jeg syntes det var en Fornærmelse. Eva gik med Blomsterne. Men næste Morgen forekom det mig, at hun var urolig, at hun blev rød og bleg, da jeg sagde Levvel! — Hun maa have læst Tanken i min Sjæl —!—"

„Og Tørklædet —!" afbrød Otto.

„Ja, det forærede jeg min Søster Sophie!" sagde Vilhelm.

XV.

Sage mir,
Was mein Herz begehrt? —
Mein Herz ist bei dir,
Halt' es werth.

West-östlicher Divan von Goethe.

Hist paa Gulvet staaer nu atter
Manden med det stumle Aasyn.

Reiseminder af B. S. Ingemann.

Nogle Dage gik, den fine Rødme vendte igjen tilbage paa Evas Kinder. Hendes første Udflugt med de Andre var at see Rapsfoderet blive brændt. Det var kjørt sammen i to uhyre Bunker. Om Morgenen, paa en bestemt Time, som var kundgjort i Egnen, for at

Ingen skulde troe, det var Ildebrand, blev Foderet antændt. Det laae paa den nærmeste Mark, tæt udenfor Gaarden, hvor Rapsen var tærsket paa et udspændt Seil.

Landskabsmaleren Dahl har givet os et Malerie af det brændende Vesuv, hvor den røde Lava strømmer ned af Bjergsiden; i Baggrunden seer man ud over Bugten til Neapel og Ischia; det er et Stykke af megen Virkning. En saa glimrende Situation findes ikke i det flade Danmark, der ikke eier store Naturscener; dog frembød denne Morgen her et Malerie med samme Farvespil. Vi beskue det. Forgrunden er et Gjærde med Hasselbuske, Nødderne hænge i store Kløvser, og stikke stærkt af med deres lyse Grønne imod de mørke Blade; den blaa Cichorieblomst og de blodrøde Papaver skyde op paa Siden af Grøften ved den høie Stente, hvor Damerne hoppe over; den fine Sylpheskikkelse er Eva. Inde paa Marken, hvor kun de gule Stubbe rage frem, staae Otto og Vilhelm; to prægtige Jagthunde logre ved Siden. Til Venstre en lille Sø, næsten tilgroet med Siv og Aakandeblade, de gule Engblommer danne Rabatten. Forud, hvor Skoven bøier sig, ligger, som en stor Ladebygning, det sammenkjørte Foder; Karlen har slaaet Ild og tænder den yderste Kant, og med en Flugt, som den nedadstrømmende Lava, løber nu den røde Ild op ad den kjæmpehøie Bunke. Det knittrer og summer derinde. I et Øieblik er Alt en brændende Høi, den røde Lue slaaer høit op i den blaa Luft, høit op over Skoven, som nu ikke sees. En tyk, sort Røg stiger op i den klare Luft, den hviler som en Sky deroppe. I Luen selv og i Røgen løfter Vinden store Ildkager, de gnistre og knage, Vinden driver dem hen mod Skoven, det seer ængsteligt ud, hvor de hæfte sig paa de nærmeste Træer og svie Grene og Blade.

„Lad os gaae længer bort," sagde Sophie, „Varmen er her for stærk." De droge henimod Grøften.

„Nei, hvilken Mængde Nødder!" udbrød Vilhelm, „og af disse faaer jeg ikke een eneste! jeg er borte, naar de ere modne!"

„Men De faaer Druer og andre deilige Frugter!" sagde Eva smilende. „Vi have vort Smukke her hjemme —!"

„Ja, her er smukt, meget smukt hjemme!" udbrød Vilhelm, „deilige Blomster, vilde Nødder, og her have vi jo Vesuv foran os!" han pegede paa Baalet.

„Nei!" sagde Sophie, „jeg synes, det ligner mere det Baal, hvorpaa de hinduiske Enker levende lade sig brænde! det maa være rædsomt!"

„Man er vist strax død!" sagde Eva.

„Vilde Du virkelig lade Dig brænde, naar Du var en hinduisk Enke, efter — for Exempel, Hr. Thostrup, eller efter Vilhelm," sagde hun med en let Henkasten, „naar han laae død i Ilden?"

„Var det Landets Skik, og jeg virkelig havde mistet den eneste Støtte, jeg havde i Verden, ja, saa vilde jeg det!"

„O, nei, nei!" sagde Louise.

„I Grunden er det brillant!" udbrød Sophie.

„Den Brænden er maaskee ikke den piinligste!" sagde Otto og pillede adspredt Nødder af Hækken. „Jeg kan et Eventyr om en værre Brænden."

„Hvorledes lyder den?" spurgte Vilhelm.

„Ja, det lader sig ikke fortælle i stort Selskab, det maa kun høres, naar man sidder To og To. Ved Leilighed skal jeg fortælle det!"

„O, det kjender jeg!" sagde Vilhelm! „De kan jo fortælle een af mine Søstre det, hvem De helst vil! saa skal jeg — ja, jeg maa vel fortælle Eva det!"

„Det er for tidligt paa Dagen til at høre Eventyr!" sagde Louise! „lad os hellere synge en Sang!"

„Nei, saa skal vi græde inden Aften!" svarede Vilhelm, og de fik hverken Sang eller Eventyr.

Mama kom vandrende med Vasserine, den gamle tro Hund, de To skulde ogsaa ud at see, hvor deiligt det brændte. Rapshalmen var det paa Heldingen med; den anden Brand, som Eventyret kunde fortælle om, ja, der

kom det ikke endnu til Udbrud! Men man kunde vente det hver Time paa Dagen.

Ud paa Aftenen spadserede Otto ene gjennem den store Kastanie-Allee. Maanen skinnede klart mellem Træ-grenene. I det han traadte ind i den mellemste Gaard, hoppede Vilhelm og Sophie ham imøde, men det var sagte, ganske sagte. Haanden hævede sig tyssende.

„Kom at se!“ sagde Sophie, „det er en Scene, der kunde males! — der er lystigt inde i Borgstuen, man kan deiligt see gjennem Vinduet!“

„Ja, kom!“ sagde Vilhelm.

Otto listede sig derhen. Lyset skinnede ud.

Indenfor blev leet og talt høit, Een slog i Bordet, en Anden sang:

„Og jeg vil reise til Preussenland,
Hurra!
Og da jeg kom til Preussenland,
Hurra!“ *). —

Otto kigede ind af Ruden.

Nogle Karle og Piger sad derinde ved det lange Træbord, for Enden af dette stod Sidsel i en bøiet Stilling, Ansigtet var glindsende rødt, hun bandede en høi Eed og loe; Ingen tænkte paa, at man belurede dem. Alles Øine vare henvendte paa en stor Karl, der stod med opsmøgede Skjorteærmer og et Tinbæger i hve Haand. Det var tydske Heinrich, som gjorde fine Kunster for dem. Otto blegnede; havde en Død reist sig paa Liigbaaren for ham, det havde ikke rystet ham mere.

„Hokuspokus Larifari!“ raabte Heinrich derinde, og rakte Bægeret til en halvvoxen Knøs, i Alder mellem Dreng og Ungkarl! „Har Du allerede faaet Kjæreste, saa bliver Kornet heri til Meel, men er Du en Gjøgeunge endnu, bliver det kun Gryn!“

---

*) Folkevise.

„Naa, Anders Peersen!" sagde alle Pigerne og loe, „nu skal vi see, om Du er en rigtig Karl!"

Sophie hoppede bort.

Den skingrende Latter og Klappen i Hænderne viste Udfaldet.

„Er det ikke den Samme, der gjorde Kunster i Dyrehaven?" spurgte Vilhelm."

„Jo vist," svarede Otto. „Han er mig modbydelig!" og nu fulgte han efter Frøken Sophie.

Seent paa Aftenen, da Enhver forføiede sig til Ro, foreslog Vilhelm Otto, at de skulde gjøre en lille Rund, som han kaldte det. „Jeg troer, Meg Merrilies, som min Søster kalder Sidsel, har faaet Gjøgleren til Kjæreste, han kunde da være hendes Fader! de travede Begge ned ad Alleen, de havde meget at hviske, rimeligviis skal han inat sove i een af Loerne. Jeg gad nok seet efter; der ligger han og ryger af sin Tobakspibe, og kan stikke os Ild paa Gaarden! skulle vi gaae derned? Vi tage Vasserine og Fingal med!"

„Lad ham sove!" sagde Otto! „han er vel ikke gal at ryge Tobak i Halmen! oprigtigt talt, gider jeg ikke blive seet af ham. Han var nogle Gange paa min Vedstefaders Gaard, der har jeg talt med ham, og nu plager han mig, jeg vil ikke see ham!"

„Saa gaaer jeg alene!" sagde Vilhelm.

Ottos Hjerte bankede voldsomt, han stod ved det aabne Vindue, og saae ud over den mørke Skov, som Maanen beskinnede. Nede i Gaarden hørte han Vilhelm fløite af Hundene. Han hørte een Stemme til, det var Forvalterens, og saa blev det atter stille. Otto tænkte paa tydske Heinrich og paa Sophie, sit Livs gode og onde Engel, og han udmalede sig, hvor hun rakte ham Haanden, var hans Brud, og Heinrich oprev for hende de Erindringer, der bragte hans Blod til at standse. Det var, som forestod der ham denne Aften noget Ondt. „Jeg forudføler det!" sagde han høit.

Vilhelm kom endnu ikke.

Næsten en Time gik saaledes. Vilhelm indtraf,

begge Hundene fulgte med, de vare smudsige til op paa Bugen.

„Traf De Nogen?“ spurgte Otto.

„Ja, Nogen var der!“ sagde Vilhelm, „men ikke i Loen. De dumme Hunde mistede deres Natur, det var, som om Een sneg sig langs med Muren, og om mellem Rørene i Voldgraven. Hundene foer der ind! see, hvor de see ud! de kom øieblikkelig igjen tilbage, pebe og lode Hale og Øre hænge. Jeg kunde ikke faae dem derind igjen. Saa blev Forvalteren overtroisk! men det har dog været Gjøgleren, eller een af Karlene, som havde et Stævne. Hvor ellers Nogen kan komme ud i Rørene, uden at synke i til Halsen, begriber jeg ikke!“

Alt var igjen ganske stille udenfor. Vennerne gik til det aabne Vindue, slyngede Armene om hinandens Skuldre, og saae ud i den tause Nat.

XVI.

> Bring' häusliche Hülfe
> Incubus! Incubus.
> Tritt hervor und mache den Schluß!
>
> Goethes Faust.

> Es giebt so bange Zeiten,
> Es giebt so trüben Muth!
>
> Novalis.

Næste Morgen fortalte Vilhelm, ved Caffebordet, sit Aften-Eventyr; Søstrene loe deraf. Mama var derimod taus, forlod Værelset og kom efter nogen Tid tilbage.

„Her har været Tyve,“ sagde hun, „og næsten skulde man troe, at det havde været af Gaardens egne Folk. De have været ved Skabet, hvor Dækketøiet ligger, og ikke været for skaansomme. Det smukke gamle Sølvbæ-

ger, jeg fik efter Grandmama, er ogsaa borte. Jeg vilde meget heller have givet dem Sølvets Værdie, end miste det Stykke."

„Vil ikke Fruen, at Soldet skal gaae?" spurgte den gamle Tjener. „Det er temmelig sikkert!"

„Det er kun Overtro!" svarede hun, „derved kan det saa let gaae ud over den Uskyldige."

„Som Fruen vil!" sagde Tjeneren, og rystede med Hovedet.

Der blev imidlertid anstillet Huusundersøgelse. Folkenes Kister bleve efterseete. Man fandt Intet.

„Vilde De bare lade Soldet gaae!" sagde den gamle Tjener.

Ud paa Eftermiddagen gik Otto i Haven; han kom i Samtale med Gartneren, de talte om Tyveriet, der var skeet.

„Det kan ærgre Enhver af os," sagde han, „for vi holde af Fruen og af det hele Herskab. Een maa dog blive mistænkt. Vi troede, det var Sidsel, for hun er et Skarn! vi Folk lod, mellem os selv, Soldet gaae, men ved hendes Navn rørte det sig ikke ud af Stedet. Vi havde sat det paa Knivspidsen, nævnet alle Navnene paa Gaarden; men det stod, som det var spiget fast! vi fik jo rigtignok Noget at see, Ingen skulde have troet; jeg vil ikke føre det frem, skjøndt vi havde hver vor egen Tanke. Jeg vilde have forsvoret det."

Otto trængte paa ham, hvem man havde mistænkt.

„Ja, Dem kan jeg jo nok sige det!" sagde han, „men De skal ikke lade Dem mærke med det. Da vi, i Middags, stode om Soldet, og det ikke rørte sig ved Sidsels Navn, blev hun ivrig, for der var faldet Ord, som ikke kunde være hende behagelige, naar hun var uskyldig. Hun reiste sig lige op i Veiret og sagde til os: men her paa Gaarden ere jo ogsaa flere Folk, end vi, som maa slide og slæbe! Fremmede ere her, og den fine Jomfrue og Forpagteren. Ja, jeg tyder Ingen, men hver bør nævnes!"

„Saa gjorde vi det. Ja, vi nævnede ogsaa Deres

Navn, Hr. Thostrup, skjøndt vi nok vidste, at De var fri derfor, men vi vilde slet Ingen forbigaae. Soldet stod ogsaa ganske stille, lige til vi sagde: Eva, saa vippede det. Ingen af os vilde troe derpaa, og Peer Tjener sagde ogsaa, at det var Træk fra Skorstenen. Vi sagde da nok engang alle Navne om, og Soldet stod, til vi kom til Evas, da saae vi ganske tydeligt en Bevægelse; Peer Tjener slog i det Samme til Soldet, saa at det foer hen ad Gulvet, og han bandede, at det var Løgn, han turde svare for Eva. Det vilde jeg ogsaa have gjort; men det var dog besynderligt med Soldet. De Fleste have da nu ogsaa deres egne Tanker, men Ingen gider sagt dem til Herskabet, som holder saa meget af hende. Jeg vil endnu heller ikke rigtig faae det i mit Hoved!"

„Hun er uskyldig!" sagde Otto, og det bedrøvede ham, at der hos Nogen skulde hvile den mindste Skygge paa Eva. Han tænkte paa tydske Heinrich og Sidsel, de alene forekom ham mistænkelige. Da faldt der ham et Experiment ind, som han engang havde hørt af Rosalie; han fandt det anvendeligt og i psychologisk Henseende langt mere sikkert, end det med Soldet.

„Muligt leder det til en Opdagelse!" sagde han efter at have meddeelt Sophie og Forvalteren den hele Plan.

„Ja, det maae vi gjøre!" sagde hun. „Det er ypperligt! Jeg skal da ogsaa med paa Prøve, skjøndt jeg er indviet i Mysteriet!"

„Ja, De, Deres Søster, Vilhelm, Eva, vi Alle maae med!" sagde Otto. „Jeg vil kun ikke staae for det! det maa Forvalteren."

„Det er rigtigt, meget rigtigt!" svarede denne. „Altsaa iaften, naar det er mørkt."

Tiden kom, Forvalteren kaldte Folkene sammen. „Nu veed jeg," sagde han, „hvorledes vi finde Tyven!" Alle skulde de blive i dette forreste Værelse; inde i det ved Siden af var ganske mørkt, og i Krogen til Høire stod en Kobberkjædel, til den skulde de hver, i det de,

een ad Gangen, bleve lukkede ind, gaae hen og lægge Haanden ned paa den flade Bund. Den, som var uskyldig, hans Haand blev hvid og reen, men den Skyldiges Haand vilde brænde fast og blive sort som et Kul.

„Hvo der nu," sagde han, „har en god Samvittighed, gaaer med den og vor Herre derind, rører ved Bunden af Kjædelen, begiver sig derpaa ind i det inderste Værelse, og viser mig der sin Haand. Nu gaaer jeg, for at tage mod dem!"

Døttrene gik, Vennerne, Eva og alle Folkene. Forvalteren spurgte hver, som kom: „Svar mig, paa din Samvittighed, rørte din Haand ved den flade Bund af Kjædelen?"

Alle svarede „ja!"

„Saa viis mig Haanden!" sagde han, og de viste den, og paa dem Alle var den sort; Sidsels alene var hvid.

„Du er Tyven!" sagde Forvalteren. „Din onde Samvittighed har slaaet dig. Du har ikke rørt ved Kjædelen, ikke lagt din Haand i den; ellers var den blevet som de Andres. Kjædelen var smurt indeni med Kjønrøg; de, som med god Samvittighed nærmede sig, vidste paa, at deres Haand vilde blive reen, som deres Samvittighed, bleve just sorte! Du har dømt Dig selv. Tilstaae, eller det gaaer Dig værre!"

Sidsel udstødte et afskyeligt Skrig, kastede sig ned paa sine Knæ. „O, Gud hjælpe mig!" sagde hun og tilstod, at hun var Tyven. Et Kammer, høit oppe i Gavlen over Loftet, blev indrettet til Fængsel; her indespærredes Delinqventinden, til Sagen, næste Dag, kunde indmeldes for Herredsfogeden.

Hun skal til Odense og spinde paa Skotrok!" sagde Vilhelm, „der hører hun hjemme!" —

Familien samledes ved Theebordet. Sophie spøgte over Dagens Begivenheder. „Den stakkels Sidsel!" sagde Eva.

„I England vilde hun da blive hængt," sagde Vilhelm, „det maa være artigt at see!"

„Afskyeligt!" svarede Louise, „de maae døe af Skræk paa Veien derhen!"

„Nei, det er just lystigt," sagde Vilhelm. „Nu skal Du høre, hvilken deilig Musik der er sat til det af Rossini!" og han spillede af gazza ladra Marschen, hvor den unge Pige føres til Galgen. „Er det ikke lystigt? jo, det er en Componist!"

„Jeg synes just, det er characteristisk!" svarede Otto. „Det er ikke Pigens Følelser, Componisten her vilde udtrykke; det er den raa Hobs Glæde, over at see Executionen, det er denne herlige Øiensfest, som spiller i disse lystige Toner; det er ingen tragisk Opera, og derfor valgte han just her denne Farve."

„Det er nu bare for at sige imod!" svarede Vilhelm. „Hvad De der siger, har jeg endnu ikke hørt af noget Menneske!"

„Naar Soldaten løber Spidsrod, spilles der just en lystig Musik!" svarede Otto. „Contrasten her frembringer den største Virkning!"

Tjeneren, som traadte ind, fortalte smaaleende, at Peer Krøbling, den Nygifte, som han kaldte ham, var udenfor og vilde tale med Baron Vilhelm. „Det er nok om en Vals, Hr. Baronen har lovet ham!"

„Det er sildigt, han kommer paa Gaarden!" sagde Sophie. „Ellers gaae jo Bønderne i Seng med Solen!"

Ude paa Gangen stod den Anmeldte, paa Strømpesokkerne, med Huen i den ene Haand og en stor Stok i den anden. Han vidste, sagde han, at det endnu var Dag for Herskabet; han var just kommen forbi Gaarden, og havde da tænkt, han maaskee kunde faae den Vals fra Kjøbenhavn, som Baronen havde lovet ham; han skulde just imorgen Nat spille til Bryllup, og saa vilde han gjerne have den, men maatte øve sig først paa den.

Sophie spurgte til hans unge Kone, og sagde nogen Spøg, Louise gav ham en Kop Thee, han stod i Gangen og drak den, Otto saae paa ham fra den aabne Dør; Manden gjorde nogle komiske Grimasser,

det var næsten, som han vilde tale med ham. Otto traadte nærmere. Peer Krøbling stak ham et Papir i Haanden, idet han, med et meget talende Blik, tydede Taushed.

Otto gik til Side, betragtede den smudsige Lap Papir, der var sammenlagt som et Pulver, og forseglet med en Klump Lak. Uden paa stod, halv ulæseligt, skrevet:

„Til vaLbördie Hr. Odto Tustraab."

Han forsøgte først ved Maaneskinnet at stave sig igjennem, men det lod sig neppe gjøre selv ved Lys.

Efter megen Anstrængelse fik han da Mening ud af dette halvtydske, halvdanske Caudervelsk, af hvis Orthographie vi have en Prøve i Udskriften. Brevet var fra tyske Heinrich. Han bad, at Otto endnu i denne Aften vilde komme ud til ham i Skoven ved Peer Krøblings Huus. Han vilde da give ham en Oplysning, der nok skulde være den Gang værd. Det vilde blive Hr. Thostrup til stor Bedrøvelse og stor Elende, kom han ikke.

En sælsom Angst gjennemfoer Otto.. Hvorledes slap han bort, uden at blive savnet? Bort maatte og skulde han; en forunderlig Angst drev ham afsted. „Jo tidligere jo bedre!" sagde han, ilede ned ad Trappen og svingede sig ihast over det lave Gitter foran Haven, Laagen havde maaskee gjort Støi. Snart var han i Skoven, han hørte sit eget Hjerte banke. „Evige Gud, styrk min Sjæl! befri mig fra denne Angst, som overvælder mig! led Alt til det Bedste!" Nu var han ved Peer Krøblings Huus. En Skikkelse lænede sig op til Brønden; Otto standsede, maalte med Øinene, hvem det var, og kjendte tydske Heinrich.

„Hvad vil han sige mig?" spurgte Otto.

Heinrich hævede tyssende Haanden, vinkede og aabnede en lille Laage, der førte om bag Huset. Otto fulgte mekanisk efter.

„Det er jo slemt, som det er gaaet til paa Gaarden!" sagde Heinrich. „Sidsel er jo sat i Cachot, og

kommer nok imorgen til Odense i den røde Gaard ved Aaen."

„Det er kun efter Fortjeneste!" sagde Otto, „mig vedkommer det ikke."

„O, nei!" svarede Heinrich! „paa en Maade kommer det Ingen af os ved! men De maa lægge et godt Ord ind for hende! De maa see til, at hun ikke faaer denne Straf!"

„Men den er billig!" svarede Otto, „og hvor kan jeg blande mig deri? Hvad har han at sige mig?"

„Ja, den gode Herre maa ikke blive vred!" begyndte Heinrich igjen, „men det gjør mig ondt for Pigen. Jeg kan jo nok tænke mig, da han ikke kjender hende, saa rører det ham ikke; men naar jeg nu hvisker ham et lille Ord i Øret. Det er hans egen Søster, Hr. Thostrup!"

Det sortnede for Ottos Øine, en Dødskulde gik gjennem hans Blod, hans Hænder greb fast paa den kolde Muur, ellers var han sjunken til Jorden, ikke en Lyd undslap hans Læber.

Tydske Heinrich lagde, med en Slags Fortrolighed, sin Haand paa hans Skulder og vedblev i en sledsk bevægelig Tone: „Ja, det er haardt for ham at høre! jeg kjæmpede ogsaa længe med mig selv, om jeg skulde sige ham det. Men heller en lille Sorg, end en stor! Jeg talte igaar med hende; men jeg nævnede ikke ham, skjøndt det var mig underligt i mit Hjerte, at Broderen sad til Høibords med Frøkenerne, og Søsteren var Gaardens Svinepige. Nu have de hende i Cachot! jeg har ondt af hende og af ham med, Hr. Thostrup, kommer Herredsfogeden imorgen, og hun falder i de røde Engles Kløer, saa er hun ikke saa let at faae løs igjen! men endnu kunde De maaskee hjælpe hende. Saaledes hen paa Natten —! Jeg skal nok passe Snittet —! jeg vil være i den store Allee udenfor Gaarden. Kommer hun saavidt, skal hun være sikker; jeg vil føre hende bort fra denne Kant af Landet. Jeg maa sige ham, vi bleve saadan igaar halv Kjærestefolk! hun følger med mig, og

han snakker for Fruen paa Gaarden, at hun lader Fuglen flyve!"

"Men hvor kan jeg? Hvor kan jeg?" udbrød Otto.

"Det er dog altid hans Søster!" sagde Heinrich, og de bleve Begge tause et Øieblik. "Saa vil jeg da Klokken Tolv, naar der er stille paa Gaarden, vente i Alleen!" sagde Heinrich.

"Jeg maa!" udbrød Otto! "jeg maa! Gud hjælpe mig!" —

"Jesu Maria hjælpe!" sagde Heinrich, og Otto forlod ham.

"Hun er min Søster! hun, den skrækkeligste af dem Alle!" sukkede han; hans Knæ vaklede, han knugede sig op til et Træ, hans Ansigt var som den Dødes; kolde Sveddraaber stod paa hans Pande. Rundtom udbredte Skoven mørk Nat; kun til Venstre mellem Krattet skinnede Maanens Straaler tilbage fra Søen.

"Derud!" sukkede han. "Alt er da glemt, min Jammer er forbi! — hvad er dog min Skyld? Var jeg til, før jeg fødtes paa denne Klode? Skal jeg her lide for Synder, jeg hist begik?" — Det mørke Øie stirrede stivt fra det blege Ansigt. Saaledes sidder den Døde paa sin Grav, i den tause Midnat, saaledes skuer Søvngjængeren paa den levende Verden om sig. — "Dette Øieblik har jeg forudfølt; dette Øieblik, som nu er nær, var Kilden, hvorfra fløð Gift over hver Ungdomsdag. Hun er min Søster! hun? Jeg Ulykkelige!" Taarer brast ud af hans Øine; det var Krampegraad, han hulkede høit, det var ham umuligt at dæmpe sin Stemme; han sank halvt ned ved Træet og græd, thi der var Nat i hans Sjæl; tunge bittre Taarer strømmede, som Blodet strømmer, naar Hjertet gjennembores. Hvo kunde her aande Trøst? Der laae ingen Balsom i den klare Sommernats milde Luftninger, i Skovens Duft, i den hellige, tause Natur. Stakkels Otto!

— Græd kun, ja græd, saa faaer Du Ro,
Hver Taare er en Verden jo,
En Verden fuld af Sorg og Lyst,
Der ruller fra det snevre Bryst.

Og har Du grædt dit Øie træt;
Da bliver Du om Hjertet let.
Thi Sorgen, om den end er stor,
I hine Taareverdner boer!

Troer Du, at han, som skuer glad
Selv Krybet paa det mindste Blad,
Han, som det Hele stræber til,
At han en Verden glemme vil?

XVII.

Mourir! c'est un instant de supplice . . . mais vivre . . . ?
Frederic Soulié.

Lægen fra Nyborg, som havde besøgt en Syg paa een af Nabogaardene, aflagde sin Visit hos Familien og hørte til Evas Sundhed. Man havde bedet ham at overnatte, hellere at kjøre hjem i Morgenstunden, end saa seent paa Aftenen. Han lod sig overtale. Otto fandt ved sin Tilbagekomst ham og Familien i dyb Conversation. De talte om Gjengangerbrevene.

„Hvor har De været?“ spurgte Frøken Sophie, da Otto traadte ind.

„De seer saa bleg ud!“ sagde Louise. „Er De syg?“

„Jeg følte mig ikke vel!“ svarede Otto. „Derfor gik jeg lidt ned i Haven. Nu er jeg fuldkommen bedre.“ Og han tog Deel i Conversationen.

Den sønderknusende Smerte havde opløst sig i Taarer, Tanken havde reist sig igjen fra sin Bedøvelse og søgte et Lyspunkt at slutte sig til. Man fortæller om Maastrichts mægtige Huler, hvorledes de strække sig i dybe Gange og mægtige Pladser, i hvilke Lyden taber sig, og hvor Lyset, der ikke kan naae de nærmeste Gjenstande, kun brænder som et Ildpunkt. For at fatte denne Tom=

hed og dette Mørke, lader man Føreren slukke sin Fakkel, og Alt er Nat; man ligesom gjennemstrømmes af Mørket, Haanden griber efter en Muur, for dog at søge Vished, at der endnu er en Sands at stole paa; Øiet seer Intet, Øret hører Intet. Forfærdelse griber den Stærkeste. Det samme Mørke, den samme beslægtede Følelse havde Heinrichs Ord aandet i Ottos Sjæl; derfor sank han som Vandreren til Jorden; men som dennes hele Sjæl gjennem Øiet hæfter sig til den første Gnist, der skinner, for at tænde Fakkelen, der atter leder ham ud af denne Grav, klyngede Otto sig til den første opvaagnende Tanke om Hjælp: „Vilhelm? Hans Sjæl er ædel og god, ham maa jeg indvie i min smertelige Hemmelighed, den han engang ved Hændelsen selv har beskuet!“ men Tanken slukkedes igjen, som den første Gnist slukkes, der flyver fra Staalet. Han kunde ikke betroe sig til Vilhelm; det Forhold, som derved fødtes, maatte fjerne dem fra hinanden. Det var ydmygende, sønderknusende. Men for Sophie? Nei, hvorledes kunde han da siden udtale Hjertets Kjærlighed? Hvor dybt under hende vilde han da staae, og som en Søn af Armod og Skjændsel. Men Moderen i Huset? Ja, hun var mild og god, med moderligt Sind rakte hun ham Haanden, betragtede ham som en Nærbeslægtet. Hans Tanke svulmede, Hænderne foldede sig til Bøn. „Hvo ikkun lader Herren raade!“ bævede uvilkaarligt fra hans Læber. Modet strømmede vederqvægende tilbage i Hjertet. Menneskets Hjælp var som Gnisterne, der slukkedes, Gud var den evige Fakkel, der lyste og vilde lede ud af Mørket. „Almægtige Gud! Du alene kan og vil!“ sagde han, „Du, som kjender Hjerterne, Du alene hjælpe og lede mig!“ Hans Beslutning var fast. Til intet Menneske vilde han betroe sig; ene vilde han føre den Fangne ud og overgive hende til Heinrich. Han tænkte paa Fremtiden, og endnu mere mørk og tung, end før, traadte denne frem for ham. Hvo, som troer paa Gud, kan aldrig forsage. Det var nu kun om at faae Nøglen til det Værelse, hvor Sid-

sel sad. Da vilde han, naar de Alle paa Gaarden sov, vove, hvad der maatte voves.

Enhver kraftig Sjæl faaer Mod og Rolighed, naar den først seer Mulighed for at udføre sit Værk. Med paatagen Livlighed blandede Otto sig i Samtalen, Ingen anede, hvilken Kamp hans Sjæl havde kjæmpet.

Der blev disputeret. Vilhelm var i sit Veltalenheds-Lune. Doctoren ansaae Gjengangerbrevene for den første og meest fuldendte Bog i den danske Litteratur. Eengang havde Sophie været af samme Mening, nu foretrak hun Coopers Romaner for denne og for alle Bøger.

„Man glemmer saa let det Gode for det Nye!" sagde Vilhelm. „Er nu det Nye noget Overraskende, anseer let Mængden Autor for den største Forfatter. Nationen er, æsthetisk betragtet, endnu i sin Udviklings-periode. Enhver virkelig Dannet, der staaer mellem de Bedste af sin Tidsalder, faaer ved at betragte sin egen Fremskriden i Aandens Rige, Klarhed over sin Nations Udvikling. Den har, ligesom han, sine forskjellige Perioder; hos ham kan et stort Livsmoment, hos denne en rystende Verdensbegivenhed, undertiden bevirke et pludseligt Spring fremad. Publicum er ustadigt, idag strøer det Palmer, imorgen raaber det: korsfæst ham! men det betragter jeg som et Udviklingsmoment. De vil tillade, jeg bruger et Billede for at tydeliggjøre mig. Botanikeren gjennemstreifer Mark og Skov, samler Blomster og Planter; hver af disse enkelt, idet han plukker den, har hans hele Interesse, hans hele Tanke, men Indtrykket af hver viger for det næste. Først efter en længere Tid kan han nyde hele sin Skat, ordne den efter Værd og Sjeldenhed. Publicum griber ligeledes efter Blomst og Væxt, vi høre dets travle Beskjæftigelse med det Øieblikkelige, endnu er det ikke kommet til Besiddelsen af det Hele. Een Tid stod det Sentimentale øverst; den Digter kaldtes størst, som bedst vidste at gribe disse Strænge; saa gik man til det Pebrede, faldt ind i lutter Røver- og Ridderhistorier. Nu syntes man om det pro-

saiske Liv, og Schrøder og Iffland paaskjønnedes. For os aabnede Nordens Kraft, Helte og Guder en ny betydningsfuld Scene. Da stod os Tragedien øverst. Senere have vi begyndt at føle, at dette ikke er Tidsøieblikkets Kjød og Blod. Den lille flagrende Fugl, Vaudevillen, fik os bort fra den mørke Skov, lokkede os ind i vor egen Stue, hvor der er luunt og hyggeligt, hvor man har Lov at lee, og lee er nu en Trang for de Danske. Man maa ikke, med Mængden, ubetinget sætte det øverst, som svømmer paa Bølgen, men skatte det Gode af enhver Tid, og siden ordne, som Botanikeren ordner sine Planter. Ethvert Folk maa under det poetiske Solskin have sin Følsomheds Periode, sin Bersærkegang, sin Fornøielse i at være hjemme og sin letsindige Flagren uden om; det maa tabe sig i Enkelthederne, før det opfatter Skjønheden af det Hele. Det er ulykkeligt med Poeterne, hver troer om sig, at han er Tidens Hjul, og saa er han dog med hele sit sværmende Parti, som Menzel siger, kun et enkelt Hjul i den store Maskine, et lille Led i den uendelige Skjønheds Kjæde!"

„Du taler som en Plato!" sagde Sophie.

„Kunde vi saaledes stemme overeens i Musik, som i Poesie," sagde Otto, „da vilde vi være ganske enige i vore Kunstanskuelser. Jeg lider bedst den Musik, som gaaer gjennem Øret til Hjertet og river mig med sig; derimod, naar den ene kan beundres af Forstanden, er den mig fremmed!"

„Ja, det er Deres gale Anskuelser! kjære Ven!" sagde Vilhelm. „I Æsthetik er De paa det Rene; men i Musik er De langt ude i Forgaarden, hvor Hoben dandser med Cymbler og Trompeter om den musikalske Guldkalv!"

Nu bragte den æsthetiske Enighed dem i en musikalsk Uenighed. Ved lignende Leiligheder havde Otto endnu aldrig veget Pladsen, han vidste altid ved træffende eller originale Bemærkninger at imponere den Angribende; iaften var Otto bevægelig nok, exalteret kunde man sige,

men der viste sig ikke den Ro, den Bestemthed i hans Tanker og Ord, som ellers bragte ham Seiren.

Det var en lang Time, og een endnu længere, fuld af Qvaler, begyndte ved Aftensbordet. Samtalen dreiede sig om Dagens Begivenheder. Otto greb ind deri og søgte at drage Nytte deraf; det var en Sjæle-Lidelse. Sophie roste høit hans Opfindsomhed.

„Havde Hr. Thostrup ikke været!“ sagde hun, „da var neppe Tyven bleven opdaget. Hr. Thostrup maae vi takke derfor, og især for det virkeligt morsomme Skuespil!“

Man spøgte derover og loe, Otto maatte lee med.

„Nu sidder hun som Fange oppe i Gavlen, i et lille Kammer!“ sagde han. „Det maa være en ubehagelig Nat!“

„O, hun sover maaskee bedre, end nogen af os Andre!“ sagde Vilhelm. „Det kan ikke genere hende!“

„Hun sidder jo i Qvistværelset ud til Gaarden?“ spurgte Otto. „Der har hun ikke engang Maaneskin!“

„Jovist har hun!“ svarede Sophie. „Det er i Qvisten til Høire, ud mod Skoven, hun sidder. Vi have sat hende Maanen saa nær, vi kunde. Qvisten paa det øverste Loft er vort Fangetaarn!“

„Men er der lukket godt for hende? spurgte Otto.

„Der er en Hængelaas og en stor Pind for Døren; dem bryder hun ikke op, og Ingen her paa Gaarden gjør et Skridt for hende. De mene hende det ilde Allesammen!“

De stode op fra Bordet, Klokken var snart Elleve.

„Baronen maa endnu spille os et lille Stykke!“ sagde Lægen.

„Saa synger Hr. Thostrup os den smukke jydske Sang af Steen-Blicher!“ udbrød Louise.

„O, ja!“ sagde Moderen og klappede Otto paa Skulderen.

Vilhelm spillede.

Otto undskyldte sig for at synge.

„Syng væk!“ sagde Vilhelm. Alle bade derom, og Otto sang den jydske Vise for dem.

„See, den sang De ret med Lune!“ sagde Sophie, og tilklappede ham Bifald. Idet de derpaa Alle brøde op, gav hun ham Haanden og tilhviskede ham, dog saaledes, at Søsteren hørte det: „iaften har De ret været elskværdig!“

Otto og Vilhelm kom til deres Soveværelse.

„Men, min gode Ven,“ sagde Vilhelm, „hvad gjorde De nu egentlig i Haven før? Vær saa god at skrifte for mig! De var ikke syg! De gik heller ikke kun i Haven! De gik ind i Skoven, og De blev længe der. Jeg har seet det! De gjorde vel ikke Visitter hos den smukke Kone, mens Spillemanden var her? Jeg troer Dem ikke saa rigtigt!“

„De spøger!“ svarede Otto.

„Ja, ja,“ vedblev Vilhelm. „Det er en nydelig lille Kone! husker De ikke ogsaa, hvorledes jeg ifjor, ved Slaagildet, kastede Roser til hende; nu er hun Peer Krøblings Kone. Kommer hun med sin Gemal, da have vi livagtigt „Skjønheden og Bæstet.“

Det var Otto om at gjøre, at Vilhelm snart kom til at sove, derfor vilde han ikke modsige ham; han tilstod endogsaa, at den unge Kone var smuk, men tilføiede, at hun, som Peer Krøblings Kone, var ham, som en deilig Blomst, Skruptudsen havde siddet paa, han vilde væmmes ved at trykke den Blomst til sine Læber.

Snart var Vennerne tilsengs. De sagde hinanden god Nat, og syntes nu Begge at sove; med Vilhelm var dette ogsaa Tilfældet.

Otto laae vaagen, hans Puls gik Slag i Slag.

Nu slog Hovedgaardens Uhr Tolv. Alt var stille, ganske stille; men Otto vovede endnu ikke at reise sig. Den slog et Qvarteer til Eet. Da hævede han sig langsomt i Veiret, saae hen til Sengen, hvor Vilhelm sov med Ryggen vendt til ham, Otto steg ud, klædte sig paa; han dæmpede sit Aandedrag. En Jagtkniv, der hang paa Væggen, og tilhørte Vilhelm, stak han i

Lommen, løftede ganske sagte Ildtangen, med den vilde han bryde Jernhægterne ud, som holdt Hængelaasen. Endnu engang saae han hen til Vilhelm, han sov fast. Nu aabnede han Døren, og traadte paa Strømpesokker udenfor.

Fra Gangvinduerne speidede han, om paa intet Sted endnu viste sig Lys. Alt var stille, Alle vare til Ro. Hvad han nu frygtede meest, var, om en af Hundene skulde ligge paa Gangen, og begynde at gjøe. Der var ingen. Han steeg op af Trappen og gik hen over Loftet.

Kun een eneste Gang før havde han været her; nu var Alt Nat. Med Hænderne greb han for sig.

Endelig fandt han en smal Trappe, som førte til det øverste Loft. Lemmen deroppe var lukket, han maatte anvende al sin Kraft, for at aabne den. Endelig gav den efter med en stærk Knagen. Det var ikke den egentlige Opgang, denne fandtes i den modsatte Ende af Loftet; der vilde han have fundet aabent, hvorimod Lemmen her ikke i lang Tid havde været rørt.

Det værkede i hans Nakke og Ryg, som var den knækket; men han var deroppe, stod tæt foran Døren, som Maanen, gjennem en aaben Loftsluge, skinnede ind paa.

Med Jagtkniven og Ildtangen fik han snart, og uden betydelig Støi, Døren brækket op. Han saae ind i et lille, lavt Kammer, hvor der paa Gulvet var henslængt nogle smudsige Dyner.

Sidsel sov dybt og fast, med aaben Mund. En lang Tot Haar stod fra Huen over Panden; Maaneskinnet faldt gjennem en Rude i Taget ind paa hendes Ansigt. Otto bøiede sig over hende, og beskuede de raae, hæslige Træk. De tykke, sorte Øienbryn syntes kun een uordentlig Streg.

„Hun er min Søster!" var den Tanke, som gjennemzittrede ham. „Hun hvilede under det samme Hjerte, som jeg! Blodet i disse Lemmer er beslægtet med mit! hun var den Forskudte, den Tilsidesatte!" Han bævede

af Smerte og Angst; men Tiden var kort. „Staae op!" raabte han, og rørte ved den Sovende.

„Ih, jane dou!*) hvad er det?" raabte hun halv forskrækket, og hæftede vildt sine onde Øine paa ham.

„Skynd Dem, med mig!" sagde Otto, og hans Stemme skjælvede. „Tydske Heinrich venter i Alleen! jeg vil hjælpe Dem ud! bort herfra! imorgen er det for silDigt!"

„Hvad siger han?" spurgte hun, og saae endnu forstyrret paa ham.

Otto gjentog det.

„Troer han, jeg kan komme afsted?" spurgte hun, og greb ham om Armen, i det hun rask sprang ud paa Gulvet og klædte sig paa.

„Kun sagte og forsigtig!" sagde Otto.

„Det havde jeg ikke troet om ham!" sagde hun. „Men siig mig, hvorfor han gjør det?"

Otto skjælvede; det var ham umuligt at sige Grunden, at udtale Ordene: „Du er min Søster!" Hans Læbe taug.

„Mangen Karl," sagde hun, „har jeg været bedre imod, end jeg burde; men see, om nogen af dem tænker paa Sidsel! og han gjør det! han, som er saa fiin og fornem!"

Otto pressede sine Øine til; han hørte hendes Tale, dyrisk Raahed blandede sig med en Slags Fortrolighed, der maatte sønderknuse ham. „Hun er min Søster!" lød det i hans Sjæl.

„Kom dog! kom dog!" sagde han, og steg ned af Stigen; hun fulgte efter.

„Jeg kjender en bedre Vei!" sagde hun, da de kom paa det nederste Loft. Hun greb hans Arm, og de stege igjen ned af en Trappe.

Pludseligt aabnede sig en Dør, og Louise, endnu paaklædt, traadte ud med et Lys. Hun udstødte et svagt Skrig, hendes Øine fæstede sig paa de To tæt foran hende.

---

*) Hos den fynske Almue en Interjection, som udtrykker Skræk.

Men skrækkeligere og mere voldsomt rystede Mødet Otto. Hans Fødder vaklede, Alt bevægede sig i et Øieblik i brogede Farver for hans Øine. Det var hans Lidelses høieste Moment. Han styrtede frem mod Louise, greb hendes Haand, og dødbleg, med livløse stirrende Øine, halv knælende, bad han med sagte Stemme: „For Guds Skyld, siig til Ingen, hvad De har seet! jeg maa redde hende, hun er min Søster! røber De min Hemmelighed, er jeg tabt for denne Verden! jeg maa døe! først i denne Aften har jeg faaet det at vide. Dem siger jeg Alt, men forraad mig ikke! forhindre imorgen, at man sætter efter hende! — O, Louise! ved Deres Sjæls Salighed, føl min Sjæleangst! jeg dræber mig, dersom De forraader mig!"

„O, Gud!" stammede Louise. „Alt vil jeg! Alt! jeg er taus! faae hende bort! hurtigt, at De Ingen møder!" Hun greb Ottos Haand, han sank paa Knæ foran hende, og syntes et Marmorbillede, der udtrykkede Skjønhed og Smerte.

Louise bøiede sig søsterlig over ham, Taarerne strømmede hende ned af Kinderne, hendes Tale skjælvede, men den var beroligende, som en god Engels Trøst. Med et Blik fuldt af Fortrøstning rev Otto sig løs. Sidsel fulgte ham, de talte ikke et Ord.

Han førte hende ned i den nederste Etage, aabnede sagte et Vindue; gjennem dette kunde hun stige ned i Haven, og da let komme til Alleen, hvor tydske Heinrich ventede. Selv at følge længer med, var ikke fornødent, det var at vove uden Aarsag. Hun stod alt oppe i Vinduet, Otto trykkede hende nogle Penge i Haanden.

„Vor Herre er over os!" sagde han med høitidelig Stemme. „Husk altid paa ham, og bliv god —! bliv bedre —! Alt kan blive godt!" uvilkaarligt trykkede han hendes Haand i sin. „Hav altid Gud i Tanker!" sagde han.

„Jeg skal nok styre Codillen!" sagde hun, og var nede i Haven; hun nikkede og forsvandt bag Hækken.

Otto stod længe og lyttede, om ingen Støi hørtes, om ingen af Hundene gjøede. Han frygtede for hendes Sikkerhed. Alt var stille.

Som tidt en gammel Melodie pludseligt kan vækkes i vor Erindring, tone for vort Øre, saaledes klang et Bibelsted for hans Tanke: „Herre! — vilde jeg tage Morgenrødens Vinge, vilde jeg boe ved det yderste Hav, Du skulde dog føre mig, din høire Haand holde mig fast! — Du er os nær! Du kan og vil vort Vel. Du alene hjælper!" Stille læste han sin Bøn.

Mere rolig vendte han tilbage til sit Værelse. Vilhelm syntes at sove, men da Otto nærmede sig sin Seng, hævede han pludseligt Hovedet og saae speidende omkring sig.

„Hvad for noget?" udbrød han, „De er i Klæderne! Hvor har De været?" Han trængte mere ind paa ham.

Otto gav en spøgende Grund.

„Maa jeg faae Deres Haand!" sagde han. Otto rakte ham den, han følte paa Pulsen. „Jo, ganske rigtig!" sagde han, „Blodet er endnu i Bevægelse! Der seer man, Ingen kan man sværge for! Her sover jeg i al Uskyldighed, og saa løber han paa Eventyr. Din slemme Fugl!"

Med hurtig Flugt bevægede Tankerne sig i Ottos Sjæl: vilde kun Louise være taus, Ingen kunde da drømme om Muligheden i, at han havde Deel i Sidsels Flugt. Vilhelms Spøg maatte han roligt lade glide forbi.

„Har jeg ikke Ret?" sagde Vilhelm.

„Og om nu saa er!" svarede Otto, „vilde De da fortælle det til Nogen?"

„Troer De, jeg er saa keitet?" svarede Vilhelm. „Vi ere jo alle skrøbelige Mennesker."

Otto greb hans Haand: „vær taus!"

„Ja vist!" sagde Vilhelm, og bandede mod Sædvane en Eed. „Nu har jeg svoret paa det; men ved Leilighed maa De fortælle mig lidt om den Deilige!"

„Ja vist!" sagde Otto med et dybt Suk. For Vennen stod han ikke længer reen og uskyldig.

De sov. Ottos Søvn var kun hæslige Drømme.

XVIII.

— Wie entzückend
Und süß ist es, in einer schönen Seele
Verherrlicht uns zu fühlen, es zu wissen,
Daß uns're Freude fremde Wangen röthet,
Daß uns're Angst in fremden Busen zittert,
Daß uns're Leiden fremde Augen nässen.

Schiller.

„Hvor bleg!" sagde Vilhelm næste Morgen til Otto. „See, det har man af sit Nattesværmerie!"

„Hvorledes?" spurgte Otto.

Vilhelm spøgede derover.

„Det har De drømt!" sagde Otto.

„Hvad for noget?" svarede Vilhelm. „Vil De bilde mig det ind? Jeg var jo lys vaagen! vi talte jo derom! jeg er bleven den Indviede. Rigtignok kunde jeg have Lyst til at holde en moralsk Forelæsning; det skulde have været mig! jo, De vilde have prædiket!"

De bleve kaldte til Theebordet. Ottos Bryst var ved at sprænges. Hvad maatte han faae at høre? Hvad vilde blive sagt?

Sophie var meget oprømt.

„Have de Herrer hørt til Noget i Nat?" spurgte hun. „Begge have De sovet?"

„Ja vist!" svarede Vilhelm, og saae uvilkaarligt paa Otto.

„Fuglen er da borte!" sagde hun. „Den er fløiet ud af Dueslaget!"

„Hvilken Fugl?" spurgte Vilhelm.

„Sidsel!" svarede hun; „og hvad der er det Morsomste ved hele Historien, Louise har løst hendes

Vinger. Louise er traadt op i det Romantiske. Tænk! hun er i Nat gaaet op paa det øverste Loft, har lukket Fangetaarnet op, holdt en moralsk Prædiken for Sidsel, og derpaa ladet hende vandre. Imorges kommer da Louise, fortæller Mama det Hele, og siger mange rørende Ting!"

„Ja, jeg begriber ikke," sagde Moderen, „hvor Du fik det Mod fra, at gaae derop saa silde, og gaae op til hende. Smukt var det ellers af Dig! lad hende kun løbe! det er, som Du siger, ogsaa det Bedste. Det skulde vi alt have gjort iaftes!"

„Det gjorde mig saa ondt for hende!" sagde Louise. „Nu traf det sig, jeg havde Noget at pudsle med, længe efter at I Andre var tilsengs. Alt var saa stille; jeg syntes, jeg kunde høre Sidsel sukke, vistnok var det kun min Indbildning, men jeg havde ondt af hende! Hun var saa ulykkelig! jeg lod hende derfor slippe bort!"

„Er Du blevet gal?" spurgte Vilhelm. „Hvad er det for Historier? Løber Du saaledes paa Loftet om Natten? Det er en tosset Medlidenhed!"

„Det var smukt!" sagde Otto, bøiede sig uvilkaarligt og kyssede Louises Haand.

„Ja, det er Vand paa hans Mølle!" udbrød Vilhelm. „Jeg synes nu slet ikke om det!"

„Vi ville ikke tale om det til Nogen!" sagde Moderen, „Forvalteren skal heller ikke gjøre videre. Vi fik jo det gamle Sølvbæger. At det var borte, var min største Sorg. Vi ville takke vor Gud, fordi vi ere vel af med hende! Stakkel, hun kommer dog i Ulykke!"

„Er De syg endnu, Hr. Thostrup!" sagde Sophie, og saae paa ham.

„Jeg har lidt Feber!" svarede han. „Jeg vil gaae en ret lang Tour, saa bliver det nok bedre!"

„De skulde tage nogle Draaber!" sagde Fruen.

„O, han kommer sig nok!" sagde Vilhelm. „Han skal have Motion! det er ikke dødeligt med hans Sygdom!"

Otto gik i Skoven. Den var ham en Guds Kirke,

hans Hjerte istemte der Takkens Lovsang. Louise havde været hans gode Engel. Han følte forvist, hun vilde aldrig røbe hans Hemmelighed. Med Tillid klyngede sig Tanken til hende. „Er De syg endnu?“ havde Sophie sagt. Tonen alene var som Duften af de helbredende Urter, i hendes Øie fandt han Medfølelse og — Kjærlighed. „O, Sophie!“ sukkede han da. Begge Søstrene foresvævede ham saa elskelige.

Han traadte ind i Haven, gik gjennem den store Allee; her kom Louise ham imøde, næsten tør man troe, hun søgte ham. Der var ingen Anden end hende at see i Alleen.

Otto trykkede hendes Haand til sine Læber. „De har frelst mit Liv!“ sagde han.

„Kjære Thostrup!“ svarede hun, „forraad Dem kun ikke selv. Hun kom jo lykkelig bort! Gud være lovet! min lille Usandhed har dækket det Hele. Ellers har jeg en Formodning —! ja, jeg kan ikke slippe den. Skulde det Hele ikke være en Feiltagelse? Hun kan umuligt være den, De sagde! siig mig, hvad De tør lade mig vide. Her fra Bænken kunne vi see Enhver, som kommer ind i Alleen. Ingen kan høre os!“

„Ja, Dem alene kan jeg betroe det!“ sagde Otto, „Dem alene vil jeg sige det!“ Han fortalte nu, hvad vi vide: om Fabrikken, som han havde kaldt det Huus, i hvilket tydske Heinrich først havde seet ham, og tatoveret Navnetrækket paa hans Skulder; dernæst Mødet i Dyrehaven, og det senere Sammentræf ved hellig Anders' Kors.

Louise skjælvede, hendes Blik hvilede deeltagende paa Ottos blege, smukke Ansigt. Han viste hende Brevet, han fik igaar Aftes, og fortalte Heinrichs Ord.

„Det maa da være saa!“ sagde Louise. „Dog hele Morgenen har det klart staaet for mig, at De er blevet bedraget. Intet Træk hos hende ligner Deres! kan Broder og Søster være saa forskjellige, som De og hun. Dog, om Visheden er der, lov mig, at De ikke

vil tænke for meget derpaa. Der er en god Gud, som kan vende Alt til det Bedste!" —

„Disse skrækkelige Livsforhold," sagde Otto, „have berøvet mig min Ungdoms Munterhed. De gribe forstyrrende ind i min hele Fremtid! ikke Vilhelm — nei, Ingen har jeg kunnet betroe mig til. De veed Alt! Gud vilde, at De skulde det! jeg stoler trygt paa Dem!" han trykkede hendes Haand. Tause, med Tillidens og Trofasthedens faste Blikke, saae de paa hinanden. „Jeg forlader snart mit Fædreland!" sagde Otto. „Gid det maatte være for stedse! med Angst vil jeg vende tilbage til Hjemmet, hvor ingen Lykke venter mig! jeg staaer saa ganske ene i Verden!"

„Men De har Venner," sagde Louise, „oprigtige Venner! Os maa De regne med mellem disse. De maa tænke med Glæde paa at komme hjem til Danmark igjen. Min Moder holder af Dem, som var hun Deres Moder. Vilhelm og Sophie — ja, vi ville betragte Dem, som en Broder!"

„Ogsaa Sophie?" udbrød Otto.

„Ja, kan De tvivle?" spurgte Louise.

„Hun kjender mig ikke, som De kjender mig! og om hun gjorde det?" — Han knugede Hænderne for Øinene og brast i Graad. „De veed Alt! De veed mere, end jeg kunde sige hende!" sukkede han. „Jeg er ulykkeligere, end De troer! aldrig kan jeg glemme hende! — aldrig!"

„For Guds Skyld sat Dem!" sagde Louise og reiste sig. „Der kunde komme Nogen! De vil ikke kunne skjule den Bevægelse, De er i! Alt kan blive godt! Stol paa Gud i Himlen!"

„Siig ikke Deres Søster, hvad jeg har sagt! siig Ingen det! Dem har jeg indviet i enhver Hemmelighed, min Sjæl eier!"

„Jeg vil være Dem en god Søster!" sagde Louise og trykkede hans Haand.

Stille vandrede de ned af Alleen. —

— Søstrene sov i samme Værelse.

Om Aftenen, da Sophie alt en Stund havde været til Sengs, kom først Louise ind til hende.

„Du er blevet saadant et Nattespøgelse!" sagde Sophie. „Hvor bliver Du dog af? I Nat vil Du dog ikke paa Loftet igjen, Du løierlige Pige! Havde det været Vilhelm, Thostrup eller mig selv, der havde fundet paa Sligt, det havde været naturligt, men Du!"

„Saa jeg er da saa ganske forskjellig fra Eder?" spurgte Louise! „Jeg skulde ligne min Søster mindre, end selv Hr. Thostrup ligner hende. I To, som ere saa forskjellige!"

„I vore Anskuelser, i vor Begeistring ligne vi meget hinanden!" sagde Sophie.

„Han er vist ikke lykkelig!" udbrød Louise. „Man kan ogsaa læse det i hans Øine!"

„Ja, men det er just det, som gjør ham interessant!" sagde Sophie. „Han er saadan en smuk Slagskygge i Hverdagslivet!"

„Det siger Du saa rolig!" sagde Louise og bøiede sig over Søsteren. „Jeg kunde næsten troe, det var Kjærlighed —!"

„Kjærlighed!" afbrød Sophie hende og reiste sig op i Sengen; nu blev Louise hende interessant. „Hvem troer Du, han elsker?"

„Dig!" svarede Louise og greb Søsterens Haand.

„Maaskee?" svarede Sophie. „Jeg driller ham ogsaa! det gik rigtignok bedre, da Fætter var her! stakkels Thostrup!"

„Og Du, Sophie?" spurgte Louise. „Har Du ham kjær igjen?"

„Det er jo ordentlig et Skriftemaal, Du forlanger!" svarede Sophie. „Han er forelsket, det er alle unge Herrer. Fætter, kan Du troe, sagde mig mange nydelige Ting. Kammerjunkeren selv flagrer med, saa godt han kan, den gode Sjæl! Jeg har nu sat mig for, at være en fornuftig Pige! Du kan troe, Thostrup bliver gnaven!" —

„Om nu Kammerjunkeren friede til Dig, gav Du

ham da Ja?" spurgte Louise, og satte sig paa Kanten af Søsterens Seng.

„Hvor falder Du derpaa?" spurgte hun. „Har Du hørt Noget? Du gjør mig angst! O, Louise! jeg spøger nok, siger saa meget, men jeg er dog slet ikke glad, kan Du troe!"

De talte om Kammerjunkeren, om Otto og om den franske Fætter. Det var langt ud paa Natten. Store Taarer stode i Sophies Øine, men hun loe tillige, og endte med et Citat af Jean Paul. — En halv Time efter sov og drømte hun, den runde, hvide Arm laae ud paa Teppet, og Læberne rørte sig sagte,

„Med Smiil, som nys en Engel
Havde kysset hendes Mund"*).

Louise trykkede Ansigtet mod den lette Pude og — græd.

XIX.

„— En Mylren af Farver, en Støien og Skrigen,
Musik og Spectakler, en Stöden, Undvigen.
En Løben og Dandsen, en Kjøren og Rumlen
Henriver den Gabende med sig i Tumlen."
Th. Overskou.

Et Par Dage gik, Otto hørte Intet om tydske Heinrich eller om Søsteren. Peer Krøbling syntes ikke at være indviet i Forholdene. Alt, hvad han vidste, var, at Brevet, han overrakte Otto, skulde være en Hemmelighed for enhver Anden. Hvad tydske Heinrich angik, meente han, da var denne vist nu paa en anden Kant af Landet, men til Sanct Knuds Marked i Odense vilde han vist indfinde sig.

*) Christian Winther.

I Otto Sjæl var en forunderlig Kamp. Louises Ord: at han vist var bedraget, udviklede Forhaabninger umærkeligt, som Sennepskornet skyder sine grønne Blade. „Kan ikke tydske Heinrich, for at faae sine Planer udførte, have benyttet sig af min Frygt?“ tænkte han. „Jeg maa tale med ham! han skal tilsværge mig Sandheden.“ Han sammenlignede de hæslige, raae Træk hos Sidsel, med det Billede, Erindringen svagt fremtaagede ham af Søsteren, som Lille. En fiin Dukke med store Øine havde hun syntes ham. Han huskede endnu, at hans Omgivning da havde sagt, „hun var en Kattekilling, man neppe kunde holde Livet i!“ Hvorledes skulde hun nu være denne fiirkantede, hæslige Skabning, med de onde Øine og de sammengroede Bryn. „Jeg vil tale med Heinrich!“ besluttede han. „Hun kan ikke være min Søster! saa tungt vil Gud ikke prøve mig!“ Ved Tanken herom følte han sig noget roligere. Elskovs Stjerne kunde i Øieblikke afspeile sig i hans Livssø.

Kjærligheden til Sophie var ikke længer en fangen Fugl i hans Bryst, Vingerne vare løste, Louise vidste dens Tilværelse; den maatte flagre mod Maalet.

Sanct Knuds Marked indtraf; Familien vilde derfor tage til Odense. Eva var den eneste, som blev hjemme; det ønskede hun.

„Odense var nok værd for Dig, at see!“ sagde Sophie, „men Du vil nu aldrig udvide dine geographiske Kundskaber! alligevel skal jeg bringe Dig Markedsgave: en Mand af Honningkage pyntet med Mandler.“

Vilhelm meente ogsaa, hun burde gribe den flygtige Glæde, og følge med. Men Eva bad, og hun fik sin Villie.

„Her er megen Fornøielse i Verden!“ sagde Vilhelm, „naar man kun vil tage imod den. Er een Dag i Paris en Glimmerblomst, een Dag paa Odense Marked er ogsaa en Blomst! det er en morsom, deilig Verden, vi leve i! jeg er nærved at sige med Kong Valdemar, at maa jeg beholde — ja, jeg vil nu sige Jorden, —

saa maa vor Herre gjerne beholde Himlen. Her er meget bedre, end vi kunne forlange, og Gud veed, om man ikke i den anden Verden ogsaa faaer Længsel efter det Gamle her!"

„Efter Odense Marked?" spurgte Sophie ironisk.

Otto stod indesluttet i sig selv. Denne Dag vilde blive, følte han, een af de mærkeligste i hans Liv. Tydske Heinrich skulde give ham en Erklæring. Sophie skulde det ogsaa! kunde han vel haabe den lykkebringende hos Begge? Vilde ikke Sorg og Smerte blive hans Markedsgave? Vognen rullede afsted.

Fra de forskjellige Biveie kom Herskabs- og Bondervogne, den ene jog forbi den anden, og som Frankrigs og Englands Canal samler Skibene fra Alanterhavet, samlede Kongeveien de Kjørende, Ridende og Gaaende.

Bag ved de fleste Bøndervogne vare bundne et Par Heste, som travede med. Jomfruerne fra Gaardene sade med store Handsker paa de røde Arme og Hænder. De holdt Paraplyer udspændte mod Støv og Sol, for deres rødmossede Ansigter.

„Kammerjunkerens maa være kjørt tidligere end vi!" sagde Sophie. „Ellers havde de nok indhentet os."

Otto saae spørgende paa hende. Hun tænkte paa Kammerjunkeren!

„Ved Fraugde Kirke skal vi holde!" sagde Sophie. „Hr. Thostrup maa see Kingos Grav*), see, hvor Psalmedigteren ligger. Nogle sande Basun-Engle, i hvilke man ret kan see, hvor tungt Marmoret er, flyve med Bispestav og Hue derinde i Capellet!"

Otto smilede; hun tænkte dog ogsaa paa at glæde ham.

Kirken blev seet, Graven besøgt, og snart rullede de ad Kongeveien mod Odense, hvis Domkirkes høie Taarn milevidt havde hilset dem.

Vi forlange af Portraitmaleren, ikke blot at han

*) Døde, som Biskop over Fyens Stift, 1703.

skal opfatte Personen, men opfatte ham i hans heldigste Moment. Det grimme, saavel som det ubetydelige Ansigt bør Maleren give enhver eiendommelig Skjønhed. Ethvert Menneske har Øieblikke, hvori noget Aandigt eller Charakteristiskt fremtræder. Naturen, selv hvor den frembyder den meest nøgne Egn, har de samme Øieblikke. Belysning og Skygge giver den et fremtrædende Moment. Digteren maa ligne Maleren, han maa gribe dette Øieblik hos Menneskene, som i Naturen.

Var Læseren et Barn, der levede i Odense, behøvede man kun at sige Ordene: „Sanct Knuds Marked" og dette selv, smykket med Barnephantasiens Straaler, vilde staae for ham i de meest glimrende Farver. Vor Skildring vil kun blive en Skygge, nu bliver den da maaskee, som Mængden vil finde den.

Alt i Forstaden forkyndte Menneskevrimmelen og Pottemagernes udstillede Potter, der ganske bedækkede Fortougene, at Markedet var i fuld Gang.

Vognen kjørte henad Broen over Odense-Aa.

„See, hvor smukt her er!" udbrød Vilhelm.

Mellem Byens Haver og Engen med Bleg bugtede sig Aaen. Den prægtige Sanct Knuds Kirke, med sit høie Taarn, sluttede Prospectet.

„Hvad var den røde Gaard for en?" udbrød Otto, i det de alt havde tabt Udsigten.

„Frøkenklosteret!" svarede Louise, og følte Tanken, der var opstaaet hos ham.

„Der stod, i Grevens Feide, den gamle Bispegaard, hvor Andersen-Beldenak residerede!" sagde Sophie. „Der foran i Aaen er Klokkedybet, hvor en Klokke er fløiet ud fra Sanct Albani Taarn. Der er bundløst! Hvergang rige Folk i Odense døe, saa ringer det under Vandet!"

„Det er en hæslig Tanke!" sagde Otto; „at det ringer i Dybet, naar de skulle døe."

„Saaledes maa man nu ikke tage det!" sagde Sophie leende og flagrede fra den Historie. „Odense har mange Mærkværdigheder," sagde hun, „lige fra en

Kongenshave med Svaner i, til et stort grundmuret Theater, som har det tilfælles med La scala og flere italienske, at det er bygget paa Rudera af et Kloster*)

„I Odense holdt sig Aristokratie og Demokratie længst!" sagde Vilhelm leende, „endnu i min Barndom, naar Adelen og de Borgerlige ved Kongens Fødselsfest mødtes paa Raadstueballet, dandsede vi hver for sig.

„Vare da de Borgerlige ikke stærke nok til at kaste den letre Adel ud af Vinduet!" spurgte Otto.

„De glemmer nok, Hr. Thostrup, „at De selv er adlet!" sagde Sophie. „Jeg var jo Skjæbnens Gudinde, som rakte Dem Stamtræet!"

„De erindrer endnu hiin Aften?" sagde Otto med blød Stemme, og Tankerne bølgede ligesaa broget gjennem hans Sjæl, som Vrimmelen bølgede op og ned ad Gaden, de kjørte igjennem.

Omtrent midt i Byen mødtes fem Gader, Overskjæringspunktet danner en lille Plads, som kaldes „Korsgaden", her ligger en Gjæstgivergaard, i denne tog Familien ind.

„To Timer og et Qvarteer for sildigt!" sagde Kammerjunkeren, som kom dem imøde paa Trappen. „Godt Markedsveir og gode Heste! jeg har allerede været ude af Vesterport, og faaet to prægtige Hopper. Den ene slog bag ud, og havde nær givet mig Een for Brystet, saa jeg kunde have sagt, jeg havde faaet Markedsgave! Jakoba er i Visitter, drikker Chocolade og dypper Bakkelse, det er Peer Bagers. Jomfruen er ude at see paa Sigter. Nu veed De vor Historie!"

Damerne gik til deres Værelse, Herrerne bleve i Salen.

„Ja, her skal De see en By og et Marked, Hr. Thostrup!" sagde Kammerjunkeren og slog Otto paa Skulderen.

---

*) De Sortebrødres.

„Odense var engang min første Hovedstad!“ sagde Vilhelm. Endnu er Sanct Knuds Kirke mig den prægtigste, jeg kjender. Gud veed, om Sanct Peters=Kirken i Rom vil paa mig, som Ældre, gjøre det Indtryk, denne har gjort paa mig som Barn!“

„I Sanct Knuds Kirke ligger Jomfruen med Kattene!“ sagde Kammerjunkeren.

„Bispinden maa De sige!“ tog Vilhelm Ordet. „Sagnet fortæller, at der er en Bispinde Mus, der i den Grad elskede sine Katte, at hun lod befale, at de skulde følge med i Kisten*). Vi skulle siden faae det at see!“

„Ja, baade Bispinden og Kattene,“ sagde Kammerjunkeren, „see ud, som tør Klipfisk! De maa da ogsaa see Frøken=Klosteret og det militaire Bibliothek.“

„Hospitalet og Tugthuset!“ tilføiede Vilhelm leende.

En Trommehvirvel ude paa Gaden drog dem hen til Vinduet. Byens Trommeslager, i stribede Hvergarns Buxer og Trøie, og med et guult Bandeleer over Skulderen, stod derude, slog paa Tromme og raabte derpaa op af et Papiir flere til Byen indtrufne Herligheder.

„Han slaaer en god Tromme!“ sagde Kammerjunkeren.

„Det vilde vist fornøie Rossini og Spontini at høre den Karl!“ sagde Vilhelm. „I Grunden er Odense, saaledes ved Nytaarstider, en By for disse to Componister. De maa vide, at paa den Tid excellerer her Trommer og Piber. Man trommer Nytaar ind. Syv, otte smaa Trommeslagere og Pibere gaae fra Dør til Dør, ledsagede af Børn og gamle Kjærlinger, saa trommes her baade Tappenstreg og Reveille. Det faae de Penge for. Er saa Nytaar vel indtrommet i Byen,

---

*) Levningerne af Liget, saavelsom Skeletterne af Kattene, ere der endnu at see i et Capel ved Kirkens venstre Sidegang.

drage de ud paa Landet og tromme for Flesk og Gryn. Der er en „Trommen Nytaar ind“, lige til Fastelavn!“

„Og da have vi nye Løier!“ sagde Kammerjunkeren. „Da komme Søfolkene fra Stige*) med fuld Musik og paa Skuldrene en Baad pyntet med alle Flagene. Siden lægge de et Brædt imellem to Baade, og der brydes to af de Yngste og Raskeste, saalænge til een falder i Vandet. I de sidste Aaringer lade de sig Begge falde. Det er fra den Gang af, at een af dem, som faldt ud, ærgrede sig saaledes over Spotten, der fulgte med, at han samme Dag forsvandt fra Fiskerleiet, Ingen har seet ham siden. Al den Lystighed taber sig ellers nu. I mine Drengeaar var Morskaben anderledes i Gang! Det var en Stads, naar Laugene flyttede Skilt, og Harlequin løb i Spidsen! og ved Fastelavn, naar Slagterne førte om en Stud pyntet med Baand og Fastelavnsriis; paa Ryggen sad en lille Dreng i Skjorte og med Vinger. Tyrkisk Musik havde de dertil, med Bækkener! See, Alt det har jeg oplevet, skjøndt jeg ikke er saa gammel endda. Baron Vilhelm maa have seet Stude-Stadsen! Nu er det forbi! nu er man blevet forfinet. Sanct Knuds Marked er heller ikke, hvad det har været!“

„Alligevel glæder jeg mig dertil!“ sagde Vilhelm. „Vi skulle paa Torvet besøge Kronjyderne, hvor de sidde midt i Lyngen, mellem deres Potter. De er istand til, Hr. Thostrup, at træffe Bekjendte. Faae nu kun ikke Hjemvee, naar De lugter Lyngen og hører Lyden af de skrattende Potter!“

Nu kom Damerne til. Før Visitterne vilde man gjøre en Tour over Torvet. Kammerjunkeren bød Fruen sin Arm. Otto saae dette med hemmelig Glæde, og nærmede sig Sophie; hun tog gjerne en Ledsager, de skulde jo i Trængsel.

Ligesom, i Middelalderen, de forskjellige Professioni-

---

*) Et Fiskerleie ved Odense Fjord.

ster havde deres særskilte Gader og Qvarterer, havde de det ogsaa her. Strædet, som førte til Torvet, og som dagligdags kaldes „Skomagerstrædet," svarede fuldkomment til sit Navn. Side ved Side havde her Skomagerne opstillet deres Diske. Vægge og de opreiste Stænger vare behængte med alle Slags Fodtøi, Diskene selv overlæssede med kluntede Skoe og tyksaalede Støvler. Bag ved stod den skikkelige Mester, i sin lange Søndags-Frakke, og med den velbørstede Filtehat paa Hovedet.

Hvor Skomagernes Qvarteer holdt op, tog Hattemagernes sin Begyndelse, og derpaa var man midt inde paa det store Torv, hvor Telte og Borde dannede flere parallelløbende Gader. Galanterieboutikker, Guld-smede- og Conditor-Boder, de fleste af Lærred, enkelte derimod Træhuse, vare Glandspunkterne. Rundt om flagrede Baand og Tørklæder, rundt om var Larm og Trængsel. Bønderpigerne fra samme By gik altid i Række, syv, otte Uadskillelige, med Hænderne fast knyttede i hinanden; det var umuligt at bryde Kjæden, trængte man paa, rullede den hele Flok sig sammen i en Klump.

Bag ved Boutikkerne udbredte sig store Bede med Træskoe, Leertøi, Rokkedreier- og Sadelmagerarbeide. Paa Bordene stod Legetøi, sædvanlig kluntet og broget. Rundt om prøvede Børnene de smaa Trompeter og dreiede paa Spilleværker. Bønderpigerne dreiede og vendte baade Skjørter og sig selv mange Gange, før Handelen blev sluttet. Luften var tyk og qvalm af Uddunstninger, som krydredes ved Duften af Honningkager.

Her mødte Bekjendte hinanden, et Par Bønderpiger, maaskee barnfødte i samme By, men siden skilte ad. „Go Dau!*) udbrød de, toge hinanden i Hænderne, svingede med Armene og loe. „Fa'vel!" — Det var hele Conversationen; en lignende førtes paa flere Steder.

„Der er Lyng!" udbrød Otto, da de nærmede

*) God Dag!

sig det Qvarteer, hvor Jydepotterne havde deres Stade. „Hvor Duften forfrisker!“ han bøiede sig og greb en Green, frisk og grøn, som om den igaar var afskaaret.

„Ei, min Jesus dog!“ er det ikke Hr. Otto?“ udbrød en qvindelig Stemme tæt ved, og en ung jydsk Bondekone hoppede over alle Potterne henimod ham. Otto kjendte hende. Det var den lille Maria, Aalebondens Datter, der, som vi erindre, ved Ottos Besøg hos Fiskerne, var draget til Ringkjøbing og havde der ladet sig fæste til Michelsdag for Hø- og Kornhøsten, den raske Maria, „Tøsen,“ som Faderen kaldte hende. Hun var i Ringkjøbing blevet forlovet og gift med den rige Pottesælger, og kommen over salten Vand til Odense Marked, hvor hun skulde træffe Hr. Otto.

„Hendes Forældre boede ved min Bedstefaders Gaard!“ sagde Otto til Frøken Sophie, der leende betragtede den unge Kones Glæde over Mødet med en Barndoms Bekjendt. Ægtemanden var i fuld Handel med sine Varer, han hørte Intet af dette.

„Nei, hvor han dog er blevet fiin og kjøn!“ sagde den unge Kone. „Men, see, jeg kjendte ham dog! Fa'ermo'er, kan han tro, tænker artigt paa ham. Det gamle Menneske er saa vever og levendig, det gjør hende ikke en bitte, at hun ikke kan see! Han er den anden Bekjendt, jeg har her truffet paa Markedet. Det er forfærdeligt, hvor de her komme fra alle Verdens Kanter! Comediantspilleren er her ogsaa! Han husker jo nok, den tydske Heinrich. See ovre i den graa Gaard, der paa Hjørnet af Torvet, gjør han Comedie i Porten!“

„Det glæder mig at have seet hende!“ sagde Otto og nikkede venligt. „Hils dem hjemme og Farmoder med!“

„Hils ogsaa fra mig!“ sagde Sophie leende. „De, Hr. Thostrup, maa for Bekjendskabets Skyld gjøre Handel. De bør ogsaa give mig Markedsgave, jeg ønsker den store Potte der!“

„Hvor blive I af?“ raabte Vilhelm, og kom tilbage, de Andre vare et Stykke foruð.

„Vi kjøbe Potter!“ sagde Sophie. „Souvenir de Jutlande. Den der har en glimrende Tegning!“ —

„De skal faae den!“ sagde Otto: „Men om jeg forlangte en Markedsgave af Dem, forlangte — bad, vilde jeg sige; —“

„— Om hvad der muligt fik Priis ved min Haand!“ sagde Sophie smilende. „Jeg forstaaer Dem nok! en Lyngblomst? Jeg røver!“ sagde hun til den unge Kone, i det hun tog lidt Lyng og leende stak den i Ottos Knaphul. „Hils Fa'rmo'ren!“

Otto og Sophie gik.

„Det var en sær griinagtig Een, den!“ sagde Konen halvt høit og saa efter dem, hendes Blik fulgte Otto, Hænderne foldede sig, hun tænkte maaskee paa Barndomsdagene.

Paa Sanct Knuds Kirkegaard indhentede Otto og Sophie de Øvrige. De vilde ind i Kirken. Markedsdagene var den og alle Begravelserne derinde aabne.

Fra hvilken Side man udenfor betragter den prægtige, gamle Bygning, har den især ved sit høie Taarn og Spiir noget Imponerende; det Indvendige er af samme, ja næsten af større Virkning; men da Hovedindgangen, gjennem Vaabenhuset, saa vel som de mindre Indgange ere paa Siden af Kirken, gjør den ikke sin Virkning paa os, idet man træder ind, man maa først gaae hen for Enden af Hovedindgangen, før man ret gribes. Alt er da stort, smukt og lyst. Det hele Indre hvidt med Forgyldning. Oppe i den høie Hvælving prange, endnu fra gammel Tid, en Mængde gyldne Stjerner. Paa begge Sider øverst oppe, høiere end Kirkens Sidegange, ere store gothiske Vinduer, fra hvilke Lyset strømmer ned. Sidegangene ere pyntede med gamle Malerier, der fremstille hele Familier, Koner og Børn, alle geistligt klædte, med lange Kjortler og store Pibekraver. Sædvanlig ere Figurerne opstillede efter

Alder, først den ældste og da nedad til det mindste Barn, alle staae de med foldede Hænder og see fromt hen for sig, til eengang ogsaa disse Farver henfalde i Støv.

Lige overfor Kirkens Indgang sees indmuret i Væggen en Steen med Basreliefs, foran er en Grav. Den tiltrak sig Ottos Opmærksomhed.

„Det er Kong Hans's Dronning Christinas, Prinds Francescos og Christian den Andens Grav!“ *) sagde Vilhelm, „de ligge alle i det lille Grav-Kammer!“

„Christian den Anden!“ udbrød Otto. „Danmarks kloge, kjække Konge?“

„Christian den Onde!“ sagde Kammerjunkeren, forundret over den Begeistrings Tone, hvormed Otto havde udtalt Navnet.

„Christian den Onde?“ gjentog Otto. „Ja, det er nu en Talemaade at sige saa. Men det skulle vi ikke! Vi bør huske paa, hvorledes svensk og dansk Adel da opførte sig, hvilke Grusomheder de begik, og at det er fra een af det fornærmede Partie, vi have Christian den Andens Historie. Skribenten smigrede for den Regjerende. En Fyrste maa have begaaet Forbrydelser eller have mistet sin Magt, skulle hans Feil ret blive prægede for de kommende Slægter! Man glemte det Herlige hos Christian, pegede altid paa hans Skyggesider, til hvilke Tidsalderen gav sin Part!“

Kammerjunkeren glemte ikke det svenske Blodbad, Torben Oxes Henrettelse og Alt, hvad der kan siges mod den ulykkelige Konge.

Otto slog ham kjækt af Marken, vistnok af Begeistring for Christian den Anden, men ogsaa

---

*) Ved Graabrødre-Kirkes Nedbrydelse bleve disse Levninger af de kongelige Forældre og to af deres Børn samlede i een Kiste og hensatte her i Sanct Knuds Kirke. Det omtalte Gravsted blev først senere indrettet.

meget, fordi det var Kammerjunkeren, han bestred. Sophie tog Ottos Partie, hendes Øine tilsunklede ham Bifald, og Seiren maatte jo blive hans.

„Hvad siger Digteren om en Konges Lod?" sagde Sophie.

— Beklag ham!
Der skeer i Verden mere Ondt end Godt!
Det Gode vil Enhver tilregne sig,
Men Tidens Laster hvile kun paa ham!" *)

„Havde Christian været heldig i at betvinge den oprørske Adel!" udbrød Otto, „havde han faaet sine kjække Planer udførte, da havde de kaldt ham Christian den Store! det er ikke den skabende Aand, men Udfaldet af Værket, Verden dømmer!"

Louise holdt alligevel med Kammerjunkeren, derfor gik de To sammen op ad Gangen mod den glorupske Begravelse. Mama og Vilhelm vare alt forud.

„Jeg misunder Dem Deres Veltalenhed!" sagde Sophie og saae Otto ret kjærligt ind i Øiet; hun bøiede sig derpaa over Gitteret, foran Graven, og stirrede tankefuld ned paa Stenen. I Ottos Sjæl bevægede sig Kjærlighedstanken.

„Aand og Hjerte," udbrød han, „maa beundre det Store, Begge eier De —!" han greb hendes Haand.

En let Rødme gik over Sophies Kinder. „De Andre ere forud!" sagde hun, „kom, skulle vi gaae op til Choret!"

„Op til Alteret!" sagde Otto. „Det er en dristig Gang for hele Livet!"

Sophie saae spørgende paa ham. „Seer De Gravstenen i Pillen der?" spurgte hun efter et kort Ophold. „Damen med korslagte Arme og det colorerede Ansigt. Hun skal i een Nat have dandset tolv Riddere

---

*) Oehlenschlægers Erik og Abel.

ihjel; den trettende, som hun bød op, overskar i Dandsen hendes Belte, og da sank hun død til Jorden!"*)

„En nordisk Turandot har hun været!" sagde Otto, „Marmorhjertet maatte selv briste og forbløde. Der ligger noget Spottende i, at Stenen er coloreret. For de kommende Slægter staaer hun, som da hun levede, et Steenbillede, hvid og rød, en Skjønheds Larve kun. Hun advarer de unge Damer —!"

„Ja, fra at dandse!" sagde Sophie og flagrede let om Ottos sælsomme Alvor.

„Alligevel maa det være lyksaligt," udbrød han, „meget lyksaligt, under bølgende Toner, Arm i Arm med den Elskede, at kunne dandse Livet bort, og synke blødende for hendes Fødder!"

„Og netop faae at see, hvorledes hun dandsede med en Ny!" sagde Sophie."

„Nei, nei!" udbrød Otto, „det kunde De ikke! det vilde De ikke! O, Sophie, dersom De vidste —!" han nærmede sig hende endnu mere, bøiede sit Hoved henimod hendes, hans Øie fik dobbelt Ild og Udtryk —.

„De maa komme med os, for at see Kattene!" sagde Kammerjunkeren og sprang frem imellem dem.

„Ja, det var herligt!" sagde Sophie. „De, Hr. Thostrup, faaer da Leilighed til at moralisere over den qvindelige Skjønheds Forfængelighed!"

„Jaften, naar vi kjøre sammen," trøstede Otto sig,

---

*) I Thieles danske Folkesagn fortælles, at det var en Jomfru Margrethe Skofgaard til Sanderumgaard, og at hun fandt sin Død paa et Bal, hvor hun dandsede sig ihjel med tolv Riddere. Almuen har en Variation, saaledes som ovenfor; muligt er det vel, at den har blandet dermed et andet Sagn, f. Ex. det om Blodpletterne paa Koldinghuus, hvori fortælles om en gammel Konge, der blev sin Datter saa ond, at han lod hende døe ved, at hans Riddere, den ene efter den anden, skulde dandse med hende, til hun opgav Aanden. Hun dandsede da ni trætte, nu kom Kongen som den tiende, men, da han selv blev træt, overskar han hendes Belte, da foer Blodet ud af hendes Mund, og hun omkom.

„paa Hjemveien, i den milde Sommeraften, skal ingen Kammerjunker forstyrre mig. Det maa, det skal afgjøres! Ulykken kunde kue mit Barndoms-Vildskab, men den gav mig Trods, sløvede aldrig min Selvstændighed; Kjærlighed har gjort mig blød, gjort mig svag. Mon jeg derved skal vinde en Qvinde?“ Alvorlig, med mørke Blikke, fulgte han efter Sophie og hendes Ledsager.

XX.

Was er gesucht, blieb unerreicht,
Der Abend trüb' und trüber.
Ludolf Schley.

Siehst du das Vögelein,
Nisten im Wald?
Willst du mein Weibchen sein?
Werd es doch bald! —
— Bräutigam bin ich!
Arion. 2 Band.

Tæt ved Sancts Knuds Kirke, hvor eengang Munkeklosteret stod, ligger nu en Privatmands Bolig. Den fortræffelige Værtinde, som eengang paa den danske Scene fortryllede, som Ida Münster*), ventede Familien til Middag.

Efter Bordet blev spadseret i Haven, den strækker sig ned til Odense-Aa.

I Aftenskumringen vilde Otto opsøge tydske Heinrich, han havde sagt det til Louise, og hun lovede at fjerne Opmærksomheden fra ham, medens han var borte.

Selskabet drak Caffe i Lysthuset, Otto gik stille, grundende i Alleen langs med Aaen. Det smukke Partie foran fængslede hans Øie. Tæt ved laae en Vandmølle; Aaen brusede, mælkehvid, ud over de to

---

*) See „Fyens Reisen“ af Oehlenschläger.

store Hjul. Bagved var slaaet en Bro, hvor Folk kjørte og gik. Møllersvenden stod paa Altanen og fløitede en Vise. Det var et Malerie, som Christian Winther og Uhland giver os det i deres malende Sange. Paa hiin Side Møllen reiste sig høie Popler, halvt skjulte de den grønne Eng, hvor „Nonnebakken" ligger; en Nonne har druknet sig, hvor nu den vilde Timian voxer.

Et stærkt Sollys beskinnede det Hele. Alt var Ro og Sommervarme. Pludseligt lød for Ottos Øre dybe, mægtige Orgeltoner; han dreiede sig om. Tonerne, som naaede hans Hjerte, kom fra Sanct Knuds Kirke, der laae tæt bag ved, op til Haven. Landskabets Solskin og Tonernes Styrke gav ogsaa ham Lys og Styrke til det Mørke, han snart skulde gaae imøde.

Solen var ved at gaae ned, da Otto vandrede alene over Torvet henimod den gamle Hjørnegaard, hvor tydske Heinrich gjorde sin Kunster. Paa dette Sted stod Sanct Albani Kirke, hvor Knud den Hellige, forraadt af sin Tjener Blake*), blev dræbt af Oprørerne. Almuen troer, at der fra den dybe Kjelder, under Gaarden, skal gaae en underjordisk Gang, ud til den saakaldte „Nonnebakke". Hver Midnat høre endnu Beboerne, rundt om, en Buldren under Torvet, det er, som styrtede der pludseligt et Vandfald. Den mere Oplyste forklarer sig dette, ved et skjult, naturligt Vandløb, der staaer i Forbindelse med den nærliggende Aa. I vor Tid har den gamle Gaard været Fabrik; de ituslagne Ruder, hvor Aabningerne hist og her vare tættede med Træspaaner eller Papir, de mange Menneskeknokler, man fandt i Haven, fra den Tid her var Kirkegaard, gave hele Gaarden en egen Interesse for den odenseiske Almue.

I det man træder ind i Gaarden, er man endnu paa den samme Flade, Torvet danner; fra Baghuset ned til Haven er derimod pludselig en Dybde, tykke

*) Derefter haves endnu den Talebrug: at være en falsk Blake.

gamle Mure ere Grundlaget. Beliggenheden er saaledes romantisk: tætved det gamle Frøkenkloster, med de takkede Gavle, og nær ved Aaen, i hvis Dyb, Almuen paastaaer, lever et dæmonisk Væsen: „Aamanden," der aarlig forlanger sit Menneskerov, men varsler derom Natten forud. Bagved ligger Engen, Landsbyer og grønne Skove.

Det var over Gaarden i en Bagport, tydske Heinrich havde sin Skueplads. Indgangen kostede otte Skilling Rangspersoner betalte efter Behag.

Otto kom midt under en Forestilling. Et Lagen udgjorde det hele sceniske Arrangement. Midt paa Gulvet sad et skrækkeligt Utyske, med sortsværtet Morians Ansigt og Krølhaar om Hovedet. Et gammelt Sengetæppe skjulte Figuren, dog saae man, at den var et Fruentimmers.

Publicum bestod af nogle Bønderfolk og nogle Gadedrenge. Otto holdt sig tilbage, og blev ikke bemærket af Heinrich.

Forestillingen var snart tilende, og Hoben trak sig bort. Da først traadte Otto frem.

„Vi maae tale nogle Ord sammen!" sagde han. „Heinrich, han har ikke været ærlig mod mig! Pigen er jo ikke den, han foregav! han har bedraget mig! jeg fordrer en Forklaring!"

Tydske Heinrich stod taus, men hver Mine havde Veltalenhed, først Forundring, derpaa Snuhed og List. Det sledske, onde Blik maalte Otto fra Top til Taa.

„Naa, saa er Hr. Thostrup saa vis paa, at jeg har narret ham!" sagde han. „Men hvorfor kommer han da til mig? Saa behøves jo ingen Forklaring. Spørg hende selv ad!" han pegede paa den Sortmalede.

„Du maa ikke være hoven paa det, Otto!" sagde hun leende, „Du kunde nok kjendes ved din Søster, fordi hun har lidt Sværte paa Ansigtet!"

Otto fæstede et mørkt, uvilligt Blik paa hende, pressede sine Læber sammen og søgte at samle sig.

„Det er min faste Bestemmelse at lade Sagen undersøge!“ sagde han med tiltvungen Rolighed.

„Ja, men det vil blive ham Ubehageligheder!“ sagde Heinrich, og smaaloe.

„Lee ikke saa, naar jeg taler med ham!“ udbrød Otto med blussende Kinder.

Heinrich lænede sig roligt op til Døren, som førte ud til Haven.

„Jeg kjender Politimesteren,“ sagde Otto, „ham kan jeg overlade det Hele. Men jeg har valgt en mildere Vei, jeg kommer her selv. Snart forlader jeg Danmark, reiser flere hundrede Mile bort, kommer, muligt, aldrig mere her tilbage; altsaa seer han, den største Grund, hvorfor jeg kommer til ham, er en Grille; jeg vilde vide, hvorfor han bedrog mig, jeg vil vide, hvad Forhold han staaer i til hende!“

„Naa, saa det er det, han vil?“ sagde Heinrich med ondt Blik. „Ja, seer han, hun er min Kjæreste, hun skal ogsaa være min Kone —! men hans Søster er hun alligevel, og derved staaer det!“

„Du kunde gjerne give mig Lidt, inden Du reiser!“ sagde Sidsel, der ved Heinrichs Tale ligesom oplivedes mere og fortrak sit sortmalede Ansigt.

Otto saae med rynket Bryn paa hende.

„Ja, jeg siger Du til Dig!“ sagde hun, „det maa Du finde Dig i! den Smule Fornøielse maa en Søster dog have!“

„Ja, han burde give hende Haanden!“ sagde Heinrich, og loe.

„Elendige!“ udbrød Otto. „Hun er ikke den, han har sagt! jeg vil opsøge min virkelige Søster! jeg vil have Beviser ihænde for Sandheden! og jeg skal vise mig som Broder, jeg skal sørge for hendes Fremtid. Bring mig hendes Døbeseddel, bring mig kun een eneste Vitterligheds Attest —! men før otte Dage er omme! her er min Adresse, det er en Convolut af et Brev, slaae denne om de Papirer, der kunne gives, og send

dem ufortøvet. Men Beviser, eller han er et større Asskum, end jeg vilde troe!"

„Lad os bare tale et Par fornuftige Ord!" sagde Heinrich, med dæmpet, indsmigrende Stemme. „Han giver mig femten Rigsdaler, og da skal han aldrig faae nogen Uleilighed meer af os: see, det er jo langt nemmere!"

„Jeg har sagt, hvad jeg har at sige!" svarede Otto. „Vi have ikke mere at tale sammen." Han vendte dem Ryggen for at gaae.

Heinrich greb ham i Kjolen.

„Hvad vil han?" spurgte Otto.

„Jeg meente," sagde Heinrich, „om han saa ikke havde betænkt sig med de femten Rigsdaler —!"

„Skurk!" skreg Otto, hans Aarer svulmede i Panden, han stødte med en saadan Magt Heinrich fra sig, at denne tørnede med Ryggen mod den ormstukne Dør ud til Haven; Fyldningen gik ud; havde Heinrich ikke grebet for sig med begge Hænder, var han gaaet samme Vei. Otto stod et Øieblik taus med flammede Øine, derpaa sparkede han Convoluten, hvorpaa hans Adresse stod, hen for Heinrichs Fødder og gik.

I Gjæstgivergaarden var Karlen alt isærd med at spænde for, da Otto indtraf der.

„Har De gode Efterretninger?" hviskede Louise.

„Jeg er i Grunden ikke videre end før!" svarede han, „kun at min egen Følelse siger mig, stærkere end nogensinde, at jeg er bedraget af ham!" Han fortalte hende den korte Samtale.

Kammerjunkerens Vogn var nu ogsaa kjørt frem. Paa den var meer end god Plads til To, derimod sad de for mange paa den anden. Kammerjunkeren tilbød derfor, at man vilde benytte sig af det mageligere Sæde, og Otto saae Mama og Sophie stige op i Kammerjunkerens Vogn. Denne Omflytning vilde før ganske have forstemt Otto, nu havde han mindre derimod. Hans Tanker vare endnu saa beskjæftigede med Besøget hos tydske Heinrich, hans Sjæl opfyldt med en

Bitterhed, der for et Øieblik adspredte Trangen til at udtale for Sophie hans stærke Kjærlighed. „Heinrichs Legetøi, hans Redskab har jeg været!“ tænkte han, „nu spotter han mig, og jeg maa taale det! Den Skrækkelige kan ikke være min Søster! Hun kan ikke være det!“

Det var nu blevet stille paa Gaden. De stege i Vognen. I Hjørnegaarden ligeoverfor var stort Selskab. Lyset strømmede gjennem de lange Gardiner; en bløð Tenor og en høi klangfuld Sopran smeltede sammen i Mozarts „andiam, andiam, mio bene.“

„Den Fugl tør ikke flagre fra mit Hjerte!“ sukkede Otto og satte sig ved Siden af Louise. Vognen rullede afsted.

Fuldmaanen skinnede, den vilde Spirea duftede fra Grøfterne, Mosegrundene dampede, den hvide Dunst svævede hen over Engen, som Elverkongens Døttre.

Louise sad stille og forstemt. En Sorg tyngede hendes Hjerte. Otto var ogsaa taus.

Kammerjunkeren kjørte foran, smældede med Pidsken og istemte nogle vilde Hallo.

Vilhelm begyndte Sangen: „Herlig en Sommernat!“ og Kammerjunkeren faldt ind deri.

„Syng med, Menneske!“ raabte Vilhelm til den tause Otto, og snart vare begge Selskaberne en syngende Karavane.

Sildigt kom de til Gaarden.

XXI.

Das Schicksal reißt oft Blätter an uns ab, wie beim Weinstock geschieht, damit die Früchte früher reifen. Jean Paul.

Det var alt henimod Morgenstunden, før Otto faldt i Søvn.

Man lod ham og Vilhelm hvile sig i Mag,

saaledes blev det høit paa Dagen, før begge Herrerne viste sig ved Kaffebordet; Kammerjunkeren var allerede herovre paa Gaarden, og mere pyntet, end sædvanligt.

„Hr. Thostrup skal være een af de Indviede!“ sagde Fruen. „Iaften først faae de Fremmede det at vide. Kammerjunkeren og min Sophie ere blevne forlovede.“

„See, det var i det klare Maaneskin, Hr. Thostrup, at jeg blev saa heldig en Mand!“ sagde Kammerjunkeren og kyssede Sophie paa Fingerspidserne. Han rakte den anden Haand til Otto.

Dennes Ansigt blev uforandret, et Smiil spillede ham om Læberne: „Jeg gratulerer!“ sagde han. „Det er jo altsaa en Glædesdag! Var jeg Digter, skulde jeg skrive Dem en Vise!“

Louise saae paa ham med et forunderligt Udtryk af Smerte.

Vilhelm kaldte Kammerjunkeren Svoger og rystede leende begge hans Hænder.

Otto var udsædvanligt oprømt, spøgte og loe. Damerne gik til deres Toilet, Otto i Haven.

Han havde været saa vis paa Sophies Gjenkjærlighed. Hvor gjerne hørte hun ham fortælle, med hvilket Udtryk hvilede da ikke hendes Øie paa ham. Hendes smaae Drillerier havde været ham Stadfæstelse paa, at det Haab, han nærede, ikke var Selvskuffelse. Hun var det Lys, hvorom hans Tanker havde dreiet sig. Kjærligheden til hende var ham en god Engel, der sang ham Trøst og Livslykke i hans mørke Øieblikke.

Nu — var pludseligt Alt forbi. Det var, som Engelen havde forladt ham; den Kjærlighedsflamme, der saa ganske opfyldte Sjælen, var i eet Moment slukket til den sidste Gnist. Han følte ingen Smerte, ingen Liden, men en Tomhed. Det var, som Aanden havde forladt hans Sjælelige. Sophie var blevet ham fremmed, hendes aandfulde Øine, som smilede Kjærlighed til Kammerjunkeren, syntes ham Automatets sjælløse

Blik. En slappende Ligegyldighed gik igjennem ham, dødbringende, som Giften, der flyder over i Menneskets Blod. „Den forfængelige Pige! hun troer, idet hun støder et trofast Hjerte fra sig, at hun er den Mægtigere! hun skulde see, hvor forvandlet hendes Billede staaer i mit Bryst. Alle de Svagheder, som min Kjærlighed før oversaae, fremtræde nu med haarde Træk! Ikke et Ord er faldet til Jorden. Diamanten har tabt sin Glands, jeg føler kun dens skarpe Kanter!“

Sophie havde foretrukket en Mand, der i aandelig Henseende stod dybt under Otto. Sophie, der syntes begeistret for Kunst og Skjønhed, for alt Herligt i Aandens Rige, kunde saaledet have skuffet ham.

Vi see Søstrene paa deres Værelse.

Louise syntes veemodig, stille saae hun hen for sig.

Sophie stod grundende, med Smiil paa Læben.

„Kammerjunkeren er dog ret kjøn!“ udbrød hun. „Han seer saa mandig ud!“

„Du bør finde ham elskværdig!“ sagde Louise.

„Ja,“ svarede Søsteren, „altid har jeg syntes om disse kraftfulde Ansigter! han er en Axel, en nordisk sortskjægget Vildmand. De Ansigter, som Vilhelms, see ud som Fruentimmers! — Og han er saa god! Strax efter Bryllupet, har han sagt, skulle vi gjøre en Tour til Hambourg. — Hvilken Kjole synes Du, jeg skal tage paa?“

„Naar Du reiser til Hamborg?“ spurgte Louise.

„O nei, Pigebarn! i Dag meente jeg. Thostrup var jo meget nydelig! han gratulerede. Jeg var ellers lidt underlig om Hjertet, da det blev sagt ham. Jeg havde nu ventet en Scene! Nær havde jeg bedet Dig, at sige ham det først. Han skulde have være forberedet. Men han var jo ellers ganske fornuftig! det havde jeg ikke troet ham til. Jeg ønsker ham virkelig alt Godt, men han er en underlig Characteer! saa melankolsk! Troer Du, han tager sig det nær med min Forlovelse! Jeg lagde Mærke til, at da jeg blev kysset, dreiede han

sig pludseligt om mod Vinduet og legede med Blomsterne. Jeg var tilfreds, at han snart var borte! den Udenlandsreise vil gjøre ham godt! ude glemmer han vel ogsaa sin Hjertesorg. Imorgen vil jeg skrive Fætter Joachim til, han vil da ogsaa blive overrasket!"

Ud paa Eftermiddagen kom Jakoba, Jomfruen, Præsten og endnu et Par andre Gjæster.

Om Aftenen var Bordet festligt dækket. De Forlovede sad sammen, og Otto havde Hæderspladsen, han sad ved Siden af Sophie. Præsten havde skrevet en Vise til Melodie: „Vær Du vor Selskabs Skytsgudinde," den blev afsjunget. Ottos Stemme klang smukt og stærkt; han klinkede med de Forlovede, og Kammerjunkeren sagde, at nu maatte Hr. Thostrup ogsaa snart søge sig en Brud op.

„Hun er funden!" svarede Otto; „men endnu bliver det en Hemmelighed."

„Brudens Skaal!" sagde Sophie og klinkede; men snart igjen hvilede hendes aandfulde Blik kun paa Kammerjunkeren, der talte om at tøire paa Spargel og staldfodre med Kløver, dog dette hendes Blik bragte ham igjen tilbage til hans Kjærligheds Lykke.

Det var en meget munter Aften. Seent ud paa Natten brød Selskabet op. Vennerne gik til deres Værelse.

„Min kjære, trofaste Otto!" sagde Vilhelm og lagde Haanden om hans Skulder. „De var ret munter og nydelig i Aften! Bliv altid saaledes ved!"

„Det haaber jeg!" svarede Otto; „maatte vi kun altid have saa glade Aftener som denne!"

„Forunderlige Menneske!" sagde Vilhelm og rystede med Hovedet. „Nu reise vi snart, og fange da Glæden, den deilige Guldfugl!"

„Og slippe den ikke!" udbrød Otto. „Før sagde jeg: imorgen! imorgen! nu siger jeg: idag og alle Dage! bort med Griller og Klynkerie. Jeg begriber, hvad De engang sagde til mig, man kan være lykkelig, naar kun man vil!"

Vilhelm tog hans Haand og saae ham halv veemodig ind i Ansigtet.

„Bliver De følsom?" spurgte Otto.

„Jeg affecterer kun, hvad jeg ikke er!" svarede Vilhelm, idet han hurtig vendte tilbage fra Dieblikkets naturlige Alvor til sin sædvanlige Munterhed. —

Dagene, som fulgte, glede hen med Besøg og Gjenvisitter. Hver Postdag gjennemsøgte Otto forgjæves Postbudets Læedertaske, men fandt intet Brev fra tydske Heinrich, og hørte Intet om ham. „Jeg er bedraget, og føler mig glad derved! hun, den Skrækkelige, er ikke min Søster!"

Det var ham en Trang at komme bort, ret langt fra Hjemmet, dog følte han ingen Længsel efter Schweits's Bjerge eller Sydens Yppighed!

„Naturen vil blødgjøre! den vil jeg ikke søge! jeg trænger til Mennesker! disse egoistiske, falske Skabninger, Tingenes Herrer! Hvor kunne vi ikke kjæle for vore Svagheder, beundre vore Dyder! Det, som gaaer ind i Kredsen for vore Ønskers Maal, det finde vi fortræffeligt. Dem, som elske os, give vi vor Kjærlighed! I Grunden, hvem elsker jeg, uden mig selv? Vilhelm? Mit Venskab for ham er bygget paa den Grundsteen: jeg kan ikke undvære Dig! Venskabet er mig en Fornødenhed. Var jeg ikke engang forvisset om, at jeg tilbad Sophie, at jeg aldrig kunde udholde at miste hende? og dog behøvedes kun Forvisningen om: hun elsker Dig ikke! og min stærke Følelse var død; Sophie selv syntes mig mindre skjøn, jeg saae Feil, hvor jeg før kun opdagede Elskværdighed. Nu er hun mig næsten ganske fremmed. Som jeg er, saaledes ere de Alle. Hvo føler ret levende, trofast for mig, uden at være ledet af egen Interesse? Rosalie? Min gamle, ærlige Rosalie? Jeg er voxet op for hendes Øine, som Planten, hun opelskede! jeg er hende kjær, som den! Da hendes Kanarifugl en Morgen laae død i Buret, græd hun dybt og tungt; hun skulde ikke høre den synge, hun skulde ikke kunne pusle med dens Buur og Føde. Det

var Savnet, som bragte hende til at græde. Hun mistede, hvad der havde hendes Interesse. Ogsaa jeg interesserer hende. Interesse er Navnet for, hvad Verden kalder Kjærlighed. Louise —!" næsten høit udtalte han Navnet, og Tankerne dvælede med sælsomme Omslyngninger ved dette Navn. „Hun viste sig trofast, opoffrende — men er hun ikke ogsaa forskjellig fra alle de Andre? Hvor ofte hørte jeg ikke Sophie spotte hende derfor, seende ned paa hende!" og Ottos bittre Følelse søgte forgjæves efter en Skygge af Egenkjærlighed hos Louise, en eneste egennyttig Grund til hendes ædle Opførsel. „Bort fra Danmark! til nye Mennesker! lykkelig den, som altid kan flagre forbi, stifte Bekjendskab, og strax derpaa skilles. Ved det første Møde have Menneskene deres aandelige Søndagsklæder paa; alle Lyspunkterne træde frem; men snart er Festdagen forbi, og Glandspunkterne forsvundne!"

„Vi reise i næste Uge!" sagde Vilhelm. Da skulde det gaae

> „Over det ilende, skumblaa Vand,
> Langs med den smilende, grønne Strand!" *)

Hen over Heden, opad Rhinen, gjennem Champagnelandet til Byernes By: det livsbevægelige Paris.

XXII.

> „— Sinnend stand
> Ein Mädchen, sanft und milde.
> Ich reichte dem freundlichen Kinde die Hand,
> Doch scheu das liebliche Reh entschwand — —.
> — Es wohnen die Mädchen von Rheine zum Belt
> Gar fein und lieblich in Schloß und Zelt;
> Doch keines kann mir gefallen.
> Schmidt von Lübeck.

Den sidste Dag i Hjemmet var netop Frøken Sophies Fødselsdag. Om Eftermiddagen var hele

*) F. J. Hansen.

Familien inviteret hos Kammerjunkeren, hvor Jakoba og Jomfruen vilde glimre ved deres Kogekunst.

Et Bord opfyldt med Presenter, alle fra Kammerjunkeren, ventede paa Frøken Sophie. Det var første Gang, han bragte hendes Fødselsdag Sligt, og han havde nu, af sig selv eller Andre, faaet den meget gode Idee, at give hende et Stykke for hvert Aar, hun havde levet. Hver Present var afpasset efter de forskjellige Aldere, saaledes begyndte det med et Kræmmerhuus fuldt af Sukkergodt, og endte med Silketøi til en prægtig Pels; men mellem disse to vare Ting, af hvilke flere end Halvdelen kunde kaldes solide: Guldørenringe, Boa, franske Hansker og en Ridehest. Denne sidste stod naturligviis ikke paa Bordet. Det var en Glæde og Lyksalighed; man spadserede og fordeelte sig efterhaanden i Partier.

Den Eneste, man savnede, var Eva. Hun blev altid helst hjemme. Dog havde hun maaskee i Dag ladet sig overtale, havde hun ikke følt sig saa forunderligt afkræftet.

Stille og eensom sad hun nu hjemme paa Gaarden i den store, tomme Dagligstue. Det var i Skumringen, hun lod Arbeidet hvile, de smukke, tankefulde Øine saae hen for sig; Tanker, vi ikke tør afsløre, bevægede sig i hendes Bryst.

Pludselig gik Døren op, og Vilhelm stod foran hende. Under Spadseretouren havde han listet sig bort. Eva var alene hjemme, vidste han; Ingen vilde falde paa, at han besøgte hende, Ingen vilde drømme om deres Samtale.

„De her!“ udbrød Eva, i det hun saae ham.

„Nødvendigheden!“ svarede han. „Jeg har listet mig fra de Andre, Ingen veed, jeg er her. Jeg maa tale med Dem, Eva. Imorgen reiser jeg bort; men jeg kan ikke reise rolig og glad, uden at vide — hvad dette Øieblik maa afgjøre!“

Eva reiste sig, hendes Kinder brændte, hendes Øine saae mod Jorden. „Hr. Baron —!“ stammede

hun. „Det passer sig ikke, at jeg bliver her —!“ hun vilde forlade Værelset.

„Eva!“ sagde Vilhelm, og greb hendes Haand. „De veed, jeg elsker Dem! min Følelse er oprigtig! giv mig et Ja, og det skal være mig helligt som en Eed. Da reiser jeg livsglad, som man skal reise. Det skal staae i mit Hjerte, lyde for mine Øren, hver Gang Synd og Fristelse møde mig! det vil holde mig opreist, bringe mig god og ufordærvet tilbage! Eva! i Guds Navn, gjør mig ikke til en sygelig, livskjed Skrantning.“

„O Gud!“ udbrød hun, og brast i Graaad, „jeg kan ikke og — vil ikke! De glemmer, jeg kun er en fattig Pige, der skylder Deres Moder Alt! mit Ja vilde bedrøve hende, og eengang fortryde Dem! jeg kan ikke —! jeg elsker Dem ikke!“ tilføiede hun med skjælvende Stemme.

Vilhelm stod taus.

Pludseligt greb Eva i Klokkestrengen.

„Hvad gjør De?“ udbrød han.

Tjeneren traadte ind.

„Vil De bringe Lys!“ sagde hun, „men først maa De hjælpe mig disse Blomster ned i Haven. De have godt af at staae i Natteduggen!“

Tjeneren adlød, hun tog selv en af Potterne, og forlod Værelset.

„Jeg elsker Dem ikke!“ gjentog Vilhelm stille for sig selv, og vandrede tilbage til Selskabet, hvor Alt aandede Glæde og Lykke.

I Haven var Aftensbordet dækket, Lysene brændte i den frie Luft, uden at Luen viftede; det var en Sommeraften, deilig, som Sydens October; Resedaerne duftede, og mellem de høie Fyrretræer, Nordens Pinier, knaldede Kanonen, da Sophies Skaal blev drukket.

Næste Morgen sad Veemod paa de Ansigter, som igaar smiilte saa glade. Reisevognen holdt for Døren. Den kjære Moder og Søstrene græd, de kyssede Vilhelm og rakte Otto Haanden.

„Farvel!“ sagde Louise, „glem os ikke!“ og

hendes grædende Blik hvilede paa Otto. Eva stod taus og bleg.

„De vil ikke glemme mig!“ hviskede Otto, i det han greb Louises Haand. „Deres Søster skal jeg glemme!“

Vognen rullede afsted; Vilhelm kastede sig tilbage i et Hjørne af den; Otto saae endnu eengang tilbage, de stode Alle og viftede med hvide Tørklæder.

XXIII.

„In one short speaking silence all conveys —
And looks a sigh and weep without a tear.“
Barretts Women.

„Erlaß uns unsere Schulden,
Wie selbst wir Andern gethan;
Entfern von uns den Versucher,
Verschließ uns des Bösen Bahn.
A. v. Chamisso.

Vi følge ikke med Vennerne, men blive tilbage i Fyen, hvor vi ville gjøre en dristigere Reise, end de, nemlig een og tyve Aar tilbage i Tiden. Vi ville lade Begivenhederne ved Ottos Fødsel synligt træde frem for os. Det er altsaa et Spring tilbage, fra 1830 til 1809. Vi blive i Odense, den gamle By, som skal have sit Navn efter Odin.

Almuen der har endnu et Sagn om Oprindelsen til Byens Navn. Paa Næsbyhoveds Bakke*) stod engang et Slot; der boede Kong Odin med sin Gemalinde; da var Odense endnu ikke til, men dens første Gaard stod under Bygning.**) Hoffet var uenigt om, hvad den nye By skulde kaldes; efter lang Uvished

*) Ikke langt fra Byen, ved Odense Kanal; den findes beskrevet i Vedel Simonsens: Borgruiner.

**) Stedet angives at være ved den nu saakaldte „Korsgade.“

blev man enig om, at de første Ord, Kongen eller Dronningen kom til at sige næste Morgen, skulde blive dens Navn. I den tidlige Morgen vaagnede Dronningen, og saae fra Vinduet hen over Skoven. Byens første Gaard var reist, Tømmermændene havde hængt en stor Krands med Glimmerguld høit over Tagets Sparreværk. „Odin see!" raabte Dronningen. Da blev Byen kaldt „Odinsee," hvilket Navn siden ved daglig Tale er udartet til Odense.

Spørger man et Barn i Kjøbenhavn, hvorfra vel de smaa Børn hentes, da er Svaret: „ude fra Peblingesøen." De odenseiske Smaa kjende ikke til Peblingesøen, de sige: „vi ere hentede fra Rosenbækken," en lille Bæk, som først i de sidste Aar er blevet nobiliteret, ligesom i Kjøbenhavn „Krystalgaden," med et det forrige modsat Navn; den løber midt igjennem Odense, og skal i ældre Tider, forenet med Odense Aa, have dannet en Ø, hvorpaa Byen dengang laae; herfra udlede Andre Navnet Odense som: Odins Ei eller Odins Ø. Hvorledes det nu har sig eller ikke, Bækken løber der endnu og, 1809, da den saakaldte Piledam ved Vesterport ikke var fyldt, stod den, især om Foraaret, dyb og vandrig. Ofte gik den over sine Bredder, op i de smaa Haver, der omslutte den paa begge Sider. Den løber saaledes skjult gjennem Byen, indtil den naaer Nørregade, her træder den et Øieblik frem, men dukker derpaa ind under selve Gaden, og som en lille Flod strømmer igjennem Kjælderen af den gamle Amtsstue, som den berømte Oluf Bagger*) har bygget.

Det var ud paa Eftermiddagen i Sommeren 1809; Vandet var temmelig høit i Bækken, dog stode to

---

*) Han var saa riig, at da engang Frederik den Anden besøgte ham, lod han Værelset varme med Kaneel. Mere om denne mærkværdige Mand findes i Thieles danske Folkesagn, anden Samling; hans Slægt lever endnu i Odense, nemlig: Bogtrykker Ch. Iversens Familie, der opbevarer flere Curiosa, som have tilhørt ham.

Vadskerkoner derude, Sivmatten var bundet dem fast om Livet; med Tærskelen bankede de Tøiet paa deres Toestol. De vare i en dyb Samtale, men Arbeidet gik uforstyrret.

„Ja," sagde den Ene, „heller Livet medÆre, end Meget med Vanære! hun er dømt! imorgen skal hun gaae med Fiddelen. Det er vist og sandt! jeg veed det af Trompeterens Karen og af Stodderkongens Kone! de To fare ikke med Løgn!"

„Ih, min Jesus!" udbrød den Anden og lod Tærskelen synke, „skal Johanne Marie gaae med Fiddelen? den kjønne Pige, der saae saa skikkelig ud og klædte sig saa godt!"

„Ja, det var Ulykken!" sagde den Anden; „stort skulde det være —! Nei, lad Enhver beholde Sit! siger jeg hver Dag til mine Børn. Ovenpaa den søde Kløe kommer den bittre Svie! Heller maa man arbeide, saa Blodet staaer En ud af Neglerødderne."

„Ih, see dog!" sagde den Anden, „der gaaer det gamle Skind, Johanne Maries Fader. Det er en honet Mand, han var saa glad for den Datter, og imorgen skal han selv binde hende Fiddelen paa. Men skulde hun virkelig have stjaalet?"

„Hun har selv tilstaaet!" sagde den Anden, „og Obersten er strix paa det. Jeg troer, Gevaldigeren*) gik derind."

„Obersten skulde holde sin egen Søn i Tømme. Det er en slem Knægt; forleden da jeg bøgede Garn der, og jeg var lystig, som jeg altid er, kaldte han mig „Qvind"; havde han sagt „Qvinde," det skulde jeg ikke have kæret mig om, for det har en anden Mening, men „Qvind" er grovt! — — Ei, der seiler hele Menuetten!" skreg hun pludseligt, idet Lagenet, hun havde slynget om Toestolen, gik løst og flød med Strømmen; hun løb efter, og Samtalen var afbrudt.

---

*) Profos ved de Militaire; blandt andre af hans Forretninger er den, at skjære Pileqvistene til Spidsrodløben.

Den gamle Mand, de havde seet og beklaget, gik ind i den store Gaard tætved, hvor Obersten boede; hans Blik hvilede paa Jorden, en dyb, stille Smerte laae i det rynkede Ansigt; sagte drog han i Klokkestrængen og bukkede dybt for den fortklædte Dame, som aabnede for ham.

Vi kjende hende, det var den gamle Rosalie, dengang tyve Aar yngre, end da vi saae hende paa Jyllands Vestkyst.

„Gode gamle Mand!" sagde hun og lagde venligt sin Haand paa hans Skulder. „Oberst Thostrup er nok streng, men umenneskelig er han ikke, og det vilde han være, lod han ham imorgen gjøre Tjeneste. Obersten har sagt, at Gevaldigeren kunde blive hjemme!"

„Nei!" sagde den Gamle. „Vor Herre vil give mig Styrke! Gud skee Lov, at Johanne Maries Moder har lukket sine Øine, hun skal ikke see den Elendighed! Vi have ingen Skyld deri!"

„Ærlige Mand!" sagde Rosalie. „Johanne var altid saa god og skikkelig og nu —!" hun rystede med Hovedet. „Jeg vilde have svoret for hende; men hun har jo selv tilstaaet!"

„Retten maa have sin Gang!" sagde den Gamle, og Taarerne strømmede ham ned over Kinderne.

I det Samme gik Døren op, og Oberst Thostrup, en høi, mager Mand med et skarpt Blik, stod foran dem. Rosalie forlod Værelset.

„Gevaldiger!" sagde han, „imorgen er han fritaget!"

„Hr. Oberst, det er min Pligt at være der, og, tør jeg sige et ringe Ord: Folk vilde tale ilde om det, blev jeg borte."

Næste Formiddag var alt fra den tidlige Morgenstund Pladsen, hvor Raadstue og Hovedvagt ligger, opfyldt med Mennesker; de vilde see den kjønne Pige gaae med Fiddelen. Tiden begyndte at blive dem lang, og endnu viste sig Intet af, hvad de ventede paa. Skildvagten, som gik sine afmaalte Skridt fra Skilderhuset og tilbage igjen, kunde heller ikke give Besked. Raadhuus=

døren var lukket. Alt gav saaledes Anledning til det Rygte, der pludseligt udbredte sig, at den smukke **Johanne Marie** allerede for en Time siden havde gaaet med Fiddelen inde i Raadstuegaarden, og at saaledes Ingen fik det at see. Uagtet det ganske stred mod sund Fornuft, da jo Straffen just bestod i Offentligheden, fandt det megen Tiltro og vakte stor Uvillie.

„Det er lumpent!“ sagde en simpel Kone, i hvem vi gjenkjende den ene Vadskerkone, „det er lumpent, saaledes at holde Folk for Nar! Slidt og slæbt, som et Øg, har jeg igaar, og saa skal man her, i to Klokketimer, staae sig stiv i Benene, uden at faae Noget at see!“

„Det tænkte jeg nok,“ sagde en anden Kone, „et glat Ansigt har mange Venner! hun har nok vidst at vinde de Store for sig!“

„Troer Du ikke,“ spurgte en Tredie, „at hun har været gode Venner med Oberstens Søn?“

„Ja, før vilde jeg have sagt nei, for hun saae meget skikkelig ud, og Forældrene har der aldrig været at sætte ud paa; men har hun stjaalet, som vi veed, hun har, da kan hun ogsaa have været løs paa Traaden. Oberstens Søn er en vild Fugl. Svire og sværme gjør han i Smug! Vi Andre veed meer, end Faderen; han har avet ham galt; for megen Haardhed sætter ondt Blod!“

„Gud hjælpe mig, nu gaaer det an!“ afbrød den anden Kone, idet en Afdeling Soldater marscherede ud af Vagten, i Afstand fra hinanden, indesluttende en fri Plads. Nu aabnedes Døren til Raadhuset, og to Politibetjente, samt et Par Vægtere, ledsagede den Dømte, der var iført Fiddelen. Denne er et Træaag, lagt over Delinqventens Skulder; et Stykke af Træet gaaer frem foran, heri ere Hænderne knæblede; ovenover staae to Jernbøiler, den forreste med en lille Klokke, den anden derimod med en lang Rævehale, som hænger den Dømte ned ad Ryggen.

Pigen syntes neppe mere end nitten Aar, og var af en usædvanlig smuk Figur, Ansigtet ædelt og fiint formet, men dødblegt; dog saae man intet Udtryk af

Smerte eller Skam, hun syntes Billedet af en Bodfærdig, som stille fuldfører sin Poenitentse.

Hendes gamle Fader, Gevaldigeren, fulgte langsomt efter, hans Blik var fast, ingen Mine antydede, hvad der foregik i hans Sjæl; taus tog han Plads ved en af de murede Piller foran Vagten.

En stærk Mumlen opstod blandt Mængden, da den saae den smukke Pige og den stakkels gamle Fader, der selv maatte see paa Datterens Vanære.

En spættet Køterhund slap ind i den aabne Kreds; Pigens eensformige Gang midt paa Pladsen, den lille Klokkes Ringning og Rævehalen, som bevægede sig i Vinden, tirrede Hunden, den begyndte at gjøe og vilde bide i Rævehalen. Vægterne joge Hunden bort, men den kom snart tilbage igjen, vovede sig vel ikke ind i Kredsen, men stak Hovedet frem og udstødte sin Bjæffen.

Mængden, som alt ved Pigens Skjønhed og ved Synet af den gamle Fader var bragt til Medlidenhed, bragte nu dette Tilfælde igjen i et lystigt Lune; man loe og fandt det Hele saare morsomt.

Timen var omme, Fiddelen skulde løses af. Gevaldigeren nærmede sig, men idet han hævede Haanden op mod Aaget, vaklede den gamle Mand og sank i det Samme tilbage paa den haarde Steenbro.

Rundt om afpressede dette et Skrig, kun den unge Pige stod taus og ubevægelig; hendes Tanke syntes langt borte, dog troede Enkelte at have seet hende presse Øinene til, men det havde da været kun øieblikkelig. En Betjent løste hende fra Fiddelen; hendes gamle Fader blev baaret ind i Vagten, to Betjente førte hende ind paa Raadhuset.

„See, nu er det forbi!“ sagde en gammel Handskemager, der var blandt Tilskuerne. „Næste Gang kommer hun da i Tugthuset!“

„O, derinde have de det ikke saa galt!“ svarede en Anden. „De synge og tralleraller hele Dagen, og behøve ikke at sørge for Føden!“

„Ja, men det er ogsaa Føde derefter!“

„Den er ikke saa gal! mangt et fattigt Menneske vilde takke sin Gud for den, og Johanne Marie fik nok det Bedste! hendes Moster er jo Spisekone derinde, og det veed vi, Spisekonen og Inspecteuren, de hænge sammen. Den Historie, kan jeg tænke, tager da Livet af den Gamle. Han fik rigtig et godt Bump, da han faldt i Steenbroen; man kunde høre, hvor det dunkede!"

Mængden skiltes ad.

Den Sidstes onde Stemme spaaede Sandhed.

Tre Uger efter bare sex Soldater en flettet, guul Straakiste ud fra et fattigt Huus i „Paaskestræde." Den gamle Gevaldiger laae, med brustne Øine og foldede Hænder, i Kisten. Inde i Kammeret sad paa Sengestjælen Johanne Marie, hvid i Ansigtet som den Døde, man bar bort. En medlidende Nabokone greb hendes Haand, nævnede hende et Par Gange ved Navn, før hun hørte det.

„Johanne, kom ind til mit! spiis en Skaal Ærter og hold Livet i sig, om ikke for hendes egen Skyld, saa dog for Barnet, hun bærer under Hjertet!"

Pigen udstønnede et forunderligt Suk. „Nei, det er ikke saa!" sagde hun og pressede Øinene sammen.

Godlidende drog Nabokonen hende med sig.

Et Par Dage gik; da traadte en Morgen to Politibetjente ind i det fattige Kammer, hvor Gevaldigeren havde boet. Johanne Marie kaldtes igjen for Retten.

Et nyt Tyverie var begaaet hos Oberstens. Rosalie sagde, at hun alt i mange Tider havde savnet det Bortkomne, men meente, at det var bedst at glemme det. Oberstens heftige Gemyt og hans Forbittrelse paa Johanne Marie, der, som han sagde, havde ved sin slette Opførsel dræbt den gamle, skikkelige Fader, fordrede hende igjen for Retten, at Tingen nøiere kunde undersøges.

Rosalie, der, indtaget af Pigens Skjønhed og nydelige Væsen, endnu holdt meget af hende, var denne Gang rolig, vis paa, at hun vilde benægte Alt, Tyveriet var jo skeet i de sidste Dage. Dette kom man ogsaa snart efter; Johanne Marie var neppe deelagtig deri;

men til de Flestes Forundring tilstod hun strax, hun havde taget det, og tilstod med en Rolighed, som forbausede Alle. Hendes ædle, smuktformede Ansigt syntes blodløst, de mørkeblaae Øine straalede med en Glands, som den Febersyges; Skjønheden, den tilsyneladende Ro og dog denne Forhærdelse i Last, frembragte et forunderligt Indtryk paa Tilskuerne.

Hun dømtes til Odense Tugthuus. Foragtet og forskudt af den bedre Menneskehed gik hun til sin Straf. Ingen havde drømt om, at under en saa smuk Maske kunde være et saa fordærvet Sind.

Hun blev sat til Skotrokken; stille, indesluttet i sig selv, fuldførte hun der det Arbeide, man paalagde hende. De andre Fangers raa Glæde tog hun ingen Deel i.

„Du skal ikke lade Dig forknytte, Johanne Marie!" sagde tydske Heinrich, som sad ved Væven. „Syng med, saa det ryster i Jernstængerne!"

„Johanne, Du har lagt din Fader i Graven!" sagde Spisekonen, hendes Beslægtede. „Hvo har faaet Dig paa de gale Veie?"

Johanne Marie taug; de store, mørke Øine saae stille hen for sig, medens hun dreiede Rokken.

Fem Maaneder gik hen, hun blev syg, dødsyg, fødte en Dreng og en Pige, to smukke, velskabte Børn, kun at Pigen var saa spæd og fiin, som om Livet hang ved en Traad.

Den døende Moder kyssede de Smaa og græd; det var første Gang, man herinde havde seet hende græde. Spisekonen sad alene hos hende ved Sengen.

„Slaa ikke Haanden af de uskyldige Børn!" sagde Johanne Marie. „Siig dem engang, naar de blive større, at deres Moder var uskyldig! Min evige Frelser veed det, jeg har aldrig stjaalet! uskyldig er jeg og var det, da jeg gik til Spot udenfor Vagten, og nu, jeg sidder her!"

„Ih Jesus dog! hvad siger Du?" udbrød Konen.

„Sandhed!" svarede den Døende. „Gud være mig naadig! — mine Børn —!"

Hun sank tilbage paa Leiet og var død!

XXIV.

O wunderschön ist Gottes Erde,
Und werth, darauf vergnügt zu seyn!
Hölty.

Vi vende igjen tilbage til den fyenske Herregaard, til Familien, vi før forlod; men Efteraar og Vinter ere gaaede, medens vi dvælede i Fortiden. Otto og Vilhelm have alt været ti Maaneder borte. Det er Foraaret 1832.

Kammerjunkerens og Sophies Bryllup stod, efter hendes Ønske, den anden April, da den Dato vil være udødelig i Danmarks Aarbøger. I Hjemmet, hvor kun Mama, Louise og Eva levede, var nu blevet stille. Hele Vinteren igjennem havde Eva skrantet. Maaned for Maaned blev hun svagere, dog lignede hun ikke Blomsterne, der henvisne; man fandt intet Udtryk af Sygelighed hos hende, det var meer, som om det Sjælelige overvældede det Legemlige, hun lignede Astrallampen, der opfyldes af Straaler og næsten synes en ætherisk Gjenstand. De mørkeblaa Øine havde et eget Udtryk af Aand og Følelse, som greb selv det simple Tyende paa Gaarden. Lægen forsikkrede, at Evas Bryst var stærkt, hendes Sygdom var en Gaade. En smuk Sommer vilde virke velgjørende paa hende.

Vilhelm og Otto skreve skifteviis. Det var en Festdag, hvergang Brev indtraf, da blev Kortet og Grundtegningerne af de store Byer tagne frem. Louise og Eva gjorde da Reisen med.

„I Dag ere de der! imorgen der!“ udbrøde de.

„Hvor jeg ret under dem Begge at see disse Herligheder!“ sagde Louise.

„Det deilige Schweits! sukkede Eva, „hvor den Luft maa være frisk at aande! hvor man der maa føle sig vel.“

„Kunde Du komme derhen, Eva,“ sagde Louise, „da blev Du vist nok rask.“

„Her har jeg det saa godt, her er jeg saa lykkelig!“ svarede hun. „Jeg er ogsaa Gud ret taknemmelig derfor! hvor kunde jeg have haabet en saadan Fremtid, som denne? Gud belønne Dem og Deres gode Moder derfor! Eengang var jeg saa ulykkelig, men nu har jeg dobbelt faaet Opreisning for al min Sorg og Tilsidesættelse. Jeg er saa glad, og derfor vil jeg saa gjerne leve.“

„Ja, leve skal Du just!“ sagde Louise, „hvor kommer Du nu til at tænke paa Døden? Til Sommer bliver Du fuldkommen rask, siger Lægen. Kan Du for mig skjule nogen Sorg? — Eva, jeg veed nok, min Broder elsker Dig!“ —

„Det vil han glemme derude!“ sagde Eva, „det maa han glemme! kunde jeg være utaknemmelig? Vi passe ikke for hinanden!“ Hun talte om sin Barndom, om forsvundne sørgelige Dage. Louise lagde sin Arm paa hendes Skulder, de talte til langt ud paa Aftenen, og Taarerne stode Louise i Øinene.

„Kun Dem kunde jeg fortælle det!“ sagde Eva. „Det er mig som en Synd, og dog er jeg uskyldig; min Moder var det ogsaa, min stakkels Moder! Hendes Synd var Kjærlighed, hun opoffrede Alt, mere, end en Qvinde maa. Den gamle Oberst var stræng og heftig, hans Vrede skal være gaaet til Raserie, hvori han ikke vidste, hvad han gjorde. Sønnen var ung og vild, min stakkels Moder en fattig Pige, men saare smuk, sagde man; han talte for hende, og hun blev et ulykkeligt Væsen; det følte hun selv. Oberstens Søn bestjal sin Fader, og en gammel Dame der i Huset. Man savnede det, som var taget. Faderen havde dræbt Sønnen, havde han erfaret, hvorledes det egentligt var; derfor søgte Sønnen i sin Nød til min stakkels Moder, talte for hende, bad hende hjælpe og tage Skylden paa sig. Det Hele, som vilde møde hende, var kun at komme af Tjenesten, meente han. Hun syntes, med Æren var Alt tabt, hun havde jo alt givet ham det Bedste, hun eiede; i Smerte og overvældet ved hans Bønner, sagde hun: ja! — Min Fader har været ond og fordærvet!“ — Eva brast i Graad. —

„Du kjære, gode Pige!“ sagde Louise og kyssede hende paa Panden.

„Min stakkels Moder blev dømt til en vanærende Straf. Jeg kan ikke nævne den. Derfor har jeg aldrig havt Lyst til at komme til Odense. — Den gamle Dame i Oberstens Huus skjulte, af Godhed, sit Tab, men ved en Hændelse kom man efter det. Obersten blev meget forbittret; min Moder var overvældet af Skam og Ulykke, den første Feil havde styrtet hende i dem alle. — Hun kom i Straffeanstalten i Odense. Oberstens Søn gik kort efter bort med et Skib. Min ulykkelige Moder var foragtet; Ingen vidste, at hun af Fortvivlelse og Kjærlighed bar en Skjændsel, hun ikke fortjente; først paa sit Dødsleie, da min Broder og jeg bleve fødte, sagde hun en Beslægtet, at hun var uskyldig. Som en Forbryderske blev hun en Morgenstund baaret i en Straakiste til Graven. Et stort og ædelt Hjerte blev ukjendt bragt til de Døde!“

„Du havde en Broder?“ spurgte Louise, og hendes Hjerte bankede stærkere. Døde han? Hvor bleve I stakkels Børn?“ —

„Spisekonen derinde beholdt os. Jeg var lille og svag, min Broder derimod stærk og fuld af Liv. Han levede meest mellem Fangerne, jeg sad i det lille Kammer med min Dukke. Vi vare nok i vort sjette Aar. Da bleve vi Børn hentede op til den gamle Oberst. Sønnen var død ude i fremmede Lande, men før sin Død havde han skrevet den Gamle til, fortalt ham sin Forbrydelse, min Moders Uskyldighed, og at vi vare hans Børn! Jeg skal have lignet min Fader saa meget. Den Gamle sagde strax saa vredt, da han saae mig: „Hende vil jeg ikke have!“ Jeg blev hos min Pleiemoder. Min Broder saae jeg aldrig siden, Obersten forlod Byen med ham!“

„O Gud!“ sagde Louise! „Du har dog nogle Papirer derom. Kjender Du ikke din Broder? Det er umuligt andet, — Du er Ottos Søster!“

„O Gud!“ sagde Eva, hendes Hænder skjælvede, hun blev bleg som et Liig.

„Du besvimer!“ raabte Louise og slyngede sin Arm om hendes Liv, kyssede hende paa Øine og Kinder. „Eva! han er din Broder! den kjære gode Otto! O! han vil ogsaa blive lykkelig ved Dig! ja, dine Øine ere hans! Eva, Du elskelige Pige!“ —

Louise fortalte hende da, hvad Otto havde betroet hende, fortalte om tydske Heinrich, og hvorledes Otto hjalp Sidsel bort, hvorledes de mødtes.

Eva brast i Graad. „Min Broder! O Gud, maa jeg dog leve! leve og see ham! Livet er saa smukt! Jeg vil ikke døe!“

„Glæden vil gjøre Dig stærk! der er ingen Tvivl om, han er din Broder. Vi maae fortælle Mama det! O Gud, hvor hun ogsaa vil blive fornøiet, og Otto vil ikke længer sørge og lide, som før. Dig kan han være stolt og glad ved! O, kom, kom!“ hun førte Eva med til Moderen, der alt var til Sengs, men hvor kunde Louise blive til næste Morgen?

„Herren velsigne Dig, mit gode Barn!“ sagde Fruen og trykkede et Kys paa hendes Pande.

Eva fortalte dem nu, hvorledes Obersten havde givet hendes Pleiemoder en bestemt Sum, men det var eengang for alle, havde han sagt. Da siden Pleiemoderen døde, fik dog Eva endnu to hundrede Rigsdaler, og for disse tog den Afdødes Søster hende til sig; med hende kom hun til Kjøbenhavn og ud i Nyboder, hun var da ti Aar gammel. Hun maatte vugge et lille Barn, Broder kaldte hun det, den lille Jonas var det. Alt som hun voxte til, fortalte de hende, at hun var smuk. Det var nu henved fire Aar siden, da blev hun en Aften forfulgt af to unge Herrer, den ene kjende vi, vor moralske Hans Peter. En Morgen kom Evas Pleiemoder med et Forslag, som bragte Pigen til Fortvivlelse. Contoirchefen havde seet hende, og vilde nu kjøbe den smukke Blomst; hans egen hjemme var jo alt en gammel Papaver, som havde skudt sine sex Aflæggere. Da forlod Eva Huset, og kom til de brave Folk i Roskilde, og fra den Dag havde Gud ret været hende god. Hun sank

knælende ned for den gamle Frues Seng. Hun var ikke mellem Fremmede; en Moder og en Søster græd med den Lykkelige.

„O, maatte jeg leve!“ bad Eva i sit Hjertes Dybde. Som en Forklaret stod hun for dem. Gjennem Taarer straalede Øiet Glæde.

Næste Morgen følte hun sig forunderligt angrebet. Hendes Fod vaklede, Kinderne vare som Marmor. Hun satte sig i den varme Sol, som strømmede gjennem Ruderne. Udenfor stode Træerne med store, halvt udsprungne Knopper, een mild Nat kunde gjøre Skoven grøn, bringe Sommer. Men Sommeren var alt i Evas Hjerte, der var Livslyst og Glæde. De store tankefulde Øine hævede sig taknemmeligt mod Himlen. „Lad mig ikke døe nu, gode Gud!“ bad hun, og Læberne bevægede sig i bløde Melodier, sagte, som naar Luftningen gaaer over de spændte Strænge.

Det varme Solskin, Blomstens Duft,
O lad mig det ei miste!
Jeg drikke vil den friske Luft,
Ei lægges i min Kiste!
Derind ei Lysets Straaler naae,
Ei Menneskenes Stemme!
Der savner jeg de Blomster smaa.
Og Vennerne mig glemme!

Nu Livet jeg at skatte veed,
Jeg vil det fast omarme!
I Graven er ei Kjærlighed,
Ei Toner, Lys og Varme!
Der ligger Jorden fast og tung,
Jeg kan ei Laaget hæve —!
Mit Blod er varmt, min Sjæl er ung!
Jeg vil saa gjerne leve!

XXV.

Kennst Du den Berg, und seinen Wolkensteg?
Das Maulthier sucht im Nebel seinen Weg.
Goethe.

Brevet var fra Vilhelm; hver Linie aandede Livslyst og Glæde.

«Mia cara sorella!»

„Klinger det ikke smukt? Det er Italiensk! Nu er jeg da i det besjungne Paradis, men af den meget omtalte blaa Luft har jeg endnu ikke seet betydeligt. Her er graat, graat, som i Danmark. Otto siger rigtignok, at det er smukt, at vi have Hjemmets Himmel med os, men jeg er nu ikke saa poetisk. Maden er slet ikke god, og Griseriet stikker forfærdeligt af, mod hvad vi ere vante til i Schweits, det fortryllende Schweits! Ja, det er en Natur! vi have ogsaa krydset den, kan Du troe. Men Du skal kun høre om Afreisen, og om Indtrædelsen i la bella Italia, som endnu staaer mig under alle mine Forventninger. Jeg kan nu engang ikke lide dette kraftløse Folk, ikke udstaae denne Munkedunst og Uvidenhed, og saa komme vi ogsaa lige fra Schweitsernaturen, fra Skyer og Gletscher, fra Storhed og Kraft. Vi reiste noget hurtigt gjennem Rhonedalen, Veiret var graat, men herved fik det Hele en egen Characteer. Skovene paa de høie Klipper saae ud som Lyngbuske, Dalen selv syntes en Have med Kjøkkenurter, Viin og grønne Enge. Skyerne seilede over og under hinanden, mens Bjergene med Snee forunderligt tittede frem derimellem. Det var en sønderrevet Skyverden, der drog forbi! den vilde Jagt, som ved Dagslyset havde formummet sig. Den kyssede, i Flugten, Pissevache. Det Vandfald er slet ikke at foragte. I Brieg hvilede vi nogle Timer, men Klokken To efter Midnat begyndte Reisen igjen op over Simplon. Det er denne Reise, jeg vil gjøre Eder beskuelig. Otto og jeg sad i Coupeen. Tænk Eder os, i hvide Bluser, Schawlsmützer og med grønne Saffians

Tøfler, thi Fanden maa reise i Støvler, de pine Fødderne. Vi have begge To Moustacher! jeg har forført Otto. De klæde forbandet godt, og give os noget Imponerende, og det er meget godt, nu vi komme ind i Kjæltringelandet, der maa man see at frappere Røverne. Altsaa, vi kjørte. Det var mørk Nat og dødsstille, som i det Moment, Ouverturen begynder til en Opera. Snart skulde jo ogsaa det store Simplon-Teppe rulle op, og vi beskue Tonernes Land. Allerede tæt uden for Byen begyndte Veien at stige, vi kunde ikke see en Haand for os, rundt om styrtede og brusede Vandløb, det var, som hørte vi Naturens Pulse banke. Tæt hen over Vognen gik de hvide Skyer, de syntes gjennemsigtige Marmorplader, der bleve skudte hen over os. Vi havde Daggry, dybt i Dalen laae endnu Nattens Mørke, en Time gik, før det dæmrede der nede mellem de smaa Træhuse.

Det er en Vei, hugget opad Klippen! Giganten Napoleon har furet den gjennem Jordens Rygrad. Ørnen, Napoleons Fugl, fløi, som et levende Vaabenbillede, hen over Mesterens Kjæmpeværk. Her var koldt og graat, Skyer over os, Skyer under os, og Mellemgrunden steile Klippevægge.

I bestemt Afstand fra hinanden findes her Huse, (Relais) opførte for de Reisende, i et saadant drak vi vor Caffe. Passagererne sad paa Bænke og Borde rundt om den store Kaminild, hvor Granbrændet knittrede. Over tusinde Navne vare skrevne paa Væggen. Jeg morede mig med at skrive Mamas, dit, Sophies og Evas; nu staae de der, Folk ville troe, I have været paa Simplon. Ude i Forstuen ridsede jeg Jomfruens Navn, og tilføiede: „uden Shæske.“ Otto var i Tankerne hos Eder. Vi sladdrede vort, for de Andre, caudervelske Sprog, da jeg med Eet udbrød: „det er jo Evas Geburtsdag!“ jeg huskede det først. I Byen Simplon vilde vi drikke hendes Skaal. Nu gik det afsted. Hvor Gletscherne kunne styrte ned og ødelægge Veien, ere Klipperne sprængte og danne store „Gallerier,“ gjennem hvilke man ruller tryg mod Faren. Det ene

Vandfald fulgte det andet. Intet Rækværk for Veien, kun den sorte, dybe Afgrund, hvor Granerne hævede sig til en uhyre Høide, og dog stak frem kun som Pindeværk i den mægtige Klippemuur. Snart voxte intet Træ mere. Det store Hospice laae i Snee og Skyer. Vi kom til en Dal. Hvilken Eensomhed! hvilket Øde! kun nøgne Klipper. De syntes af Metal, alle havde de et spansk-grønt Skjær. De meest forskjellige Mosarter vexlede; foran os kneisede en mægtig Gletscher, den saae ud, som grønt Flaskeglas, pyntet med Snee. Hundekoldt var her, men i Simplon var fyret i Kakkelovnen, Champagnen knaldede, Evas Skaal blev drukket, og tænk, i samme Moment var en Lavine saa galant at styrte. Det var en Kanonade, en Rullen mellem Bjergene. Det maa have sjunget for Evas Øren. Spørg hende ad. Jeg kan see, hvor hun smiler.

Nu gik Reisen mod Italien; men koldt var det, og koldt blev det, Naturen tog til i Vildhed, vi kjørte mellem steile Klipper. Tænk Dig paa begge Sider en Kampesteen af en halv Miils Længde, og næsten den halve Høide, dertil Veien ikke bredere, end at netop to Vogne kunde krydse, da har Du et Billede deraf. Vilde man see Himmelen, saa maatte man have Hovedet ud af Vognen og kige opad, og da var det, som saae man nede fra Bunden af den dybeste Brønd, dunkelt og snevert. Hvert Øieblik tænkte jeg: naa! skjøde disse Vægge sammen? Vi med Vogn og Heste vare kun, som Myrer paa en Bautasteen. Det var Jordens Ribbeen, vi kjørte igjennem! Vandet brusede, Skyerne hang, som Fnug ved de graa Klippesider. I en lille Dal gik Drenge og Piger svøbte ind i Lammehuder, raae, som de vare trukne af Dyrene.

Med Eet blev Luften forunderlig mild. Vi saae det første Figentræ ved Veien. Kastanierne hang os ud over Hovedet, vi vare ved Isella, Italiens Grændseby. Otto sang og var ellevild; jeg studerede de første italienske Vertshuusskildte: «Tabacco e vino.» Hvilken frodig Natur! Maismarker og Viinranker —! ja, det var

ikke Pindeværk, som i Tydskland! nei, Vinen hang i yppige Guirlander, i store Løvhytter! deilige Børn sprang paa Veien, men Himlen var graa — og det havde jeg ikke ventet i Italien. Fra Domo d'Ossola saae jeg tilbage paa mit kjære Schweits! ja, det vender rigtignok den smukkeste Side mod Italien. Men jeg fik ikke Lov at see, kjøre skulde vi, i Vognen sad en gammel Signorina, hun reciterede Vers og gjorde Øine «che bella cosa!»

Klokken Ti vare vi i Baveno, drak Thee og sov, mens Lago maggiore skvulpede under vore Vinduer. Den Sø fik vi da at see ved Dagen og de borromæiske Øer med! Herre Gud, tænkte jeg, er dette det Hele? Saa stille og smilende have vi det ogsaa hjemme. Fyen skal herefter kaldes Isola bella, og Østersøen er vel stor nok til at kunne kaldes Lago maggiore. Vi kom paa et Dampskib forbi den hellige Borromæus*) til Sesto di Calende; en Præst havde vi ombord, han var særdeles forbauset over, at vi kom saa langveis fra. Jeg viste ham et stort Reisekort, jeg havde, hvor Lago maggiore var nederst, Hamborg øverst. „Endnu længere borte!" sagde jeg, „høiere der oppe!" og han slog Hænderne sammen, ved at høre, at vi vare fra den anden Side det store Landkort. Han spurgte, om vi vare Calvinister.

Deilige Landskaber fløi vi igjennem. Alperne saae ud, som Glasbjergene i Eventyret. De laae bag ved os. Luften var sommervarm, men let som paa de høie Bjerge. Fruentimmerne kastede Kys til os, men de vare ikke kjønne, de gode Damer.

Fortæl Kammerjunkeren, at de italienske Grise ikke have Børster, men en kulsort, glindsende Hud som Morianer.

Om Natten kom vi til Milano, hvor vi boe hos Reichmann, faae god Mad og have velsignede Senge, det seer jeg paa! længe vil nok denne Lyksalighed ikke

*) En kolossal Statue ved Bredden af Lago maggiore.

vare! paa den anden Side Appenninerne skal man gaae i Snavs til Ørene, og maa døie Oliver, syltede i Olie, men lad gaae! Otto tager sig ypperlig op, begynder at blive lystig; det er da paa Tiden. Jeg har ogsaa gjort et Slags Svingom, jeg holder af italiensk Musik, men det er ogsaa en Forskjel at høre den paa Stedet. Der er mere end Melodier, der er Charakteer. Det Yppige i Naturen og i Qvindens Former, den lette Henflagren hos Folket, hvor selv Smerten er Melodie, har vundet mit Hjerte og min Forstand. Ja, Reisen forandrer et Menneske!

Kys Mama fra mig! fortæl Eva om Skaalen paa Simplon, og om Lavinen, som rullede, glem det ikke! det er just point'et i mit Brev! fortæl mig saa, hvorledes Eva rødmer derover, smiler, og siger: „han tænkte paa mig!" Ja, i Grunden er det nobelt gjort af mig. Min søde Sophie og hendes Kammerjunker, Jakoba og Jomfruen faae en Bouquet af Hilsener, som nu ordentligt maa fordeles. Bare I kunde see mig og Otto med Moustacher! vi gjøre Indtryk, og det er høist behageligt. Gik kun Dagene ikke saa hurtigt, Livet saa gesvindt.

> Questa vita mortale
> Che par si bella, e quasi piuma al vento
> Che la porta e la perde in un momento.*)

Sige vi Italienere. Du kan vel nok forstaae det?

Din elskværdige Broder
Vilhelm."

Otto havde skrevet i Marginen af Brevet: „Italien er et Paradiis! her er Himlen tre Gange saa høi, som hjemme. Jeg elsker de stolte Pinier og de mørkeblaae Bjerge. Gid at alle Mennesker kunde see disse Herligheder!"

Vilhelm havde tilføiet: „Det er Brøvl, hvad han skriver om den italienske Himmel. Vor, der hjemme, er

---

*) Guarini.

lige saa god. Han er et Skabedyr, veed Du nok! Addio! A rivederci!»

XXVI.

— Où peut on être mieux
Qu'au sein de sa famille?
Vieil air.

Du bist Herr in deiner Welt,
Hast Du dich, so hast Du alles!
Mahlmann.

I Sommeren 1833 havde Vennerne været to Aar borte. I eet Aar havde violette Levkøier smykket en Grav paa den lille Landsbykirkegaard.

«Et Hjerte fuldt af Kjærlighed
Indgik til Kjærlighed og Gud!»

læste man paa Stenen.

En vissen Bouquet af Levkøier havde Louise fundet gjemt ved Evas Døbeseddel og Psalmebog. Det var disse Blomster, Vilhelm gav hende hiin Aften i Roskilde. Mellem de tørre Stilke sad et lille Papiir, hvorpaa hun havde skrevet: „Som disse Blomster visne, lad i min Sjæl den Følelse hendøe, som Blomsterne lærte mig!"

Over Graven duftede nu Levkøien, hendes Kjærligheds Blomst.

Det var Søndag, Solen skinnede varmt; Menigheden, Gamle og Unge, flokkedes under det store Lindetræ, nær ved Evas Grav. De ventede deres unge Præst, der denne Dag skulde prædike tredie Gang.

Herskabet kom vist ogsaa, meente de, for den unge Baron var jo kommet hjem der udenlands fra; den anden Herre var med, han, som vist skulde have Frøken Louise.

„Vor nye Præst er nok værd at høre!" sagde een af Bønderkonerne. „Saadan en ung Mand, der prædiker rigtigt den gamle Tro! saa mild og sagtmodig i Tale, ligesom han var een af vore Lige! Og paa Prædikestolen —! Gud bevar os! det gik mig lige ned i mine Been, sidst da han talte om Fordømmelsen!"

„Der er Fader!" udbrød Mængden, og Unges og Gamles Hoveder blottedes, Fruentimmerne neiede dybt, i det en ung Mand i Præstekjole gik ind af Kirkedøren. Hans Øine og Læber bevægede sig til et fromt Smiil, Haaret var glattet over den blege Pande. „God Dag, Børn!" sagde han.

Det var Hans Peter. Han havde jo „bedste Charakteer," havde altsaa faaet det gode Kald og prædikede om Djævelen og alle hans Gjerninger.

Menighedens Sange tonede ud over Gravene, hvor Solen skinnede, hvor Levkøierne duftede og Eva sov, hun, hvis sidste Ønske var at leve:

„I Graven er ei Kjærlighed,
Ei Toner, Lys og Varme!"

Jorden laae fast og tung hen over Kistelaaget.

Ved den anden Psalme holdt en herskabelig Vogn udenfor Kirkegaarden. Begge Vennerne, der nyligt vare komne til Hjemmet i Danmark, gik med Fruen og Louise ind i Kirken. Vilhelm havde Reisen og de to Aar gjort noget ældre, der laae en Skygge af Alvor i det ellers aabne livsglade Ansigt. Otto syntes smukkere, end før; det mørke Udtryk var formildet; klog og tænkende skuede han frem for sig, og der stod Smiil paa Læberne, naar han talte med Louise.

I Prædiken vare Hentydninger paa de Hjemkomne, forresten et blomstrende Sprog og mange Bibelsteder. Menigheden græd derved; de gode skikkelige Folk forstode det nok, at deres unge Baron var uskadt kommet hjem fra alle de Farer, som gives i fremmede Lande.

Til Middag var Præsten inviteret hjem paa Gaar-

den. Kammerjunkeren og Sophie indtraf ogsaa; men det varede syv lange og syv brede, som Frøken Jakoba udtrykkede sig, før de bleve færdige med Udpakningen og kunde komme ind i Stuen, for de havde med sig deres lille Søn: Fergus, opkaldt efter den kraftige Skotlænder i Walter Scotts Waverley. Det var Sophies Ønske. Kammerjunkeren gjorde Navnet Fergus til Gussemann, og Jakoba paastod, det var et Hundenavn.

„Nu skal I see min Tykkert!“ sagde Kammerjunkeren og frembar selv den fiirskaarne Dreng, der, med røde tykke Kinder og Pølsearme, saae paa dem. „Det er en Kraftmand! her er Noget at tage paa! tralla=ralla=ralla!“ og nu dandsede han rundt i Stuen.

Sophie loe og rakte Otto Haanden.

Vilhelm henvendte sig til Huusjomfruen: „Jeg har Noget til Dem! Noget, jeg haaber faaer Plads i Skæsken. En Mand af bitte smaae Muslingskaller; den er fra Venedig!“

„Gud, derovre fra!“ sagde hun og neiede.

Efter Bordet spadserede man i Haven.

Vilhelm talte allerede om, at han næste Aar gik til Paris igjen.

„Satan!“ sagde Kammerjunkeren. „Nei, saa kan jeg bedre lide Hr. Thostrup! han er patriotisk! han sætter sine Penge i en Gaard. Det er godt Kjøb, De har faaet den for, og ved Veile er kjønt! der er Bjerge og Dale!“

„Der skal min gamle Rosalie boe hos mig!“ sagde Otto. „Der vil hun finde sit Schweits! Køerne skal faae Klokker om Halsen!“

„Herre Gud! skal nu ogsaa de gjøres til Nar!“ udbrød Jakoba, „det er accurat, ligesom det var Sophie.“

De gik gjennem Alleen, hvor Otto for to Aar siden, grædende, udtalte for Louise sin Smerte. Han erindrede det, et let Suk gled fra hans Læber, men Øiet smilede til Louise.

„Nu føler De Dem dog glad i Hjemmet?“ spurgte hun. „En smukkere Sommerdag, end denne, havde De vist ikke ude?“

„Hvert Land har sine Skjønheder!“ svarede Otto. „Vort Danmark har ikke været Stedbarn. Her hjemme ere Menneskene mig kjærest; dem kjender jeg ogsaa bedst. De, og ikke Naturen, er det, som gjør det hyggeligt. Danmark er et godt Land! her vil ogsaa jeg finde Lykke!“ han greb Louises Haand, hun rødmede og blev taus.

Glade Timer fulgte.

Hver Søndag samledes denne Kreds, men tredie Gang var Glæden større, den var festligere.

Naturen selv havde samme Udtryk. Aftenen var saa smuk, Fuldmaanen skinnede; prægtige sorteblaae Skyer hævede sig, som Bjerge, hiin Side Beltet. Langt ude seilede Skibe, alle Seil vare heisede for at opfange hver Luftning.

Hen under Maanen gik en kulsort Sky, den vilde bringe Kastevinde.

En lille Jagt gled roligt frem paa Søen. Ved Roret sad en Dreng, halv Barn syntes han, det var Jonas, den lille Sangfugl, som Vilhelm engang havde kaldt ham. Sidste Pindse blev han confirmeret, og da var hans Sangerdrøm forbi; dog, det havde ikke bedrøvet ham, derimod havde det ret ligget ham tungt paa Hjertet, at han ikke maatte blive Piber. Hans høieste Ønske havde været, at see sig som Regiments-Piberdreng, da skulde han staae til Confirmation i den røde Uniform, bære Sabel ved Siden og i Chacoen en Fjer, halv saa lang som han selv; saaledes pyntet kunde han da gaae med Pigerne hen i Kongens Have og op paa Rundetaarn, den sædvanlige Tour for fattige Børn i Kjøbenhavn. Confirmationsdagen bestige de det høie Taarn, ret som om de vilde faae et frit Blik paa Verden. Lille Jonas blev derimod confirmeret som Matrosdreng, og sad nu allerede ved Roret i den stille Nat.

Paa Dækket laae to Mænd og sov; en Tredie gik

roligt op og ned. Pludseligt ruskede denne i een af dem og foer derpaa til Seilene. En Kastevind reiste sig med en Hurtighed og Kraft, saa at Skibet øieblikkelig gik over paa den ene Side. Mast og Seil dykkede ned i Vandet. Den lille Jonas udstødte et Skrig. Intet Skib var at see i Nærheden. De to Sovende foer netop saa betids op, at de kunde klynge sig til Masten. Kraftigt grebe de i Tougene, men forgjæves, Seilene hang, som Bly, i Vandet, Skibet reiste sig ikke.

„Joseph Maria!" udbrød den Ene, en Mand med graat Haar og hæslige Træk. „Vi synke! Vandet trænger ind i Rummet!"

Alle Tre kravlede ud i den yderste Deel af Skibet, hvor en lille Baad slæbte efter. Den Ene sprang deri.

„Min Datter!" raabte den Ældre og bøiede sig mod den snevre Nedgang til Kahytten. „Sidsel, red dit Liv!" selv sprang han nu i Baaden. „Vi maae have min Datter ud!" raabte han. Skibets ene Kahytsvindue var under Vandet; han sparkede det andet Vindue ind. „Vi synke!" raabte han, og man hørte et hæsligt Skrig derinde.

Den Gamle var tydske Heinrich, som vilde med dette Skib fra Kjøbenhavn til Sønder-Jylland. Sidsel var Heinrichs Datter, derfor var det, han nu anden Gang vilde have hende reddet.

Vandet trængte meer og meer ind i Skibet. Heinrich jog sin Arm gjennem Kahytsvinduet, greb i Vandet derinde; pludseligt fik han fat om et Stykke af en Kjole, han trak til sig, det fulgte med, men det var kun Skipperens Piekkert, ikke Datteren, som han haabede.

„Skibet synker!" skreg den Anden og greb vildt i Touget, som holdt Baaden fast; forgjæves skar han i det med sin Foldekniv, Skibet hvirvlede rundt, med Baad og Alt; Luft og Bølger brødes derinde og, som i en Malstrøm, gik det Hele til Dybet. Søen bevægede sig i en voldsom Brænding henover Stedet, og den blev atter stille. Maanen skinnede roligt paa Fladen, som før; man saae intet Vrag, saae Ingen kjæmpe med Døden.

Det var Klokken tre Qvarteer til Eet. I samme Moment slukkedes det sidste Lys paa Herregaarden. Alle vare til Ro.

„Til Paris vil jeg!" sagde Vilhelm, „til mit herlige Schweits! her hjemme bliver man tungsindig; Levkøierne paa Graven have en Duft, fuld af veemodige Erindringer! jeg maa aande Bjergluft, tumle mig i Vrimlen, saa bliver man lystig, og det er det Bedste i denne Verden!"

Otto lukkede sine Øine, hans Hænder foldede sig. „Louise elsker mig! Jeg er saa lykkelig, at jeg frygter for, at der snart maa møde mig en stor Sorg, saaledes pleier det jo altid at skee. Var dog tydske Heinrich død! Først naar han er borte, kan jeg blive fuldkommen rolig, fuldkommen lykkelig."